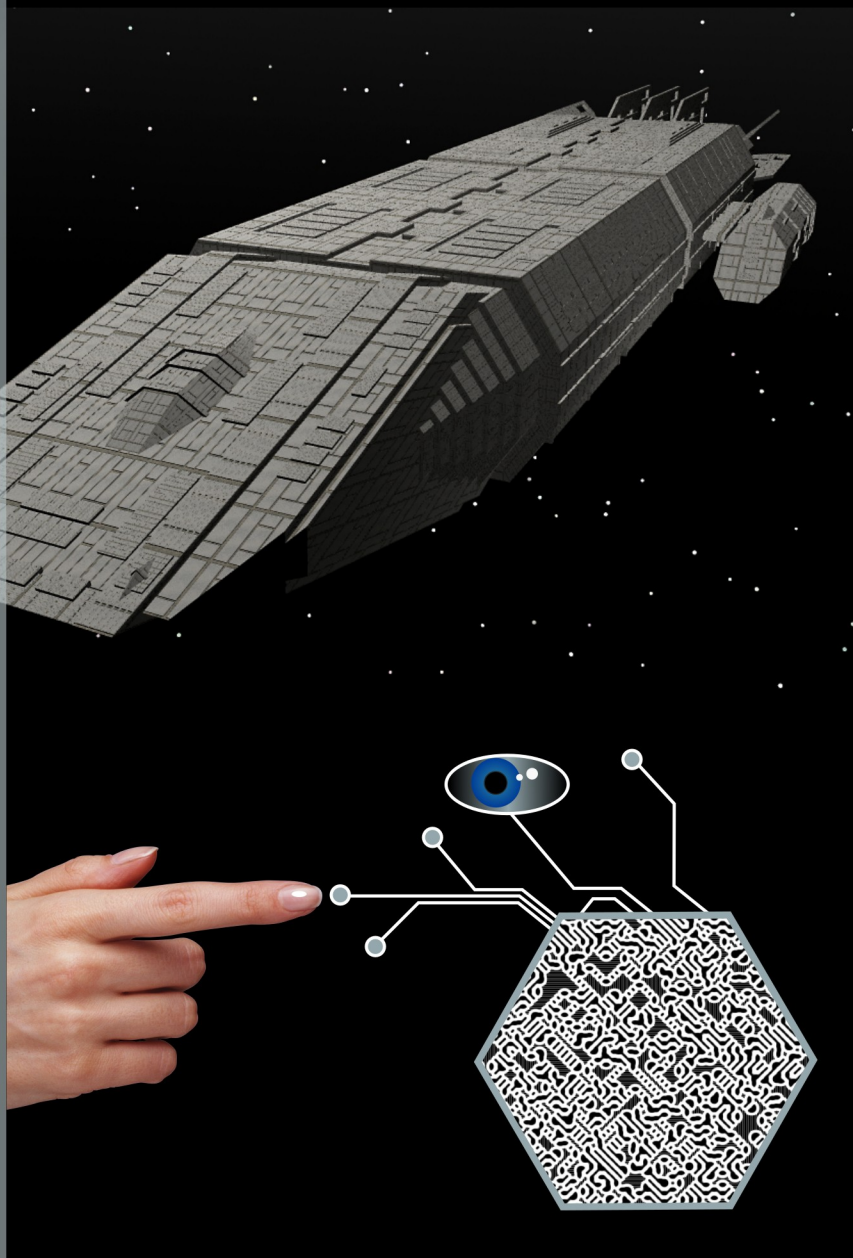

近未来

丹尼.希在文七书

Bommu

Motto

„Jaký je rozdíl mezi krychlí?“

„No, velký!“

„Proč, Bay?“

„Protože má levou stranu stejnější, než ty zbývající...“

1 – Únos

Obvykle se budím těsně před cvaknutím dveřního automatu, které uvádí další díl nekonečné série různě dlouhých, nepravidelně přerušovaných úseků nátlaku a vymývání mozku, do kterého jsem před více jak dvěma roky spadla pouhým zvednutím ruky. Mám aspoň pár nádechů čas se připravit.

Tentokrát to bylo jiné. Okamžitě po otevření vchodu do mé ubikace následovalo cosi neskutečného: útok androida! Nestihla jsem se ani leknout, a už mě ta obluda popadla kolem pasu a nesla ven.

„Bídáku! Parchante! Sketo! Pust' mě, ty hnusnej syntáku!“

Řvu a házím sebou, zatímco mě ten odporný stroj nese temnou chodbou ven. Přesto ho poznávám: Matón, mohutný a neurvalý donův osobní strážce.

„Jestli mě okamžitě nepustíš, zabiju se!“

Sevření však nepovoluje. Jakto? Neuznává snad trojjediný zákon??

„Bay...“ To je don, čekající na rozcestí. Dává si prst na rty.
„Nekřič. Vypnul jsem mu akustický příjem.“

Přestanu křičet, ale stále se pokouším rozlomit paže svého syntetického únosce.

„Nevztekej se, děvče,“ říká. „Nepustí tě. Ovládám ho vysílačkou.“

Aha. Už vím, k čemu je ten jeho obojek. Vymrštím ruce, ale je těsně mimo dosah.

Měří si mně divným pohledem. „Jdeme!“ vydává rozkaz a Matón mě eskortuje nouzovým schodištěm dolů z budovy.

Nepřestávám se bránit, i když vím že proti strojové síle nemám žádnou šanci. Ale zuřivost, která mě ovládá, mi neumožňuje zůstat v klidu. Co zas tohle má znamenat? Další z nespočtu donových psychologických pastí, v nichž mě zkouší rozebrat?!

Před vchodem stojí staré, oprýskané transauto. To přece není donova limuzína!

Matón zastavuje. Vztekám se tak, že si ani nevšimnu jiného robota, který se vynoří z průchodu. Zařvu, když mě najednou jeho ruka popadne za vlasy jako do svěráku. Ostré bodnutí v týlu mě upozorní na cíl nového útoku. Snad mi chce uříznout hlavu, ne?! Palčivé trhnutí korunuje tento surový útok. Stisk mizí - točím hlavu,

ale neznámý robot už utíká k druhému transvozidlu. Je modré a omlácené zrovna tak jako tohle. Skočí do něj a vyrazí po komunikaci jak střelený.

Ani Matón neztrácí čas. Vmáčkne se dovnitř aniž mě pustí. Hlavou udeřím o rám dveří, až se mi zajiskří v očích.

„Zabij mě, ty debilní syntáku!“ soptím. Sáhnu si do týla a - ruku mám celou od krve. U všech zblešených meteorů, co se mnou dělali?! Dveře bouchnou a stroj vyjíždí na dopravní spojnici.

Páni! Tohle transauto má ještě prehistorický interiér – volant, pedály, zpětná zrcátka – a don řídí ručně! Několik okamžiků na to vydržím bez dechu zírat.

Android mě mlčky drží a jeho paže jsou můj bezpečnostní pás.

Nad dopravním koridorem zčistajasna prosvíští policejní speciál. Na palubní desce krátce pípne zelená kontrolka jako potvrzení, že jsme letmo skenováni a shledáni validními. Náhle se vznášedlo prudce spouští dolů. Zaujata proti své vůli, přihlížím skrz omatlané čelní sklo. Policejní stroj provede dravčí nálet, vysune čtyři drápatá chapadla, popadne transauto a už ho vleče vzduchem pryč. Celé to netrvalo ani deset sekund.

„Vybrali si toho nepravého,“ podotkne don jen tak pro sebe.

Konec divadla mi připomene mé vlastní postavení. Znovu slepě buším pěstmi do androida i do svého okolí.

Don se náhle krátce ohlédně. „Bay, uklidni se prosím, nebo... nebo tě tu nechám!“

V prvním okamžiku se chci zlostně rozesmát. Co jiného chci, než aby mě nechal být? Všichni ať mi dají pokoj! Celý svět! Celý vesmír!

Pak mi dojde nesmírně divný obsah toho, co řekl. Nebo mě tu nechá?!

Už déle než dva roky jsem členkou věznice s honosným názvem Sociálně psychologický začleňovací institut. Kdysi se tomu říkalo převýchovna. Tady končí ten, kdo vybočí ze skarinžských tabulek normality a prospěšnosti. Přesněji - kdo z nich vybočí směrem k nežádoucím hodnotám.

Například já, Bay O'Nett, causa 13E79R.

Nebylo divu. Krom toho, že jsem slyšela elektřinu, jsem se od mala k ničemu nehodila. Biflování mi nešlo v žádném normalizovaném oboru, pro který jsem byla neoblomným kastovním systémem rodné Skaringy předurčena. Ne, nepatřila

jsem do kolonky „méně rozumově nadaných“. Prostě jsem jen spojovala fakta a informace způsoby, pro které nikdo neměl pochopení. Jako malá jsem to nedokázala popsat slovy. Teprve později mi došlo, že se vzpírám zkostnatělé mašinérii, v níž už je všechno předem tisíckrát přechroustáno.

Skaringa prostě došla ve vývoji na konec své pouti. Prakticky všechny vědní obory měly obzor dosaženého poznání tak neskutečně daleko, že nově narozeným lidem nestačil život, aby se k němu dopracovali, natož aby ho posunuli někam dál. Takže vše na planetě bylo již předem dané, spočítané, optimalizované a zajeté v neměnných kolejích. A pochopitelně, hlídané. Skaringa se stala jedním jediným mraveništěm, kde každý mravenček měl svůj úkol, již po generace do detailu rozpracovaný, a dá se říci krok po kroku, a vteřinu po vteřině, kontrolovaný. Plno lidem to nejspíš vyhovovalo, snad byli dokonce šťastni. Mně absolutně ne. Nechtěla jsem být bezduchým replikátorem staletých pravidel. Nechtěla jsem být otrokem všudypřítomných kontrolních čidel, která dokonce i za každý „nedostatečně nadšený“ výraz tváře přiřazují negativní body na individuální konto sociální konformity.

Chyba. To jsem se ale narodila ve špatné společenské třídě.

S mravenečky se nediskutuje. Vybočíš? Jsi zašlápnut.

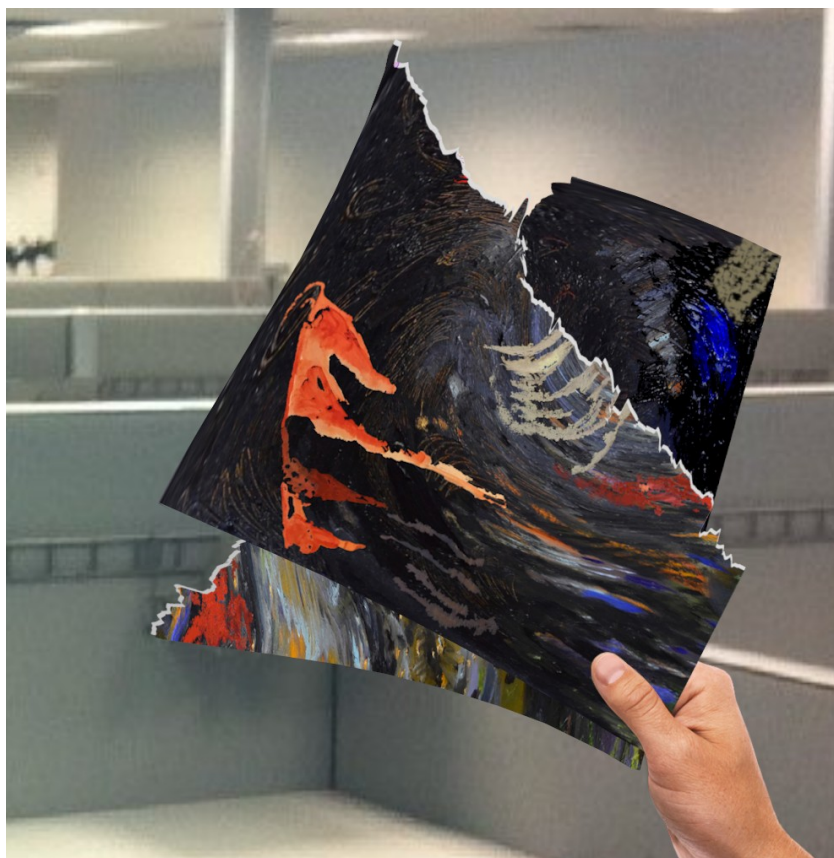
To, co jsem dlouhá léta neuměla vyjádřit slovy, dokázala jsem namalovat. Ale mé obrázky, v nichž nebylo místo pro pevné tvary, končily kromě složek psychologů s ubíjející pravidelností v koši roztrhané od učitelů. A to, že dokážu vnímat silová pole, mi už v mládí důrazně rozmluvili. Lidské tělo přece nemá žádné odpovídající receptory. To je vědecký fakt. Takže to, co vidím já, je nepochybně výsledek mé chorobné fantazie. A basta.

Takoví budižkničmové, jako já, mívají smutný osud. Pokud mají štěstí, obvykle skončí coby nejnižší kasta uklízečů někde v odporných, chemikáliemi rozleptaných průmyslových zákoutích. A pokud štěstí nemají, slouží jako zdroj náhradních dílů pro sociálně pokornější spoluobčany.

A tak jsem jednoho dne spolu s osmi mně podobnými stála u zdi před zachmuřenou rozhodčí komisí, a koukala si na špičky nohou při čekání, jaký bude můj ortel.

Vtom do místnosti vkročil muž. Nedosáhl ještě středního věku, ale jeho tvář, držení těla i chování bylo velmi sebevědomé.

„Kdo kreslil tohle?!“ tázal se bez úvodu a zamával roztrhaným výkresem. Nebylo zbylí, pomalu jsem se přihlásila.

Kdo tohle kreslil...

„Beru si tě do ústavu,“ řekl prostě. Natáhl ruku, a komisař za stolem mu úslužně podal mou kartu.

Vědět, co přijde, raději bych snad čistila popelnice.

Čekala mě pětadvacet měsíců trvající válka proti donu Ortogonovi, který ztělesňoval to nejrigidnější, čím Skarinžský systém mohl být. Zkoušel na mě všechno možné, od psychologických léček, přes zjevné či podprahové motivační nátlaky, spánkovou deprivaci, výhrůžky, psychofarmaka, sáhl i k fyzickému násilí, a střídal to s pohádkovými výlety do úchvatných destinací s plným komfortem, kdy jsem si připadala jak v ráji. Cukr a bič! „Neboj se. Dostanu na světlo, co v tobě je, ať chceš nebo ne!“ říkával beze stopy jakéhokoli citu v hlase.

Ale nedostal. U Leptona! Sama jsem nevěděla co ze mě chce vydolovat!

Nebyl jako dřívější učitelé a vychovatelé, kteří nade mnou dostávali záchvaty. Nikdy se nevztekal, nezuřil, nedával najevo zklamání, nezoufal. Byla jsem jen položka, a on metodicky konal svou práci. Byl špičkový psychoinženýr, jednička ve svém oboru. Než potkal mě.

Oprostila jsem se od vzpomínek v okamžiku, kdy mi došlo, že jsem v jeho poslední větě zaslechla slovo, jehož zvuk už jsem dávno zapoměla.

Slůvko prosím.

Ruce mi bezvládně sklesly. Co se to děje?

Jeho oči v zrcátku na mne krátce pohlédly. „Děkuji, Bay.“

A tak mlčím a snažím se překonat ohromení, jež se mě zmocnilo. Don mi děkuje!

Odbočujeme. Provoz řídne. Pohybujeme se odlehlými končinami. Dopravní spojnice tu jsou úzké a pusté, dokonce nevidím ani žádná sledovací čidla. Sem už normalizovaní občané nejezdí. Jsme na periferii.

Zahýbáme k vrakovišti. Začínám mít obavy. To nevypadá dobře.

„Kam jedeme?“ ptám se tiše.

„Pryč.“

Ou. Žaludek se mi sevře. To vůbec nevypadá dobře!

Projíždíme bránou. Kolem se rozkládá svět nekonečné zkázy a zmaru. Stržené šrouby, zmačkané plechovky, rozpárané ledničky, rozbitá transauta, rezaté bagry, rozpadající se letadla, stoicky korodující polorozebrané bitevní lodě.

Čelisti strachu ve mě se ozývají čím dál naléhavěji.

„Já nechci!“

MLčí. Zahýbáme kolem nedohledných hor šrotu.

Pak: „Ani já ne.“

To ani trošku nevypadá dobře!!

Transauto brzdí. Matón mě vleče ven. Honem se skrčím a sehnu hlavu.

Don ukazuje na jakousi obrovskou věc. Vypadá to jako kontejnerová hala, akorát je to vysoké jako kostelní věž a delší než mohu ze svého místa dohlédnout.

„Bommu.“

Cože? Až za chvíli mi dojde, že to bylo nejspíš jméno.

Ve spodku toho obrovského orezlého monumentu je malý vchod.

„Bay...“ otáčí se ke mně.

Teď to přijde. Vyvzdorovala jsem si konečný ortel. Budu patrně rozebrána na orgány. Podle místa, kde se nacházíme, nejspíš neoficiálně, čili pro nějakou úřednickou mafii. Kéž by mě předtím aspoň uspali. Umiňuji si v duchu, že nezačnu brečet. Tu radost mu neudělám.

Snad.

„Opouštím tohle vězení. Na Bommově palubě. Chceš-li, můžeš letět se mnou.“

Tak tohle jsem opravdu nečekala.

Místo odpovědi znovu vztekle udeřím do androidových paží.

Don se dotkne svého řídicího obojku. „Pust' jí. Teď už je to její volba.“

Moje chodidla dopadnou do pichlavého železitého bláta. Zapomněla jsem zmínit, že nemám boty.

Ale poslední donova věta mi zabrání v útěku, do něhož bych se bezpochyby pustila.

„Jak - moje volba?“

„Máme problém, Bay. Včera jsem byl zbaven funkce vrchního psychoinženýra.“

Směju se. Vztekle a jedovatě. Zalykám se jízlivým chechtotem. Dobře ti tak!

Znovu prst na rtech. „A tím také skončila naše dvouletá spolupráce, kterou jsem kvůli tvé výjimečnosti přetáhl víc než bylo přípustno.“

„Skončila!“ Samé lepší zprávy!

„Skončila neúspěchem, Bay.“

„Slyšela jsem!“ chechtám se.

Pokyvuje hlavou. „Já jsem přišel o kariéru. Tebe očekává filantropické rozproštění.“

No, tak to už nevypadá ani v nejmenším vesele. Konec smíchu. Tečka.

„Jsi bezvýhodný případ. Společnost už unavilo investovat prostředky do někoho, z něhož nekouká ani minimální zisk. Podle nich jsi prostě omyl, statistická chyba.“

„Ne já...“ vrtím hlavou. Stále mi ještě plnou vahou nedochází ten správný pocit osobního ohrožení. „Myslela jsem... proč vy?“

Udiveně povytáhne obočí. Vlastně to je poprvé, kdy se nějak zajímám o jeho osobu.

„Nezklamal jsem,“ odpovídá po chvíli mlčení. „Jen mi pro tebe nedali dost času. Jsem si naprosto jist, že v sobě máš diamant, ale nepodařilo se mi ho dosud odkrýt. Nejsem neschopný, mám za sebou úspěchů dost. Jen společnost má náhle nepochopitelně málo trpělivosti.“ Zkouší přesvědčit mne nebo sám sebe?

„Nezůstanu ve službách těch, kdož mnou tak snadno opovrhli přes moje dlouholeté zásluhy. Už nejsem jejich poskok. Nesouhlasím s nimi! Nenávídím je!“

Jeho obličej náhle připomíná zběsilého predátora. Asi to vidí v mých očích, neboť se svou vnitřní silou okamžitě ovládne a uklidní. „Proto jsi zde. Nedokázal jsem jim tě nechat. Nezaslouží si tě. Chceš-li, vezmu tě s sebou pryč. Vol, ale rychle.“

Lapám po dechu. Co mi to tady nabízí? Nakolik je pravda čím mi vyhrožuje? Je to fakt, nebo další, nejrafinovanější z jeho psychomanipulátorských pokusů?

„Tvá odpověď?“ táže se klidně.

„Nevěřím,“ říkám rozhodně. „A teď jdu pryč.“

Otáčím se a pochoduji mrazivým blátem, flekatým od oleje. Jdu jak na jehlách. Bahno bodá, jsou v něm železné úlomky.

Náhle se v dálce objeví majáček.

Ve vzduchu.

Zastavím. To není nějaký automatizovaný kolektor odpadu. To je zase policie.

A míří přímo sem.

„Bay!“

Ohlížím se. Don divoce gestikuluje a ukazuje k Bommovi.

Vznášedlo se blíží. Mimoděk si znovu sáhnou na rozřezaný tyl - a s ledovým zděšením mi dochází, co to ze mně ten robot před jízdou bleskově vypreparoval: identifikátor! A proto policajti sebrali auto, v němž ujížděl! Najednou mám strach, opravdový strach. Není to donova léčka! Jdou ve skutečnosti po mně! Jdou po mně!!

Otáčím se a pádím nazpět k donovi navzdory kovovým čelistem, která mi v bahně trhají nohy. „Chci pryč!“ křičím. „Pryč!“

Snadno se řekne, hůře udělá. Bezradně zastavuji, když vidím tu hromadu rezavě zubatého železa, v níž takzvaný Bommu spočívá.

Bez bot to nedám...

„Matóne!“ velí don. „Dovnitř!“

Obrovský android mě popadne jako pírho a vleče nahoru přes šrot. Několikrát to vypadá, že ztratí rovnováhu a oba se zřítíme do železné džungle, ale vždy na poslední okamžik s neotřesitelnou strojovou přesností vyrovná náklon, a už mě bezohledně rve do vstupního otvoru. Na poslední okamžik se skrčím, takže to o dveřní rám odnese místo hlavy rameno. Don v divém chvatu skáče za námi a automatika zavírá masivní dveře.

„Leviere! Start!“ křičí, prst opět na svém obojku.

Odpověď palubního systému sice neslyším, ale donova reakce je výmluvná.

„Ignoruj všechny vnější pokyny! Velím start! Nejvyšší priorita!“

Cítím, že se kolos dává do pohybu. Gravitační pohon sice nevyvolává vjem zrychlení, ale celý koráb se chvěje jako v horečce. Ořesy přicházejí ve vlnách. Stěny skřípou a rachotí, kovový praskot rve uši. Naprosto netuším, co se děje. Odlétáme? Kam? Do jiného města? Na jiný kontinent?!

A pak cítím ledový průvan. Těsnění kolem dveří syčí a potahuje se námrazou. U všech všudy-!

Donova tvář je unavená.

„Uniká nám vzduch. Jdeme dál. Matóne, utěsni to!“ Pak si všimne krve, která stéká z mých nohou.

„Změna rozkazu. Vem nejdříve Bay na ošetřovnu.“

Matón, hluchý k mému nesouhlasu, mě zase vleče temnými útroby stroje. Mnohde nefunguje ani jeden osvětlovací segment. Kabely, smutně visící na stěnách, nezáří ani trošičku - jsou nepochybně bez proudu. Android se orientuje i ve tmě - ale ne tak, aby mě co chvíli neotloukal o vzpěry nebo visící přípojky. Určitě nikdy netransportoval nikoho živého a pokud ano, tak ho živého nedonesl.

V místnosti s jedním umrle nažloutlým světlem mě posadí na ledový, nerezový stůl.

Tohle má být ošetřovna? Spíš řeznická kobka!

Pinzetou, ovládanou obratnými prsty, mi rychle a přesně vytahuje železné třísky, zabodané v chodidlech. Řvu bolesti i vztekem a mlátím ho hlava nehlava. Totálně mě ignoruje. S dalším zvířecím řevem přežívám i chvíle, kdy se svědomitě pokouší moje krvavé nohy utopit v jakési pekelné desinfekci. Když

mi zašívá krk, už ani nemám sílu zuřit. S bílými, pozvolna nachově prosakujícími obvazy mě ponechává svému osudu a ztrácí se kdesi v temných chodbách.

Tak, a je to.

*

2 – Ne, nechci!

Jsem znechucená, naštvaná a ztracená v nekonečném černém bludišti rakety s pitomým jménem Bommu. Přesto se pokouším utéci, když se kousek přede mnou vynoří z koridoru prokletý Matón.

Je to krátká honička.

Vleče mě hodně dlouho. Nejdřív nadávám a peru se s ním, pak upadám do zvláštní ztrnulosti jako zvířátko chycené dravcem. Jediná myšlenka mi zůstává v hlavě: ta raketa přece nemůže být tak obrovská! Po dalším čase uvažuji nad možností, že mu přeskočilo v obvodech a chodí se mnou pořád někudy kolem dokola.

V jedné sekci se shodou náhod letným pohybem zmocňuji jakési železné montovací tyče. Mlátím ho do jeho holé hlavy až to zvoní. Nestěžuje si a stejně mě nepouští. Buším do něj ještě ve chvíli, kdy vcházíme do nějaké místnosti, připomínající maličký, podivně zkosený kinosál. Stěny jsou hladké a úplně holé. Zase nějaká kobka!

Obrovitý android mě posadí do jednoho z křesel. Na rozloučenou ode mně ještě dostane upřímnou ránu a pak nevzrušeně odchází.

„Bay...”

To je don! Jeho hlava vykukuje zpoza jednoho pultu. Kolem krku má také obvaz. Dochází mi, že i on se zbavil svého identifikátoru. Hm, asi to myslí vážně.

„Váš nový způsob inženýringu je velmi netypický!“ říkám kousavě.

„Šla jsi směrem k zádi... Bommu je velké a trochu nebezpečné bludiště. Vydržíš teď chvilku v klidu?“ táže se mírně.

„A musím?“ doprovodím otázku ránou tyče do vedlejšího sedadla.

„Nemusíš. Ale uvědom si prosím, že tou tyčí devastuješ náš momentální společný domov.“

„Nemyslím, že bych ho mohla ještě víc rozbít než už je!“

Nevymlouvá mi můj živelný anarchismus a znovu něco montuje, dirigujíc přitom pomocné nástroje tichými povely. Náhle se ozve ohavný technický svist a okolí se neochotně prozáří. Stěny, složené z holografických panelů, chaoticky šumí a ospale

poblikávají, ale máme aspoň nějaký pohled do okolí.

Trochu mi docházejí slova, protože jsme... ve vesmíru.

Tedy, je to pouze orbit Skaringy, ale vlastně už vesmír. Jsem tu poprvé a proti své vůli jsem ohromena. Podlaha je také holografická a hluboko pod mou sedačkou pomaličku putuje planetární povrch. Dojem, že visím nad nekonečnou propastí, je navzdory zaneřádané podlaze tak silný že mimoděk skrčím nohy na sedadlo.

Pak registruji jiný stroj, plující orbitem těsně vedle nás. Ty značky znám: vesmírná policie.

„Co tu dělají?“ Ani si neuvědomuji, že šeptám.

„Hlídalí nás.“

„Jak - hlídalí?“

Unaveně si sedá proti mně. Když vidím jeho výraz, ani necítím chuť praštit ho tou tyčí.

„Unesl jsem tě, Bay, zapomělas? Ale oni nevědí, jestli jsi nešla dobrovolně. Čekají, až zjednám spojení, které vypadlo při našem odletu. Oprava se-“ ukazuje rukou na mžourající zobrazovače - „zrovna povedla. Teď si s nimi můžeš promluvit osobně, což je to oč stojí.“

Představa hovoru s policií mě netěší.

„Co mám říkat?“ ptám se nejistě.

Ve vráskách kolem jeho očí se usazuje nepatrný úsměv. „Co chceš, Bay. Jsi na palubě nezávislého korábu, který je – hm, jaká to náhodička - na nezávislém orbitu. Nikdo tě nemůže nutit opustit palubu Bomma. Ale ani tady zůstat.“

„A co chtějí?“ znovu zcela zbytečně šeptám jako by mě mohli slyšet.

„Odvézt tě dolů na Skaringu. Předpokládám, že pak dojde k tomu co jsem ti říkal ještě před startem. Ale nemusíš mi věřit.“

„Musím s nimi opravdu mluvit?“

Krátce přikyvuje a náhle přímo přede mnou vyskakuje ze vzduchu holografické spojení.

„Nechci se vrátit!“ říkám dřív než stačí obraz policejního důstojníka otevřít ústa, a chrlím ze sebe: „Nechci aby se o mně kdokoli staral! Dejte mi všichni pokoj! Už mě konečně zatraceně nechte být!!“

„É... rozumím. Je to vaše konečné prohlášení, jež činíte o svobodné vůli a jasným rozumem?“ ujišťuje se důstojník trochu

zaraženě.

„Co se stane když řeknu ano?“ vyzvídám obezřetně.

„Zůstanete kde jste, slečno.“

„A když řeknu ne?“

„Vstoupíme svépomocí na palubu korábu a poskytneme vám bezpečný doprovod zpět na Skaringu.“

Váhám. „A co tam?“

Důstojník krátce mrkne někam mimo pole záběru. „Na tuto otázku... nejsem zmocněn odpovědět, slečno. Každopádně ale budete v dobrých rukou.“

Kdyby nic jiného, tak na podobné řeči jsem alergická už dlouho.

„Ne, nechci. Zůstanu kde jsem! Taková je moje odpověď, abych to řekla přesně!“

Důstojník se netváří zrovna vesele.

„Done,“ obrací se na muže poblíž mne, „víte čeho jste se dopustil. Vratte se o vlastní vůli, jinak vám Skaringa zůstane uzavřena. Ublížíte nejen Společnosti a sobě, ale i slečně Bay.“

„Nevrátím se,“ vrtí don hlavou. „Užívám své svobody, dané mi zákony Skaringy: nesmí mi být bráněno vybrat si místo, kde chci žít, pokud tím nepatříčně neomezují svobodu jiného. A vybral jsem si neutrální orbit. Slečna Bay je tu se mnou dobrovolně, jak jste právě seznali. Nemáte sebemenší důvod nás kontaktovat.“ Říká to tiše, ale neoblomně.

Důstojník si nás oba ještě chvíli měří. „Zůstaneme ve vaší blízkosti, kdyby si to někdo z vás chtěl přece jen rozmyslet.“

„Neopovažujte se jakékoli léčky!“ upozorňuje don.

„Nechystáme léčku, done. Plně respektujeme nedotknutelnost vašeho korábu v neutrálním orbitu. Jen budeme poblíž pro případ, kdyby slečna Bay změnila názor. Anebo vy sám.“

Obraz mizí, don ruší spojení bez jediného slova. Pak se na mně podívá tak, až mě zamrazí.

„Nebude to lehké. Ale když se nevzdáme, mou výhrou bude svoboda a tvou zase vlastní život.“

*

3 – Neveselé místo

Bommu je mizerný koráb. A to mu ještě lichoťím. Když odložím přehnaný optimismus, pravda zní: je to troska z vrakoviště, co se jakýmsi záhadným fyzikálním nedopatřením dokázala v poslední křeči vymrštit až do vesmíru.

Nefunguje tu prakticky nic.

Jen don Ortogon a... trochu já. Vlastně - také syntáci!

Matóna už znám. Je to vyřazený android, původním zaměstnáním trenér fitka, posléze osobní strážce, nakonec vyhazovač nočního baru. Divila bych se, kdyby tomu bylo jinak: jeho surovost už jsem měla tu čest dobře poznat. Na vztek mu budu říkat Mamatón.

Visser je antropomorfní robotický uklízeč, pohybující se díky druhořadým zdrojům tempem ospalého šneka. Don se ho implantací různých datasetů pokouší přecvičit aspoň na základní technickou údržbu, ale Visser umíněně ignoruje vše kromě prachovky, mokrého hadru a vysavače.

Android Louve na tom je nejlépe: rozbitý leží někde dole ve skladu a ani se nehne. Vlastně ani nevím jak vypadá. Koneckonců mi to je jedno, i když je to jediný z dvoučlenné původní výbavy korábu. Jestli ho někdy někdo ožíví, budu mu schválně říkat Louvre.

Druhý člověku podobný robot Ekvisito, kterého jsem přejmenovala na Rekvizita, na tom není o moc lépe jak Visser. Bloudí po korábu jako tělo bez duše, má za úkol evidovat použitelný materiál, a případně opravit sám sebe. Jak dopadne jedno i druhé, je ve hvězdách.

Jediný plně použitelný android je Levier, alias Blevier. Je druhým a posledním z originální Bommovy syntácké posádky a jeho technická zručnost je uchvacující. Však také don Ortogon spolupracuje výhradně s ním.

Sedm bytostí, z toho jedna nepoužitelná, je celé osazenstvo obří kosmolodě o délce 370 metrů.

Don s Blevierem běhají po korábu a utěšují všechny díry, kterými neustále ztrácíme dýchatelnou atmosféru. Osobně si myslím, že naopak díry vyrábějí, protože červených míst na schématu korábu vůbec neubývá...

„Bay?“

Don sedí proti mně ve velínu a chroupe zpola studenou hrachovou kaši.

„Ano?“ řeknu trochu nejistě.

„Je to dobré.“

Málem z toho mám šok. Jak - dobré?! Že otevřu konzervu a ohřeji ji prskající a bafající letlampou, co mi přinesl Mamatón odkudsi z korábu?

„No... ehm... děkuju.“ Slovo poděkování mi zní cize, jako by pocházelo z jiné planety. Nikoho jsem si nezvykla prosit a nebylo komu za co děkovat. Krčím nohy k sobě. Táhne tu ledový páchnoucí vzduch, je mi pořád zima.

Pohledem se dotkne mých obvazů, zhnědlých zaschlou krví a černých od skvrn všemožného původu. „Co nohy? Bolí?“

„Co se staráte!“ vyjedu ostře. Sklopí oči k rozjedené kaši a mlčí.

Nedůvěřivě ho pozoruji. Je dočista jiný, co jsme tady nahoře. Vůbec mě nesekýruje, neanalyzuje, nenutí, nevyhrožuje. Co za tím zase vězí?

„Matón by ti to zkontroloval a převázal...“

„Ne!“ štěknu. „Ten surovec ke mně nesmí na dosah!!“

„Dobře, dobře...“ říká uklidňujícím tónem. „Opravím mu hlasové rozhraní, jen co se vyhrabeme z nejhoršího. Pak už si s ním poradíš snadno.“

Mlčím, ale nakonec mi to nedá. „Done...? Kdy se - jak říkáte - vyhrabeme z toho nejhoršího?“

Těžce povzdechne. Unaveným gestem vyvolá mezi námi mdlé poblikávající holografický obraz Bomma. Loď mi připadá červenější než minule. To není dobré.

„Nebudu ti nic nalhávat, Bay,“ říká tiše. „Nezvládáme to. Tyhle, tyto a tady ty všechny sekce jsme ponechali svému osudu.“ V duchu se zděsím: vždyť to je většina lodi!

„Snažíme se udržet životní podmínky v obytném modulu, aspoň na naší palubě. Ale chybí všechno: materiál, nástroje, i energie. Čekal jsem, že Bomma jednou použiji, ale ne tak brzy. Museli jsme zmizet hodně narychlo, myslel jsem že to ještě pár měsíců vydrží... no nic. Jestli se nestane zázrak, do dvaceti dnů budeme muset kapitulovat.“

„To jste si tedy moc nepomohl,“ podotýkám kriticky. „Tak to abychom to raději snad ani zbytečně neprodlužovali, ne?“

Ohlíží se k policejní lodi, která svědomitě číhá poblíž. „Kdykoli

můžeš zavolat, Bay.“ Pak se na mně upřeně podívá. „Ale neříkej pak, že jsem tě nevaroval. A... já se k tobě rozhodně nepřidám.“

A zase mám po náladě.

Sedím ve zmrzlém velínu, zírám na osleplé stěny (holografie je vypnuta kvůli úspoře energie) a lomcuje mnou vztek smíchaný s bezmocí a narůstajícími obavami. Klimatizace nefunguje, vzduch páchne zatuchlinou, rzí, plastem a kdoví čím. Občas se mi zhoupne žaludek: ani gravitační generátory nedokáží udržet stabilní palubní přitažlivost. Do černé díry s tím vším!

Do velína leze Matón.

„Vypadni, parchante!“ ječím, tyč připravenou k ráně.

Nereaguje. Staví na zem topnou jednotku, zapojuje do sítě a při odchodu pečlivě zavírá dveře. Během dvou hodin se teplota ve velínu zvedá z předchozích třinácti stupňů na nádherných osmnáct. Cítím jak pomalu roztávám. To je lahoda! Pak to v jednotce krátce prskne...

Je večer. Don Ortogon mlčky ulehá do spacího pytle a okamžitě spí - nebo se tak aspoň tváří.

Já jsem ve spacáku zalezlá už dávno. Stejně je mi zima. Teplota už zase klesá pod čtrnáctku...

*

4 – Souboj

„A dost!“ řvu. Vrazím do velína a buším pěstmi do ledových stěn.

„Problém?“ Don se mžouravě hrabe ze spacáku. Vypadá o sto let starší.

„Jo, to teda jo!“

„Povídej, Bay!“

Náhle mlčím. No, jak mu mám říci, že podtlakový systém záchodku vycucnul do prostoru nejen odpadní látky, ale málem i... Destrukce byla docela rychlá; jen tak tak jsem utekla za dveře. Vzápětí byla celá hygienická sekce bez atmosféry.

„Další hygienická sekce je dehermetizovaná,“ drtím mezi zuby.

„Och...“ Vyvolá si plánek, kouká na něj a pak pochopí. „Aha.“

„Aha? A nic víc?!“ soptím. „Mám té prorezlé rachotiny po krk!“

Bez známky vzrušení kývá kamsi skrz stěnu. Rozumím. Můžu zavolat. Tak hrome proč to neudělám?! Zatínám zmrzlé pěsti a vztekám se sama na sebe. Něco mi totiž našeptává, že ať ho nesnáším sebevíc, má don tentokrát pravdu.

Mlčky se obléká. Je mu asi úplně jedno, jestli se na něj dívám. Bleskne mi hlavou, že na svůj věk má nečekaně vysportovanou postavu. Vůbec nevypadá jako vedoucí úředník sociálního převýchovného ústavu.

Chvilku váhám. „Done?“

„Bay?“ ohlédne se unaveně.

„Mohla bych... pomoci?“

Vypadá překvapeně. „No... to by od tebe bylo moc hezké. Co umíš?“

Koukám jak sůva z nudlí. Co umím? Mám-li být upřímná... snad malovat. Takže vlastně nic. Dívá se na mně a rozumí.

„I tak děkuji za nabídku, Bay.“

Tím mě dostane dočista. „No... třeba něco přinést... podržet... a tak-?“ navrhuji nesměle.

Uvažuje. Nejdřív si myslím, že hledá nějaký úkol co by mi přidělil, ale když mlčí dlouho, chápu že hledá způsob jakým mi šetrně říci že jsem nepoužitelná.

„A víte co? Zapomeňte na to! Když jsem k ničemu, tak mě tu nechte trčet. Divím se, že se se mnou vůbec zahazujete!“

vybuchuji.

Teď se maličko usmívá. „Že jsi k ničemu, říkáš jen ty sama. Já si myslím něco zcela jiného.“

Vrtím hlavou. „Done, spletl jste se. Jsem úplně obyčejná. Nic neskrývám. Hledáte ve mě něco, co ani já sama nevidím.“

Vrásky kolem jeho očí se pousmějí. „Tím se netrap. Některé věci jsou z jednoho úhlu neviditelné. Něco ohromného v tobě je, jsem si jist. A přijdeme na to - tentokráte už ne z povinnosti, ale z osobního přesvědčení. Jen zrovna nemám moc času se ti věnovat. Musím se pokusit zapojit zdroje z páté paluby, dokud tam ještě těsnění udrží atmosféru abych mohl pracovat.“ Odchází, volaje přes svůj obojek Bleviera.

Z osobního přesvědčení? Z mého rozhodně ne! Vztekle nakopnu nejbližší sedačku. Au! Sednu si, a chvíli v duchu zuřím. Ale asi to potřebuji, protože se mi znatelně uleví. A aspoň je mi trochu teplo. Teploměr se přitom klepe na dvanáctce. To je divné. Pak mě napadá, že mám horečku. No super.

Minuty míjejí. Konečně mi dochází, že takhle se nic nezmění. Tak dobře. Jdu na to, říkám si v duchu a chci, aby to mně samotné znělo rázně a odhodlaně. Nejdřív boty.

O dvě hodiny později chápu, že boty mojí velikosti - tedy vlastně jakékoli boty - těžko kdy na Bommovi najdu. Je to vrak, nic jiného než obrovská, nezadržitelně hasnoucí, vychládající a umírající troska. Stěny, kdysi patrně obložené přístrojovým vybavením, zejí jak obnažená žebra kostlivce.

Nohy bolí. Jsem celá horká. Jak to vypadá pod obvazy, napadá mě nakonec.

Tak tedy na ošetřovnu! Jenže - to je výzva. Labyrint korábu, utopený z velké části v černočerné tmě, je pro mně zcela neproniknutelný.

„Slečno Bay? Mohu vám být nějak užitečný?“

Otáčím se. Aha, to je Rekvizito. Narazili jsme na sebe náhodně - já hledám ošetřovnu, on náhradní díly pro sebe.

„Víš kde je místnost, na níž jsem byla ošetřena?“

Zmlkne, asi si přehrává palubní historii. Pak: „Ano, slečno.“

„Doved' mě tam!“

A pochodujeme. Vědomí, že mám k ruce nějakého spojence, mi ohromně lichotí. Do chvíle, než Rekvizito zastaví před zavřenou přepážkou.

„Dál nemůžeme, slečno.“

„Jakto?“

„Sekce 79 na této palubě ztratila hermetizaci a byla uzavřena.“

„Ošetřovna je za ní?“

„Ano, slečno.“

„Dá se do té ošetřovny dojít nějak jinak?“

„Ano, slečno.“

„Tak na co čekáš?“

„Na váš povel, slečno.“

Hrome. S ním je řeč jak rozprávka.

„Tak velím!“ říká duchaplně. „Jo a neříkej mi pořád slečno.“

„Jistě, slečno.“

Po další čtvrt hodině plahočení studenými a povětšinou neosvětlenými koridory jsme v ošetřovně. Beru potřebné věci, sedám na stůl a strhávám si obvazy z chodidel. A jeďda. Moje nohy nevypadají zrovna hezky. Rudé a fialové skvrny kolem nepěkně vyšklebených a zhnisaných okrajů ran mě těžce šokují. Desinfekce očividně moc nezabrala.

„Mohu vám jakkoli pomoci, slečno?“ ptá se Rekvizito tím nejjemnějším hlasem.

Jsem ztracená, buší mi v hlavě. Rozežere mě infekce. Hotovo.

„Ty mi nepomůžeš,“ vrčím, ale hlas se mi třese.

„A kdo vám může pomoci, slečno?“

Nebesa, to je idiot!

„Nikdo!“ zařvu na něj vztekale. Ale s jeho robotickou logikou to ani nehne.

„Směl bych se prosím sám pokusit zvážit zda by vám přece jen nešlo nějak sebestačně pomoci, slečno?“

„Jdi do p-!“ Na poslední chvilku ukusuji slovo. Ne, takhle ne. On by tam opravdu šel a široko daleko je jediný takový objekt můj vlastní.

„Velice se omlouvám, ale neporozuměl jsem vašemu přání. Mohla byste ho prosím laskavě zopakovat, slečno?“

Zhluboka oddechnu. „Víš co, Rekvizito? Podrž mi desinfekci, budu jí za chvíli potřebovat.“

S řevem, cezeným přes zatnuté zuby, si drbu hnis z ran až do krve a dílo korunuji bohatou zálivkou vražedně palčivého

desinfektantu. Málem šílím, tím víc že mě ten idiot Rekvizito pořád bombarduje vystrašeně uctivými otázkami, co mi je a jak mi může pomoci.

Konečně končím sebemučení. Jsem dočista zpocená a roztrřesená a nohy mě bolí úplně nepříčetně.

Patlám na ně nějaký krém a pořádně obvazuji. Boty to sice nejsou, ale chodit v tom snad půjde.

Ještě zhltnu pár prášků proti bolesti a jsem hned o trochu klidnější.

„Nějaká antibiotika máme?“ ptám se. „Hledej antibiotika!“

Okamžitě podrobí kontejnery důkladné prohlídce. „Tady, slečno!“ vítězně třímá čtyři tuby.

„Super!“ Marně hledám na obalu dávkování. Složení mi neříká naprosto nic, zato pojistka uzávěru je celá černá. To značí že expirace je už prošlá. No, nemám na výběr. Sypu do sebe přiměřené množství, ovšem bez velké víry v úspěch. Chutná to odporně, kéž by to aspoň pomohlo. Tak, a víc toho už neudělám.

„Víš co?“ říkám robotickému společníkovi. „Budeme chodit spolu. Ty budeš hledat svoje díly a já zas něco, co by se hodilo mně.“

„Jak si přejete, slečno.“

Vtom se stane něco neuvěřitelného. Do ošetřovny vtrhne Mamatón, popadne mě kolem pasu a už mě někam rve. Tohle je nový regulární únos!

„Pomoc! Rekvizíto! Pomoc!“ ječím.

To, co se pak děje, mi připadá jako zlý sen. Rekvizito se vrhá na Mamatóna, ale ten je příliš silný a zkušený. Tvrdými údery sráží Rekvizita k zemi a stále mě vleče chodbami kamsi pryč. Ale Rekvizito se bez ohledu na utržené rány stále zvedá a znovu a znovu útočí na Mamatóna. Je to jako hororový děs - dva stroje se rvou o svojí biologickou kořist. K mé smůle Mamatón vítězí.

„Zdechni, ty zrůdo!“ řvu a snažím se mu vyškrábat optické senzory. „Rekvizíto! Nedej mě!“

Rekvizito, zcela zničen, stále bojuje s bezeslovnou, neústupnou zarputilostí, již jsou schopny jediné stroje. Další a další Mamatónovy údery ho demolují víc a víc.

„Dost! Stát!“ rozléhá se náhle chodbou tvrdý hlas dona Ortogona.

„Pomoc!“ zaječím naposledy, ale moc pozornosti mi nevěnuje.

„Do velína! Hned!“ poroučí Mamatónovi. „Ani hnout!“ velí Rekvizitovi. Jsem ztracena. Surový android mě vleče dál a únos korunuje mým zahazením do sedačky velína. Jen chvilku poté tam doráží i don Ortogon.

„Co to má znamenat! Hrome! Zbláznil jste se?!“ křičím zuřivě.

Usedá proti mně. Mlčí celou dobu co ječím, až mi dojde dech.

„Bay,“ říká pak, „měla bys Matónovi poděkovat.“

„Vám přescočilo?! Se tu všichni zbláznili! Vy i vaši hnusní syntáci!“

Pohybem ruky rozsvěcuje schéma korábu. Je plné chvění a prskajících poruch. „Podívej se, Bay... Ošetřovna je odříznutá. Celý palubní segment se stal nestabilní, museli jsme ho izolovat. Matón tě odtud dostal na poslední chvíli. Kdyby byl Ekvisito trochu silnější, zůstali byste tam a já bych musel volit mezi variantou nechat tě zemřít anebo čekat a dívat se, jak nám mizí vteřinu po vteřině zbývající zásoby vzduchu...“

Teď lapám po dechu jako kdyby se mi vzduch opravdu nedostával. To je palba!

„Bay, děvče zlaté, proč jsi tam lezla?“ táže se, ale jeho hlas není kritizující.

Poukazuji na svoje podebrané nohy. „Snažila jsem se starat o sebe a nebýt na obtíž,“ dodávám trochu vyčítavě. „A obvazy jsou jen na ošetřovně.“

Přikyvuje. „Měla jsi jít na jinou. Dvojka už je uzavřená, ale jednička je dokonce blíž, podívej se. Co tě napadlo jít tak daleko dozadu až na trojku?“

„Rekvizíto mě tam dovedl,“ namítám.

„To je divné,“ vrtí hlavou. „Jak jsi mu to řekla?“

„No přece-“ pak mi dochází dech. Chtěla jsem po něm přece místnost, na níž jsem byla původně ošetřena. Chudák neměl na výběr. Zahanbeně skláním hlavu.

„A co se dělo, že se Matón a Ekvisito porvali?“ padá další otázka jako gilotina na mou hlavu. Nejraději bych se propadla skrz podlahu až do vakua. Sotva slyšitelně vysvětluji podstatu velkého nedorozumění.

Don dlouho mlčí. „No, už se stalo,“ říká pak. Jeho hlas je klidný, i když cítím, že by mě nejraději roztrhl na dva kusy. „Jsem především rád, že se tě podařilo zachránit, Bay. Ztratili jsme však šanci zapojit Ekvisita do oprav. Byl skoro hotov. V podstatě jsme

přišli o čtvrtinu posádky.“

Cítím že ho to bolí a stěží zadržuji slzy. Nejen že jsem k ničemu, ale ještě sabotuji jeho snahu o naší záchranu! Don vstává a jde pryč. Ten večer se do velína nevrací. Sedím ve spacáku a brečím. Občas málem hodím šavli, protože výpadky gravitace jsou čím dál častější. Bolí mě nohy, bolí mě hlava a bolí mě duše. Teploměru je to jedno. Ukazuje osm stupňů. Neoblékám se. Stejně celá hořím.

*

5 - Zázrak

„Nechte jí spát.“

Tak přesně taková slova mě budí do nového rána, i když tady nahoře je ráno každé půl druhé hodiny. Oslněna mžourám do ostrého světla. Pak mi dochází, že je kolem plno lidí.

Policie!

Málem propadám panice. Divoce se hrabu ze spacáku v rozespalosti naivně uvažujíc o útěku, ale nikdo se po mně nevrhne!

„Ahoj Bay,“ říká don. „Dovol abych ti představil naše hosty. Emil, Alsaina, Boris, Luka a Mario.“

Lapám po dechu, hlava se mi točí, srdce buší jak splašené. Nejsem na tom asi moc dobře. Ale nemám čas se tím párat. Vstávám a se zatnutými zuby ignoruji bolest, drásající mi nohy.

Všichni mi podávají ruku a já netuším naprosto nic. Teprve u snídaně (horká káva se smetanou, čerstvé pečivo, máslo, džem, jablko) zjišťuji co se stalo. Donův útěk ze Skaringy spouští dole prudkou výměnu názorů zprvu mezi odborníky, posléze proniká do sdělovacích prostředků a lidé se dělí na dva tábory - jedni ho odsuzují, druzí obdivují. Pětice takzvaných hostů je skupinka odbojářů, poskytující nám takhle důkaz své podpory.

„Váš odvážný čin otevřel oči mnoha lidem a vynesl na světlo problém převýchovy a s ním obecně i udržitelnost stávajících společenských norem a předpisů,“ vykládají nadšeně. „Jste jiskrou, která zcela jistě vyvolá kulturní revoluci a my věříme že povede v konečném důsledku k osvobození osobnosti jednotlivce! Vaše jména se právě navždy zapisují do historie!“

Navíc zjišťuji, že odbojáři nepřicházejí s prázdnýma rukama. Vezou několik jednoúčelových montážních robotů, kontejnery s vodou, čerstvé zdroje, náhradní komponenty různých rozvodů, krmivo pro filtry CO₂, sledovací členy, podpůrné sítě, těsnící hmoty, regenerační jednotky, obleky, potraviny a kde co dalšího. Nestíhám, v hlavě mi hučí, slova jdou často docela mimo mně. Snažím se aspoň přikyvovat abych nevypadala docela chcípě.

„Statisíce lidí k vám vzhlíží s obdivem a tohle je první hmatatelný důkaz jejich podpory!“ opakují stále. Žasnu, jak se don stal během pár dní globálně proslulou osobností.

Každopádně situace je jiná jako mávnutím kouzelného proutku. Tohle je ten správný druh zázraku, ve který mohl don doufat - a já

s ním.

„Bay...?“ měří si mně Luka podezíravě, když hovor na okamžik utichne.

„Co je?“ vydechnu. To je dobré; jen na chvílku jsem si dlaní podepřela těžkou, rozžhavenou hlavu.

Sahá mi na čelo. „Ouha.“ Dozvídám se, že je doktorka. „Ukaž mi to,“ říká. Trochu dřevěnými prsty odmotávám obvazy z krku, jenže pak vidím že tím myslí moje nohy. Bere si mně stranou ale když sundám obvazy, jen mlčky spíná ruce. Okamžitě donáší medikit. „Teď to trochu píchne.“ Vzápětí se pouští do mých fialových a oteklých chodidel s ohromující vervou a zručností. Don chvíli mlčky přihlíží a pak se vytrácí neznámo kam.

„Výbavu ti tu pochopitelně nechám,“ říká mi po pečlivém ošetření Luka důrazně. „Tohle dober všechno, jednu každých dvanáct hodin. Jo a pozor: pokud máš ráda horkou koupel, tak jen krátce. Nebudeš-li si přesto jista, spoj se se mnou komlinkem na tomhle čísle.“ Čmárá číslo přímo na medikit; a pak ještě jedno. Vztyčí prst. „A tohle druhé číslo je tajná linka. Jen pro případ nejvyšší nouze, dobře?“

Jsem v sedmém nebi. Nestalo se mi, že bych byla středem takové pozornosti, a přemíra péče a účasti kolem mě začíná trochu znervózňovat. Když po několika hodinách odbojáři odlétají, vypadá velín radikálně jinak než minulý večer. Snad je to tím, že se jinak cítíme i my dva. Nejsme v tom sami. Nikdy jsem netušila, jak nepopsatelně důležitá může být tato prostá věta.

Takže sedím ve velínu, ulamuji a cucám tabulky čokolády a slzy mi lezou do očí, tentokrát ale dojetím nad obětavostí lidí, kteří nás právě teď zachraňují svou podporou.

„Jsou pryč,“ vchází do velína don Ortogon. Myslím že mluví o odbojářích, ale mínil policejní stíhač. Jeho absence je nejlepší známkou našeho vítězství. Pochopili, že se nevzdáme.

Je to krásný večer. Ležím na spacáku, protože se na mně z teploměru směje nádherných třiadvacet stupňů, nohy mě vůbec nebolí, horečka si na pilulkách vylámala zuby a s plným žaludkem vypadá vesmír hned příjemněji.

*

6 – Býti skladníkem

Ráno si převazuji nohy. Otoky zmizely, kůže ztratila fialovou barvu, bolest prakticky žádná. Pohvizduji si. Jsem slabá, ale lehká a čilá. To je dobré. Probírám se poté hromadou dovezeného oblečení a ke své radosti nacházím i pohodlné boty. Sláva! Všechno je tak báječné!

Pak chvíli bloumám po korábu, až natrefím Rekvizita. Chudák, ten vypadá. Na jedno oko je slepý a sotva se vleče, přesto mě nadšeně vítá trochu nakřáplým hlasem. Syntetizátor řeči také zjevně dostal svůj díl. Víím že to je naivní, ale přesto mu děkuji za ochotu, s jakou se kvůli mně pustil do nerovného zápasu.

„Projdeme se spolu jako předtím,“ říkám. Na okamžik mě napadá, že jeho správná odpověď má znít: trhni si, už jednou jsem kvůli tobě dostal přes hubu, podruhé o to nemám zájem. Ale Rekvizito je dokonalý gentleman: projevuje vřelou syntáckou radost nad tím, že jsem se rozhodla poctit ho svou společností. Je mi z toho smutno a cítím se provinile.

Rychle zjišťuji, že se okruh přístupných, aspoň jakž takž osvětlených a temperovaných prostor velmi rozšířil. Nedá mi to a s Rekvizitovou pomocí si vyvolávám plánek korábu. Páni! Celé čtyři paluby obytného bloku svítí krásně zeleně a červená v ostatních částech je zřetelně na ústupu.

Po čase docházíme do sekcí, které se právě opravují. Tři montážní roboti, přivezení plavidlem odbojářů, se činí ze všech sil. Chvilku sledujeme s Rekvizitem cvrkot, pak pokračujeme v hledání vhodných komponentů. Bommu má ve svých vyrabovaných útrokách nespočet hromad kdiv čeho. Přehrabujeme se v nich. Ale jen můj společník čas od času něco uloží do kapsáře.

K obědu si dávám výtečný masový koláč a džus, zatímco Rekvizito si vedle mne montuje nové nalezené díly. Smlsnu si na lécích a po jídle sháním dona Ortogona. Nacházím ho v sekci energetických zdrojů.

První dojem: u všech supernov! Kdo se může v takovém technickém babylónu vyznat?! Druhý dojem: kdyby to nebylo rozbité, určité by to takhle nevypadalo. Ptám se opatrně dona, co a jak.

„Tohle je velmi důležité,“ říká mi krátce. „Jestli rozběhneme aspoň jeden vestavěný zdroj, bude to znamenat konec starostí o energii. A ta je krví našeho korábu.“

„Myslela jsem, že máme energie dost,“ ukazují kolem sebe.

„Nyní fungujeme na dovezené zdroje,“ potřásá hlavou. „Ale Bommu je obrovský koráb. Nové zdroje nám vydrží ještě dva, nejvýše tři dny. Pak se budeme muset vrátit k režimu přežití...“

„To jsem nevěděla...“

„Nevadí,“ odpovídá trochu nepřítomně a zase se obrací k syntákům.

Neruším, ale nevydržím dlouho sedět. „Done...“ zkouším to podruhé.

„Ano?“

„Můžu... pomoci? I když nic neumím...?“

Maličko sevře rty, ale místo aby mi zopakoval, že akorát zdržuji, klidně se zeptá: „Dokázala bys roznést součásti podle rozpisu?“ V jeho hlase není ani špetka zlomyslnosti nebo pohrdání.

„Já... ano... snad...“ koktám. Chovám se jak praštěná, ale má to svůj důvod: nabízím spolupráci někomu, kdo pro mě byl ztělesněním všeho, co jsem na Skarinze nenáviděla? Ó Leptone!

„Dobře.“ Podá mi komplán. „Vem s sebou Ekvisita. Poradí ti pokud budeš potřebovat.“

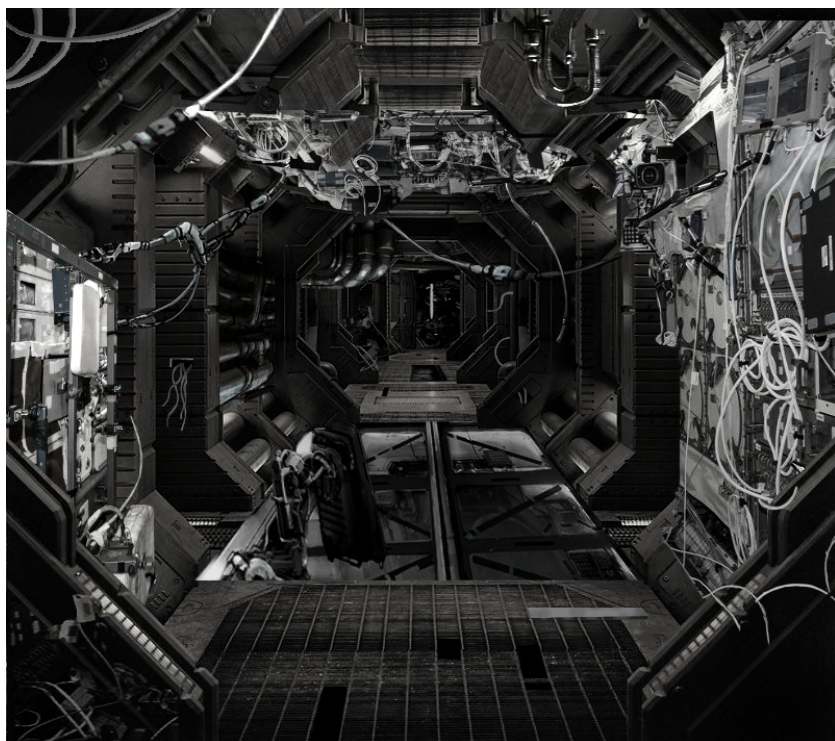
„Jasně.“

Sebejistota mého posledního slova trvá právě do doby, než se z komplánu pokusím něco vyčíst. Seznam. Rozpis. To chápu. Ale čeho, absolutně netuším. Takže Rekvizito přebírá velení a radí mi co a jak. Jakmile pochopím organizaci poznámek, a proniknu do schématu značení sekcí, je to brnkačka. Tak do toho! Zdravou rukou mi pomáhá nosit a zbytek dne transportujeme ze skladu na levoboku náhradní díly na místa, kde jich bude co nevidět potřeba.

Dávní kosmonauté prý trpěli nedostatkem životního prostoru. Já mám dojem, že bych tu mohla bloudit celý den aniž bych došla zpět na původní místo. Bommu je obrovský. Strašně. A černý, a polorozpadlý, a zchátralý. Také strašně.

Než se naději, je večer. Teprve teď cítím, jak jsem utrmácená. K večeři je zeleninový salát se šunkou, hotová hostina. Don ale nevypadá moc potěšeně. Mechanicky sní svou porci, padá téměř bezvládně na spacák a v okamžiku spí. Hledím na to trochu zaraženě. Nevím proč, ale doteď mě nedošlo jak tvrdě asi pracuje. A to i kvůli mně...

*

Bommu je černý, polorozpadlý, a zchátralý.

7 – Takhle ne

Slíbená další dodávka stále neletí. Zatímco spíme, Blevier prohledává komunikační sféru a hned ráno víme proč nová pomoc nepřišla: Společnost uvalila na celý případ embargo. Neutrální orbit je odteď zakázané pásmo.

Chvilku nad tím hořce přemítám. Svobodný orbit byl jedním z hlasitě proklamovaných důkazů, že Skaringa funguje vysoce demokraticky a dbá na práva lidu. Jenže ukazuje se, že to byla jen líbivá póza. Nikdo totiž, pokud si pamatuji, neutrální orbit jako azyl nepoužil. Až my. A systém, zprvu zcela šokovaný něčím tak nečekaným, svým typicky těžkopádným, ale nezadržitelným byrokratickým tempem počíná zatahovat sítě odplaty.

„Když jsme nezemřeli po dobrém, chtějí nás zlikvidovat izolací,“ říká don a nazouvá boty. „Skaringa se ve skutečnosti děsí svobody. A rozvoj osobnosti je k tomu prvním krokem, neboť silná osobnost se těmi, kdož se cítí nadřazení, špatně ovládá.“ Aniž snídá, vyráží do hlubin korábu, následován Blevierem.

Prohlížím chodidla. Rány už se krásně zavírají. Dosud netuším, že to bude první a jediná dobrá zpráva dnes.

Úvodní jobovka je že nefunguje číslo na Luku, které jsem chtěla ještě jednou poděkovat. Linka je blokována. Fakt si na nás došlipli. A tajné číslo raději zkoušet nebudu.

Druhá jobovka nás potkává hned po chvíli. Rachot jako když padá plechové nebe mě vbíjí leknutím do podlahy. Nouzové přepážky chodeb řinčí a jak gilotiny se zakusují do stěn a podlah ve snaze zabránit dehermetizaci. Nějaký nosník nevydržel teplotní pnutí a teď trhá a cupuje pláty levého boku v šesti sekcích. Ještě dlouho není klid - zraněný Bommu sténá, vrže a skřípe, ale jsme dosud živí. V pomrkávajícím zdravém Rekvizitově oku vidím obavu: v odříznutých sekcích je totiž zbytek materiálu potřebného k opravám.

Naštěstí si don ví rady a pasuje Mamatóna na hrdinu, který bude mít tu čest postavit se vražednému vakuu. Android leze přes dehermetizované sekce a pomocí prostých manipulátorů posílá zbylý materiál do sekcí s atmosférou. Dýchám namáhavě – don o poznání snížil atmosférický tlak, abychom udrželi obyvatelný prostor. Přesto běhám chodbami jako splašená a roznáším věci jako včera: čas má náhle cenu zlata. Smutnou pravdou je, že mi tento důležitý fakt dochází až teď.

Když je chvilka klidu, krčím se v rohu a v mé duši se roztahuje černota stejná jako je venku. I ten poslední robot na palubě je neskonalé důležitější a užitečnější než já. Proč mě sem don vlastně bral? Vždyť má pravdu: jsem k ničemu. Pouhé obtížné břemeno.

Rekvizito mě posléze nachází a snaží se mi posloužit svým strojovým soucitem. Nechápe, že se mu to nemůže podařit. Každý pohled na jeho zpola rozlámanou figuru mě bolí jako bych se do něj převtělovala. To není dobře. To není dokonce ani trošku dobře.

*

8 - Rozbřesk

Další den se budím brzy, ale spánek moc nepomohl - jsem rovnou unavená. Nemůžu zabrat, tak se potichu obleču a vyjdu z velína. Hned za rohem natrefím syntáka. „Slečno Bay, smím vás poprosit o pomoc?“ To je Rekvizito, nadšeně mi strká komplán pod nos.

„Ale klidně...“

Dnes neroznášíme. Spojujeme. Skrz stěny, koridory a přepážky vede neuvěřitelná spousta nových i starých kabelů, jež je třeba v daném pořadí propojit. Tlusté, tenké, barevné, černé, kryté kovem i vícepramenné, s nejrůznějšími koncovkami, na nichž se bimbají fáborky s kódovými čísly. Takže naštěstí nic, co by můj „z očekávaných hodnot nepřípustně vybočující“ mozek nezvládl. Přečíst číslo, najít číslo, vzít, zacvaknout, zajistit. A znovu. Práce pro cvičenou opici. Tedy přesně pro mě.

Mé ruce pracují, zatímco má mysl zůstává netečná. Ani nevnímám Rekvizitova slova, jimiž se neúnavně snaží navázat se mnou komunikaci. Když mě ztráta gravitace občas zahodí do smyček kabelů, už se ani neděsím, i když to znamená, že nové zdroje počinají slábnout. Jsem dočista prázdná. Po každé takové události se do vzduchu vznesou mračna prachu, a než gravitace opět zapne, topíme se v dusivé mlze. Tedy já se topím, Rekvizitovi to je jedno.

Pak zjišťuji, že mě robot drží za ruku.

Civím na něj dočista nechápavě. Co mě zdržuje?

„Je vhodný čas k obědu, slečno...“

Nechávám kabely padnout na zem a jsem odváděna do velína. To je fraška: robot vede za ruku člověka. Ale ani tato myšlenka mě nevytrhne z netečnosti.

Don Ortogon už tam čeká, ale jídlo nikde. Nestačím si to srovnat v hlavě. V jeho tváři vidím maličký, ale hluboký úsměv. „Mohu tě o něco poprosit...?“ Zlehka mi zamává dlaní před očima. „Bay?“

Ale samosebou. Říkám to nahlas nebo jen v duchu?

„Aktivuj senzor.“ Ukazuje mi jaký. Nepřemýšlím nad tím, proč to neudělá sám, když k němu má blíž než já, zvedám ruku a dotýkám se plošky.

Stěny velína zabzučí a skrz ospale mžourající obzor pronikne nádherný, ostrý a jasný obraz hlubokého kosmu kolem nás. Je to

tak realistické, až zadržím dech. Jsem proti své vůli uchváčena, nedokážu ale shledat slova jimiž bych vhodně reagovala.

Don chvíli čeká. Nedá na sobě znát zklamání když se ode mně nedočká žádné reakce.

„Máme v činnosti první vestavěný zdroj. Přesně teď jsme se odrazili ode dna.“

Asi mi sděluje něco velmi důležitého, ale slova plují mimo mou mysl.

Pokývá hlavou a promne si unavené oči. „Teď budu dva dny spát. Dobrou noc, Bay.“

Něco mě lehce tahá za ruku. Rekvizito.

„Co pořád otravuješ!“ vybuchnu náhle. Jeho potlučená tvář se rozzárí karikaturou úsměvu. Je šťastný, že s ním mluvím. Jeho bezelstná oddanost ve mně ihned udusí zvedající se vlnu vzteku.

„Mám hlad,“ říkám aniž rozvažuji svoje slova. A tak o chvíli později sedím v křesle velína, soukám do sebe plátky sýra, salámu a kolečka okurek, plná úžasu létám očima po majestátním panoramatu kosmu vůkol a naslouchám nakřáplému hlasu svého umělého spoléčníka. To co slyším mě po chvíli zvedá na nohy a vyrazím do hlubin korábu.

Páni! Tak tomu říkám změna! Žádné sekce černé jako kanál, v nichž jde od pusy pára! Jasně řady světél mění chodby v rozzářené, temperované dálnice. Montážní roboti najednou pracují naplno. Probíhají chodbami, otvírají segmenty stěn, stropů či podlah, montují s vervou doslova hektickou kam jen oko padne.

„Kde se vzali?“ žasnu.

„Montážní čtyři jsou standardní servisní výbava lodě,“ odpovídá Rekvizito. „Dosud byly nečinné, protože jsme neměli energii. Ty poslední výpadky gravitace, jež vás slečno rušily v práci, neznamenalý docházející energii, ale byly způsobeny přepojováním sítí na nový zdroj. Teď může všechno pracovat naplno.“

Zvolna začínám chápat revoluci, odehrávající se před mýma ohromenými očima.

„Ukážeš mi schéma?“ žádám robota. Ochotně promítá do vzduchu holografický průřez Bomma. Zelené sekce rozkvétají jako jarní louka po dešti.

„Slečno Bay, prosím, ustupte trochu sem.“ Uhýbám a chodbou vzápětí dusá trojice mohutných nosičů, ověšených nástroji

a všemožným materiálem.

„Četa konsolidace Bommova skeletu,“ podává mi Rekvizito vysvětlení. Náhle ukazuje ke stropu. „Už funguje i vnitřní komlink. Všechno je na dobré cestě, slečno.“

Všechno kromě mojí polámané duše, myslím si trochu trpce.

Kéž bych byla stroj, co lze snadno opravit!

„Á, slečna Bay!“

Tenhle hlas také znám. Ohlédnu se. Chodbou ke mně kráčí android Blevier, v tváři samolibý syntetický úsměv. „Jak jste spokojena s prací mechanických čet? Pokud byste zahlédla jediného lelkuujícího montéra, upozorněte mě laskavě: zdvojnásobím mu pracovní frekvenci!“ Směje se jako by řekl kdovíjaký vtip. No, možná že řekl, ale víc mi vadí, že se mnou mluví jako se sobě rovným.

„Kdy bude Bommu v pořádku?“ ptám se.

„V pořádku?“ Maličko zaváhá. „Myslíte kdy dokončíme odstraňování nejdůležitějších závad? Odhaduji že za tři hodiny, osm minut a dvanáct- jedenáct- deset- sekund.“

„Ne.“ Snažím se mluvit hodně studeně. „Kdy bude Bommu v pořádku?!“ Dělá, že nevnímám nenápadné Rekvizitovo zatahání za mou ruku.

Blevier na mě chvíli synteticky kouká.

„Neumíš odpovědět?!“

„Slečno Bay,“ říká a v jeho umělém hlase je přes povrchní uctivost znát propastný despekt, „Bommu je v podstatě šrot. Věnujme mu odhadem sedmadvacet tisíc solů, dva týdny usilovné práce a mohl by být to, co vy nejspíš myslíte slovy »v pořádku«.“

Sedmadvacet tisíc?! To je studená sprcha. Je mi jasné, že se právě ztrapňuji i před androidem.

„Leviere,“ říká bez vyzvání Rekvizito, „slečna možná chtěla vědět kdy bude Bommu v pořádku s použitím prostředků, jež máme zrovna k dispozici.“ Podívám se na něj zjihlýma očima. On se o mně dokonce bere!

„S tebou se nebavím, otloukátku,“ zní urážlivá Blevierova odpověď.

„Ale já s tebou jo!“ vyštěknu mu do tváře, až se mimoděk postaví do vzorného pozoru. „Odpověz!“

Dvě vteřiny zuřivých kalkulací. Pak: „S prostředky co máme k dispozici lze dosáhnout zmíněného stavu korábu v prakticky

nekonečném čase, slečno Bay!“

Probodávám ho očima. „Můžeš jít za svými úkoly,“ mávnu rukou.

„Proto tady jsem, slečno,“ opáčí, aby mi dal najevo že nedostat úkol, vůbec by se se mnou nezahazoval. I když je to hloupost, zdá se mi že se přitom ironicky ušklíbne. Podává mi v sáčku nějaký malý, lesklý předmět. „Pro vás, slečno.“

„Zamilovaný dárek? Od tebe?!“ Snažím se být jedovatá.

„Ne zamilovaný, ne dárek, a ne ode mne,“ vypočítává upjatě. „Komunikační rozhraní pro nově restaurovanou vnitřní sdělovací soustavu korábu Bommu, slečno. Předávám jej dle předchozích instrukcí dona Ortogona.“

Mlčky polknu. Zase má navrch. Vytrhnu mu sáček z prstů.

„Děkuji, slečno. TEĎ konečně mohu jít za svými úkoly,“ prohlašuje a dává na slovo teď velký důraz, jako kdybych já byla otravná nezbytnost, zdržující ho od něčeho skutečně důležitého. Sjede nesmírně opovrhlivým pohledem Rekvizita a odběhne kamsi pryč.

Díváme se s Rekvizitem na sebe a věřím že oba myslíme na to samé. Vlastně ne. V mé hlavě se právě v tomto okamžiku rodí nezvratné rozhodnutí vybojovat si svoje místo v palubní hierarchii.

Všemi silami.

Všemi prostředky.

*

9 - Bommu

Odkud ale začít?

„Tak něco vymysli,“ vybízím Rekvizita, když ráno sedíme ve velínu.

„Mohli bychom... zkusit... na úvod...“ leze z něj jak smůla z chlupaté deky. Vykrucuje se tak dlouho, až se dovtipím sama.

„Jak dlouho?“ ptám se přímo. Na konkrétní otázku se neodvážím kličkovat.

„Základní výukový cyklus ovládání korábu je rozvržen na čtyři týdny, slečno.“

„Tak moc?!“ žasnu. „Ale pak budu všechno umět?!“

Výmluvné mlčení mě přiměje zakoulet očima. „Tak jinak, Rekvizito: co po čtyřech týdnech budu umět?“

„Poznáte základní technické parametry korábu, osvojíte si nejdůležitější schémata činnosti systémů a vazby mezi nimi, součástí výuky je i analýza hlavních možných krizových scénářů...“

To se mi nelíbí. „Takže za měsíc budu schopna rozpoznat, kde má Bommu příd a kde záď a že když hoří, mám zmáčknout červený čudl, jo?!“ útočím.

Mlčí.

A jejda.

„Nebo ani to ne?“ dodávám jedovatě.

„Zcela jistě mnohem víc, slečno Bay,“ chvátá mě ujistit.

Vrtím hlavou. „Nemám čas, Rekvizito, chápeš? Vymysli něco výhodnějšího!“

Upírá na mě úpěnlivý pohled svého jednoho oka. Jsem beznadějný případ a on se neodvažuje mi to říci. Robot nesmí ublížit člověku. Ani psychicky.

„Slečno Bay!“ Rekvizito má najednou nápad. „Což se zabývat rozhovorem s Bommem?“

No paráda! „To mám debatovat se strojem?!“ vyletí ze mě. Ó Leptone, já jsem nána! Co jiného je Rekvizito?

Ale velkorysost mého syntetického protějšku je bezbřehá. Úplně na něm vidím, jak vybírá výrazy z databáze a skládá z nich věty v módu „sekce argumentace, podsekce přesvědčivá, pomocný index - pokud možno“.

„Ano, Bommu je zcela správně stroj,“ začíná zeširoka. „Ale má

i svůj řídicí systém. Jenže dosud nekomunikuje. Jeho oživení by nepochybně přineslo velký užitek. A vy slečno byste mohla být styčný důstojník!“

„A jak dlouho...“ raději ani nedokončím otázku. Tuším, že odpověď bude zdrcující jako předtím. V duchu se připravuji na možnou odpověď. Měsíc? Dva? Půl roku? Nebo snad rok?!

„Jak dlouho co, slečno?“

„...mi to bude trvat?“

V Rekvizitovi to tiše zatíká. „To nelze odhadnout, slečno Bay.“

Jen mávnu rukou. Asi už mu přeskočilo dočista.

„Nikdo na to nemá čas,“ dodává Rekvizito tiše. „Budete jediná... na celé lodi.“

Kdesi v hlubině mého mozku něco zacinká. Cože to říká? Jediná?

Vytahuji z kapsy Blevierův dárek. „Nevíme ani, jestli to půjde. Myslím, že bych byla užitečnější u kabelů...“

„Dokud to nezkusíme, nebudeme vědět...“

„Tak jo.“ Otevírám sáček. Hleďme. Klipsové náušnice. Tedy, nějaké mikroelektrotechnické vymoženosti, co se jako náušnice tváří. Mechanicky si je nasazují. Patrně mají biometrickou aktivaci, protože na nejbližším panelu krátce zazáří symbol připojení, tiše to pípne a vše opět pohasne.

Nefunguje to. Taky jak jinak.

Ale pak se mi v hlavě bez nejmenšího varování ozve nikdy neslýchané škvrčení a skřípání.

„Rekvizito!“ ukazují na uši.

„Vy slyšíte!“

„No, jasně, a co?!“ Nechápu, co je na tom radostného.

„To je skvělé! Dokážete vnímat nosný signál. Mluví?“ táže se robot.

„Ne. Rachotí a lomoží.“

Zamrká okem. „Nedaří se mu naladit se na vaši vlnu, slečno. Původně sem nepatří. Vydržte, prosím.“ Ještě chvíli mi v hlavě skřípe rozhádaný dav vrzajících strojů, než konečně nastane ticho, protínané sporým praskáním jako v pradávném rádiu.

„Teď je ticho...“

Klid, naznačuje Rekvizito rukou. Všechno postupně přijde.

Nevím kde bere tu jistotu.

»Jsem vzhůru,« slyším tichý, přesto jasný a zřetelný hlas. Nepřichází ušima. Zní mi někde veprostřed hlavy. »Vím že jsem Bommu, ale nevím jak vás mám oslovovat.«

„Už mluví,“ šeptám sotva slyšitelně, oči navrch hlavy.

„Výtečně,“ pochvaluje si můj robotický společník. „Neostýchejte se s ním komunikovat, slečno.“

„A jak pozná-“

»Poznám. Je Slečna vaše jméno?«

„Ne- to ne. Jmenuji se Bay O’Nett,“ odpovídám zcela automaticky.

»Těší mě, slečno Bay O’Nett,« zní mi v hlavě. »Vaše jméno je velmi krásné. Jste můj nový styčný důstojník?«

„Ne- já- tedy...“ zmateně umlkám.

»Vaše skromnost vypovídá o vznešenosti vaší duše, slečno Bay O’Nett« slyším. »Smím vás tedy prozatím považovat za styčného důstojníka?«

„No... můžeme to zkusit?“ říkám.

»Ovšem, budete-li chtít.«

„Dobře. Souhlasím.“

A tak sedím ve velínu a pomalu rozmlouvám o ničem s něčím, co si vlastně ani nedovedu nějak konkrétně představit. Jak si může připadat sardinka, rozmlouvající s konzervou v níž je zavřena? Rekvizito se někam nenápadně ztrácí, všímám si toho až když je vedle mně prázdné.

Náhle exploze, drásavý řev hroutících se frekvencí, mžitky před očima, a ticho.

„Bommu?“ šeptám, když bolest hlavy odezní.

Nic.

„Bommu!“

Nic. Vyděsím se: co se mu stalo?

„Bo-!!“

Rachot nýtovaček, jekot cirkulárek a sršení mi trhá hlavu na kusy. Málem padám na zem. Jsem téměř paralyzována, mozek mám vysmahnutý až na dno. Pak: »Slečno Bay O’Nett?«

„Milion meteorů, Bommu! Zkoušíš mi snad rozlomit hlavu?!“

»Nesmírně se omlouvám, slečno Bay O’Nett. Došlo k mojí chybné vnitřní funkci.«

„No dobře... ale už to nedělej, ano?“

Jenže je to jako kovádku přes koleno lámat. Pokaždé, když mě vražedná kakofonie elektronických skřeků málem sráží do dřepu, mám chuť prostě celý ten nesmysl skončit. To není k žití! Ale vtíravá myšlenka, že Bomm je podobný ztracenec jako já, mi v tom brání.

Vždyť je to jen stroj, ty blbko, peskuj se v duchu.

Jo - ale třeba je zrovna tak sám...! říká druhá část mé duše.

Když vedle sebe zaregistruji Rekvizitovu přítomnost, je o čtyři hodiny později a moje nebohá hlava třeští z nespočtu havárií Bommova jádra.

Víceméně násilím mě Rekvizito nutí přerušit komunikaci. V mé hlavě se konečně rozkládá uklidňující ticho, tak šedé, hladké a hebké po tom všem, čím jsem prošla.

„Je mi velmi líto, že musím pro dnešek ukončit váš hovor s Bommem,“ říká jemně. „Váš zdravotní stav by ale mohl být ohrožen, slečno Bay.“

„A to říká kdo?!“ reaguji podrážděně.

Víceméně nikdo, ale bolest hlavy, bušící už za půl hodiny milionem pekelných perlíků do mé nebohé lebky, mu dává kruté za pravdu.

„Doporučená doba první komunikace byla o tři hodiny překročena,“ říká Rekvizito zkroušeně, jako by to byla jeho vina. Vzápětí se u mne objevuje Mamatón. „Prosím,“ podává mi nějakou pilulku.

„Nechci!“

„Prosím,“ opakuje.

„Říkám že nechci! Zmiz mi z očí!!“

„Prosím.“ Mamatón je přístupný domluvě asi tak jako stoletý dub. Po desátém prosím rezignuji a беру co mi podává. Zanedlouho se můj stav skutečně lepší. Čím to? Usuzuji, že Mamatón je asi nejen vyhazovač z nočního baru, ale také nejspíš léčitel různých kocovin, hlavobolů a břichabolů zákazníků, kteří to přehnali s bujarostí. Nevím, mám-li ho za to spíš odsuzovat či být ráda.

Řeším to tím, že bez varování usínám.

Ne, to ještě není konec.

V noci se budím. Ve velínu panuje třeskuté ticho. Nekonečně hluboké panoráma kosmu kolem nás křížuje bezpočet jiskerek. Některé pomalu doháníme, jiné dole zas předstihují nás - běžný

orbitální provoz. Žádná však neletí paralelně s námi – neutrální orbit je stále znepřístupněn. Sleduji tu bezzvučnou velebnou scénérii a ani nedýchám.

Co jsem to-

Aha.

Jen co vyjdu na vyhrátou chodbu, dolehne ke mně vzdálená ozvěna horečné práce kdesi hluboko v korábu. Čert prý nikdy nespí. Roboti také ne.

Zavírám se na záchodě. Dotekem aktivuji komunikátor v náušnicích.

„Bommu-!“ šeptám docela potichoučku.

»Jsem vzhůru, slečno Bay O´Nett! Co si přejete?«

Zhluboka si vydechnu.

„Nic, promiň.“

»Jsem rád, že opět slyším váš hlas-«

„Dobrou noc, Bommu,“ přerušuji ho. Nechci se cítit tak zoufale sama, ale už vůbec nechci přivolávat další hlavybol.

»Dobrou noc, slečno Bay O´Nett.«

Usíná se mi mnohem veseleji.

*

10 - Horko

Ráno je nádherné. Ve velínu panuje překrásné teplo a moje nálada je mnohem lepší než včera. Jen do doby, než vyjdu do spojovací chodby. Do tváře mi dýchne žár, prosycený pachem železa a plastů.

„Bommu!“ křičím, ale bez odezvy. Hrome! Okamžitě se chytám za uši, abych zapnula komunikační rozhraní. „Bommu!“

»Jsem vzhůru, slečno Bay O'Nett! Mohu vám být něčím nápomocný?«

„My hoříme?“

»Požár není zaznamenán.«

„Tak co se to děje?“

»Nic mimořádného, slečno Bay O'Nett.« Dochází mi, že horko nepovažuje za problém. Smůla.

Teprve Rekvizito mi poskytuje vysvětlení. „První vestavěný zdroj sice běží, ale jeho chlazení selhává.“

„Hrozí požár?“ ptám se ale sama nevím zda chci slyšet odpověď.

„Zatím ne. Jen se nedokážeme zbavit odpadního tepla.“

„Dobře. A dál?“

„Dál? Teplota poroste,“ odpovídá.

To vím taky, ty plechový hlupáku! Vyrážím chodbou dozadu. Vzduch je čím dál žhavější.

Pak potkávám Bleviera. „Hej ty!“ křiknu na něj.

„K službám, slečno,“ pokývne krátce hlavou.

„Co se tady děje?“

Jeho výraz je stále stejně namyšlený a řeč tomu odpovídá. „Jak nejspíše sama vnímáte, nedochlazujeme první vestavěný zdroj, slečno. Snažíme se tento stav společně řešit, avšak já momentálně nemohu, neboť vám musím odpovídat na otázku jejíž odpověď je očividná.“

Zase mě dostal! Tím hůř, že nedokážu najít odpověď kterou bych ho mohla tnout.

„Mohu pokračovat v práci, která je i ve vašem zájmu, slečno?“ táže se téměř výsměšně. „Mně zvýšená teplota na palubě skutečně vůbec nevadí!“

„Padej!“ procedím skrz zuby.

„Jak si přejete, slečno.“ Obrací se a odchází krokem imperátora. Sleduji ho vzteklým pohledem.

„Bommu?“ říkám úplně tiše.

»Vaše přání, slečno Bay O'Nett?«

„Především mi říkej jen jménem.“

»Rozumím, Bay.«

„Víš, že nedochlazujeme první vestavěný zdroj?“

»Ano.«

„Co se s tím dá dělat?“

Zběsilý vřískot vražděných oscilátorů v hlavě mě posílá k zemi. Uf, to je palba!

„Bommu! U všech zpráchnivělých komet! Něco jsem ti řekla, ne?!“

»Prosím o prominutí, Bay. Při pokusu o hledání odpovědi jsem se opět zhroutil.«

„V tom případě hledej odpověď tak, aby k tomu nedošlo!“

Nová sopečná erupce mi hrozí roztrhat hlavu. Tohle už je doopravdy nesnesitelné!

Zoufalým pohybem vypínám komunikátor a lapám po dechu. Hlava mi třeští. Trvá snad tři minuty, než se odvážím znovu připojit. „Bommu?“

»Nesmírně se omlouvám, Bay. Byl to ode mně trapný a neodpustitelný přehmat. Udělám vše, aby se víckrát neopakoval. Mohu nyní zkusit najít odpověď na vaši otázku?«

„Dobře. Ale jestli se ještě jednou zhroutíš nahlas, přestanu se s tebou bavit definitivně. Jasně?“

»Zcela, Bay. Mohu přednést odpověď?«

„Už?“

»Lze s tím samosebou počkat...«

„Mluv!“

»Prověřil jsem parametry soustav. Z mých šesti vestavěných zdrojů je možno zkompletovat dva plně funkční jejichž tepelné ztráty budou kompenzovatelné s patřičnou rezervou. Kombinace součástí to umožní.«

„Což znamená, že se neuvažíme? Jak to bude vypadat? Tedy... máš nějaký plán?“

»Ano.«

Marně hmatám po kapsách. Kdepak nějaký zobrazovač! Tak – popadnu kus papírového obalu který se válel v rohu, a fixem, který mám v kapse od Luky, co nejrychleji píši Bommovy odborné termíny a čísla. Je jich hodně, převracím obal ze všech stran aby se to tam vešlo.

S narychlo načmáraným rozpisem pak klusám sálajícími chodbami za donem. Zdá se mi, že mě podlaha pálí do nohou i přes podrážky bot. Vzduch se chvěje žárem. Jsem vysušená jako treska. Ať mi nikdo nevykládá, že se nezačínáme vařit! Poslední průchod a-

Vpadám do pekla. Don stojí v hale prvního zdroje a diriguje armádu syntáků, kteří zběsilým tempem přepojují chladicí soustavu. Blevier přejímá donovy rozkazy a koordinuje mechany, zatímco Mamatón ovládá přesuny materiálu.

„Vítej, Bay,“ říká don, ale jeho hlas je unavený. Košili má zcela promáčenou potem. „Rád tě vidím, ale asi je zbytečné abys tu s námi trpěla. Budu raději, pokud zůstaneš ve velínu.“ Očima zavádí o moje náušnice a povytáhne obočí. „Fungují?“

„Proto jsem tady!“ vyhrknu a strkám mu rozpis pod nos. „Tohle by mělo pomoci!“

Mhouří oči. „Já to nepřečtu...“

Beru list a nedivím se. Naškrabala jsem to nelidsky. Překládám své vlastní zápisky do výrazů, které mi často nic neříkají, a nutím vyprahlé hlasivky fungovat. Skřípe to. Don i Blevier přesto soustředěně naslouchají. Končím zcela bez dechu, s krkem rozškrabaným vyprahlou atmosférou.

„Může to tak fungovat?“ obrací se don na robota.

„Jsou-li údaje o komponentech pravdivé, může,“ připouští Blevier poněkud zaraženě.

„Okamžitě prověřit!“ vydává don příkaz.

Blevier uctivě panáčkuje: „Za tři minuty budu znát odpověď, done!“

Stojíme před masivním sarkofágem, z něhož sálá pekelný žár, a čekáme na výsledek. Lapám po dechu. Krkem jezdí žhavá pila. Hlava se mi chvilkami motá. Zdá se mi, že se pečou ve vlastní kůži.

»Bay?«

„Bommu-?“

»Obávám se, že vám teplota v této sekci může ublížit. Mohla byste se prosím odebrat do chladnějších sekcí?«

„Teď ne.“

»Vaše zdraví je pro mne velmi důležité, Bay. Uznávám vaše právo svobodně se rozhodnout, kde se chcete nacházet, ale důrazně bych doporučoval vybrat si nějakou odlehlejší sekci-«

„Mlč.“

»Jak si přejete, Bay.«

Bommu sice mlčí, ale asi má pravdu. Rozpouštím se jak máslo na plotně. Srdce mi divoce buší a nedostává se mi vzduch. Honem pryč, tepe mi v hlavě, ale nehýbám se. Zprávu o výsledku mého návrhu vyslechnu ve stoje! Vždyť je to poprvé, kdy moje bezvýznamná nepatrnost má nějaký smysl!!

Ani neregistruji, že Blevier něco říká. Don se ke mně otáčí a nadšený výraz jeho obličeje se mění do zděšeného, když mě zočí. Jeho ústa něco křičí, ale ani ho už neslyším. Ještě cítím něčí ruce a pak následuje tma.

*

11 – Jakej jsem?

Plavu.

Plavu v nádherně chladivém, křišťálovém jezeře a mé palčivě rozpraskané rty se dotýkají třpytící se osvěžující hladiny...

A jeřda. Zpropadené sny!

Už jsem vzhůru, ale nádherný pocit trvá. Bezmyšlenkovitě polykám ještě několik doušků. Skvělé!

Nasávám vzduch. Hledme. Necítím se jako uvařená!

„Jsme stabilizováni,“ říká Rekvizito, přidržující mi nádobku s vodou. „A to jen díky vám, slečno!“

„Jak dlouho-“

„Půl dne.“

„Proč jsi mě nechal se tu válet?!“

„Stále jste v léčení, slečno. Don Ortogon nařídil, aby vás nikdo nebudil...“

„Hm. Jasně.“ Pozdě, ale přece vzpomínám na Luku. Neříkala něco o tom, že nemám lézt do horka dokud beru léky? Ach jo.

Vstávám. Necítím se kdovíjak jistě, ale stojím na nohou. „Chci to vidět.“

„Ale-“

„Hned.“

Ve dveřích se srážím s donem Ortogonem. „Vida!“ vydechne překvapeně. „Zrovna se na tebe jdu podívat, Bay. V pořádku?“

„Já ano. A zdroj?“

„Jednička a dokonce i dvojka šlapou jako hodinky, Bay. Jsi hotová kouzelnice...“

Tak tohle ne. „Done... jsem jen tlampač, papouškující cizí názory. Nic víc.“

Vrtí hlavou. „Není pravda.“

„Proč?“

„Kvůli tomuhle,“ ukazuje na moje náušnice.

„No právě.“

„No právě,“ opakuje s lehkým úsměvem. „Použil bych je sám - kdyby se mnou Bommu mluvil.“

„Mluvil-?!“

„Lépe řečeno: nejsem schopen se s ním naladit na shodnou

vlnu. Nejen já, ale nikdo z posádky. Napadlo mě tedy, abys to zkusila ty. Hle, povedlo se.“

Žasnu. „Jakto?“

Krčí rameny. „Bommu je experimentální počítač, vytvořený...“
Náhle umlká. „Řekne ti to kdyžtak sám. Prozatím stačí když víš, že jsi velmi cenný člen posádky, kterého máme. Bez tebe bychom na tento způsob opravy nikdy nepřišli a ani nepřistoupili.“

Chvilku o tom uvažují. „Neříkejte mi, že by nikoho nenapadlo rozebrat jiné zdroje a opravit aspoň některé!“

„Ovšemže napadlo. Přesně takhle proběhlo zprovoznění prvního vestavěného zdroje. Ale zhodnotit všechny součástky šesti zdrojů a určit které konkrétní komponenty z jakého použít aby celek fungoval v přijatelném vzájemně kompatibilním režimu, a ještě s nižšími ztrátami, vyžaduje tak obrovský výpočetní výkon, že to mohl dokázat jen Bommu. A pouze ty mu umíš zadat otázku a následně tlumočit odpověď. Nebraň se tedy tomu co říkám... můj styčný důstojníku!“ Vidím že už se směje. Tak to je dobré.

»Bay?« slyším náhle Bomma.

„Copak?“ Don Ortogon se na mně trochu nechápavě dívá dokud mu nedojde s kým mluvím.

„Míří k nám návštěva.“

„Šlo by to podrobněji?“

„Soukromá orbitální jachta malé tonáže. Žádá o přípravu přistávacího uzlu.“

Chvatně tlumočím dodané informace. Don se zdá velmi zaražen, ale vzápětí reaguje. Bleviera posílá aktivovat přistávací sekci a Mamatóna vyzývá k zajištění bezpečnosti.

„Jdu také!“ chvátám za donem, jen co zamíří k boku korábu.

„Bay... nevíme kdo to je. Může to být... ne zcela bezpečné...“

„Tím spíš u toho nesmím chybět!“

Rázujeme chodbou.

„Odpoj se, Bay,“ říká don náhle. Uposlechnu a zruším spojení s korábem. „Děje se něco?“

„Nevím o tom, že bychom obnovovali funkci sledovací detekce,“ říká don. „To je Bommova soukromá aktivita. Já vím - může to být první známka dlouho očekávaného zlepšení. Ale...“

„Ale-?“

Náhle mě uchopí pevně za ramena. „Bay... buď při jednání

s Bommem velmi velice opatrná, ano? Prosím...!“

Jeho prohlášení je zarážející. „Proč? Je něco špatně?“

„Později, Bay! Teď řešíme návštěvu!“ A už zase za chůze dodává: „Můžeš se znovu připojit.“

Promluví až když jsme přímo u přistávací sekce. „Dopřavdy musíš jít dovnitř, Bay?“

„Neměla bych snad?“

Neutrálně krčí rameny.

„Takže jdu.“

„Dobře.“ Otevírá průchod a vcházíme do hangáru, kde již kotví jachta. Vypadá nesmírně luxusně. To není obyčejná návštěva. Koutkem oka spatřím Mamatóna. V rukou má hořák a stojí zlověstně připraven u stěny. Naše improvizovaná palubní ostraha. Nemám z toho dobrý pocit.

Průlez v boku jachty se otevírá. Málem zapomínám dýchat.

Po zlacených schůdcích se do hangáru spolu s mlhavými chuchvalci jakési omamné drogy vyhrne skupinka pěti rozjařených mladíků.

„Vidíte?!“ křičí jeden a rozhazuje rukama. „Co jsem říkal? Jsme tu! Jakej jsem?“ A odpovídá si sám: „Prostě supééérrr!“

*

12 – Orbitální flirt

Ksim, Larong, Marbl, Oskar a Ignác, majitel jachty - to je celý pětilístek, zavítavší k nám na návštěvu. Kluci jsou očividně opilí nebo zdrogovaní, v jednom kuse se smějí a vedou neskutečně silácké řeči. Naštěstí během chvíle zjišťujeme, co se děje. Embargo, uvalené společností na kauzu Bay-Ortogon, samosebou plno lidí dráždilo i nadále. A tato bujará společnost rozmazlených a nevychovaných zbohatlických synků si umínila natruc všemu a všem přistát na Bommově palubě.

„Jasně že je moje,“ chechtá se Ignác na otázku vlastnictví jachty. „Fotr mi koupí co si řeknu. Jednou mu navrhnou že chci koupit celou Skaringu!“ A řehtá se tomu.

„Samo že se to nesmí!“ slzí smíchy Ksim v odpověď na mou otázku po zákazu kontaktu s námi. „No právě proto jsme tady, né? Co je na tom k nepochopení?!“

Oskar jediný věnuje aspoň trochu pozornosti mé osobě. „Tak ty jsi ta slavná rebelka?“ říká.

„Slavná?!“ Připadá mi tak trochu padlý na hlavu.

„No a ne? Na, dej si!“ Zavrtěním hlavy odmítám zpola vypitou láhev nějakého zcela jistě velmi drahého nápoje. Krčí rameny a pokračuje: „Kvůli tobě přece má slavný Ortogon vyhazov! Roky se tě snaží zkrotit, a marně, ty divoško! A pak s ním klíďo odletíš! Všichni dole zírají s hubama dokořán. Teda ty jsi ale číslo, Bajonetová!“

„Jak kvůli mně?!“ žasnu. Tak tohle je tedy bomba! Já jsem prvopříčina celého tohoto zmatku? Jejda!

„Jak kvůli mně?!“ paroduje moje ohromení pisklavým hlasem. „Jsi tak přesvědčivá že bysem ti málem věřil! Tys fakt vlk v rouše beránčím, Bajonetová!“

Málem škytám zděšením. Tak tohle je pozadí, o němž mi don lakonicky říkal „třeba někdy později!“ A nejvíc mě děsí fakt, že ještě před pár dny by to pro mně byl důvod k jásotu, kdežto teď...

Jediným zášlehem se mi všechno skládá v hlavě v nových souvislostech a současně vzniká plán, vycházející z okamžitého nápadu.

„Však se říká - kdopak by se vlka bál, ne? Ty se doufám také nebojíš?“ říkám provokativně. „Takže bych tě třeba mohla dneska pozvat řekněme... na večeři.“

Vidím jak se mu rozzáří očka. Loupá pohledem po kamarádech, jestli si toho všímají. Právě boduje u největší rebelky z celé Skaringy!

„No,“ mhouří oči jako kocour. „Co by to vobnášelo, Bajonetová?“

„Domluvíme u jídla, platí?“ opakuji mrknutí a ani se nezačervenám.

„Co by ne!“ mává světácky rukou. Bere mě kolem ramen. „Nevodlete mi než spolu skončíme, jasný?“ háže přes rameno. Odpovídá mu bohapustý řehot.

»Bay?«

„Slyším... copak?“ šeptám co nejtišeji.

»Chcete abych vás zbavil toho vetřelce?«

Polknu naprázdno. Co si mám o takové nabídce u všech všudy myslet?!

„Ne!“ syкну tiše, ale Oskar to zaslechne.

„Co ne?“ směje se. „Snad máš strach, co?“

„Boj se ho, boj se ho!“ vyřvává Larong. „Oskar je buldozer všech dívkách srdcí!“ přidává se Ksim a zbylá čtveřice vzápětí skanduje: „Os! Kar! Do! To! Ho!“

Don Ortogon mě vyprovází dlouhým pohledem, který utne zavírající se průchod. Náhle jsem s Oskarem sama. Než si to stačím domyslet, otočí mě k sobě a nedočkavě líbá.

»Bay!«

„Mmmm- ne!“ vydechnu s určitým úsilím. Oskar to vztáhne na sebe.

„Neboj,“ říká chlácholivě. „Ale překvapuješ mě. Že bych se v tobě splet? Rebelky to chtějí většinou drsně. Ale umím to i jemně. Věř mi.“

„Pojď,“ беру ho za ruku. Sama ani nevím kam jít, ale dokud jdeme, mám čas přemýšlet.

„Kam jdeme?“ vyzvídá.

„Uvidíš.“

„Už se těším...!“

Svírá se mi žaludek - ne nedočkavostí na to co bude, ale spíš obavami co má Bommu za lubem. Proč má pořád pocit že mi něco hrozí?

„Bommu?“

»Jsem vzhůru a připraven vám pomoci, Bay.«

„Potřebovala bych nějaké speciálně dobré jídlo a vhodné pití.“
»Rozumím a zajistím. Kam chcete objednávku doručit, Bay?«
„V jachtě máme všeho dost,“ namítá mezitím Oskar. „Jsem boháč, rozumíš, boháč!“ Stále nechápe s kým mluvím.

„Na ošetřovnu.“

»Stane se.«

„Na ošetřovnu?“ žasne Oskar. „Ty mně vedeš na ošetřovnu?!“

Ted' je řada na mně. Co možná drsně ho popadnu za krk, praštím s ním o stěnu a vpálím divoký polibek. „Budeš jí potřebovat až s tebou skončím,“ říkám tiše.

„Jasně!“ rozzáří se mu znovu očka a chechtá se jak blázen. „Já sem to věděl, Bajonetová! Věděl!!!“

Jasně. Hlavně nechtěj naštvat Bomma, blbečku.

To ale nahlas neřeknu.

„Slečno?“ Do cesty se nám přimotá Rekvizito. „Mohu vám být nějak užitečný?“

To není samo sebou. Co to všechny bere? Copak je Oskar vlkodlak?

„Nezabláňej,“ říkám robotovi. S krátkou úklonou nás nechává projít. Oskar se šklebí. „Nechtělas ho přibrat? Do trojky?!“

„Cítíš, že na mně sám nebudeš stačit?“ ptám se sladce.

„Bajonetová, tos neměla. Až na to hupsnem, budeš potřebovat tu tvoji vošetřovnu sama!“ sápe se po mě. Chvála všem supernovám, že je větším dílem ožralý, daří se mi ho držet v rozumných mezích a nevypadat přitom vyloženě trapně.

„Se ještě uvidí!“ odpovídám srdnatě, a potácíme se dál.

Konečně ošetřovna. Ó jak romantické místo! Na operačním stole čeká skromné pohoštění - nakrájená konzerva, nějaká zelenina, sýr, a hlavně velká láhev a dvě sklenice, již po okraj plné.

Oskar bouchne pěstí do snímače a dveře se uzavrou. „Doufám že tu nemáš nějaký kamery!“ Podezíravě přejíždí očima strop, pak spokojeně zavrčí a zakotví pohledem na mně. „Čím začnem?“

»Připitkem« ozývá se Bommu nečekaně.

„Tímhle,“ pozvedám jednu sklenici.

„Tak ať nám to funguje!“ přitukává bujaře. „A do dna, Bajonetová!“ Sám jde příkladem, nemohu zůstat pozadu. Je to víno; nevím jaké, ale velmi dobré.

„Ted' se těš!“ řve najednou Oskar a žene se na mně. Skokem

překonává stůl vprostřed místnosti a vzápětí na mě padá jako strhující vlna. Pevně zavírám oči, ale... není tohle trochu chcíplá tsunami? Odvážím se pootevřít pravé oko. Oskar na mně leží jako žok a chrápe coby medvěd.

Vezmu hlavu za vlasy a nadzvednu. Nereaguje. Můj zmatek trvá do chvíle, než slyším:

»Splnil jsem váš pokyn správně, Bay?«

*

13 – Výkupné

Dramaticky rozčuchaná a malebně oškubaná čekám až se podobně upravený Oskar probere. Dlouhou chvíli si krátím úvahami o výskytu uspávací látky ve sklenici a o tom, co za to všechno. Konečně mladík slabě zavrní. Ach jo. Přitahuji si ho a objímám, dokud se tak nějak neprobere.

„Bay?“ zamumlá.

„Oskare?“ Směji se mu u ucha. Rozhlíží se a vůbec netuší. Pak složí hlavu do dlaní. Podpořím jeho tápající sebevědomí několika polibky.

„Spokojená?“ zašilhá po mně.

Jasně že spokojená. „Kdybys nechlastal jako zvíře, zvládli bychom to ještě počtvrté,“ říkám. Očka se mu rozsvítí. To je přesně to, co chce slyšet. No, tak proč mu to neřici.

A hned do něj: „Oskare? A fakt splníš cos mi říkal?“

V jeho pohledu to pyšně zajiskří. Zjevně pochází ze společenských kruhů, kde slovo „nemožné“ vyškrtní ze slovníku. „Mám totální vokno,“ vrčí. „Sakra silný pití!“ Upírá na mně ještě zpola omámená očka. Když si všimne několika simulovaných kousanců, které jsem si za jeho spánku nechala pořídit abych historce dodala na věrohodnosti, na rtech mu zahraje pyšný úsměv.

„Co slíbím, udělám,“ přikyvuje blahosklonně. „Tak povídej!“

„Sedmadvacet tisíc solů.“ Teď jsem jak na jehlách. Spolkne to?

Úsměv mu ztuhne. „Cooo??“

Je řada na mně. Takže pro změnu hrozivě: „Coooo?!“

Už nekouká, ale zírá. „Si děláš binární šprťouchlata!“

Tvářím se zlověstně. „A kdo mi tu sliboval všechno na světě?!“

Odstrčí mě. „Ty si vobyčejná mrcha.“

„Mamatóne!“ zařvu vztekle. Do ošetřovny okamžitě vráží obrovitý android.

„Urazil mě! Zmlat' ho, parchanta!“

Matónův první krok oťrese podlahou.

„Nééé!“ vríská Oskar. „Nééé! Odvolávám! Zastav ho! Prosíím!!“

„Stůj-“ Monstrózní synták ztrne se svými strašlivými rukama hladově nataženými k Oskarovi.

„Poslouchám,“ říkám tiše.

„Omlouvám se, Bajonetová... fakt. Promiň! Za to může ten chlast! Jsem ještě napůl... no.“

Říkám (hodně ledově): „Nejsem mrcha. Jsem největší rebelka ze Skaringy. Pamatuj si to.“

„Jasně! Rebelka! Však já vím!“ kývá horlivě.

„Dělej!“ Střelím výhrůžným pohledem k androidovi.

„Nechvátejtej tolik!“ vyjekne a divoce šacuje rozházené oblečení.
„Dej mi aspoň chvilku!“

„Nezájem. Ty mně jsi nedal taky ani chvilku!“ tvrdím bez uzardění.

Konečně třímá kreditku v ruce a rozhlíží se po nějakém terminálu. Napovídám mu krátkým kývnutím - dveřní senzor může fungovat i jako čtečka. S hlubokým povzdechem mávne kartou nad zámkem a chvíli zadává údaje. Se značně žlučovitým úsměvem pak hlásí: „Hotovo...“

„Bylo mi potěšením,“ říkám mírně posměšně.

„Už můžu jít?“ šilhá po androidovi.

„Doprovodím tě.“ Dávám Mamatónovi pohov a vracíme se do hangáru. Bommu mě naviguje tak, že projdeme sekcí kde si čtyři Oskarovi kamarádi mezitím dali nevázanou pitku. Vypadá to tam hůř jak na smetišti.

Konečně vcházíme do hangáru. Kumpán je vítán ještě zpola opilými obdivnými výkřiky. V duchu se chechtám: Oskar se tváří jako vesmírný svůdce první kategorie a háže kolem sebe pyšné pohledy. Myslí že ho nevidím, když tajně ukazuje tři prsty, na což kumpáni reagují novým pochvalným řevem.

„Fakt bych s tebou nechtěl bejt na pustým vostrově,“ říká mi Oskar na rozloučenou.

„Já také ne, milánku.“

„Proč?“ To je velmi neuvážená otázka z jeho strany.

„Nebylo to nic moc - až na ty peníze,“ zasazují citelný úder. Tváří se nepopsatelně.

„Mrcho!“ procedí mezi zuby a chvatně uteče do jachty dřív než mohu na jeho hlavu přivolat pohromu v podobě Mamatóna.

Nestojí mi už ani za pohled. Opouštím hangár a čekám na signál dehermetizace, ale za průchodem je ticho. Když trvá delší dobu, pozeptám se Bomma.

Odpověď je prostá: »Převod solů dosud nebyl potvrzen, Bay.«

Rázem vidím rudě. Vrážím do hangáru a pěstí buším do boku jachty. „Vylez, srabe! Vylez, nebo tě nechám vytáhnout za uši!“ Mamatón sem už kvačí a přidává grády svému autogenovému hořáku.

„Vypálím tě z tý piksly ven!“ hrozím.

»Transakce potvrzena,« ozývá se vzápětí Bommu. Mám co dělat abych zadržela smích. Oskar mě chtěl podvést, ale jak vidno jsem mu nahnala strach. Tím moje role v tomto divadle končí. Odvolávám Mamatóna. Podruhé odcházím. Necháváme si načas, abychom z výstupní sekce odebrali tolik vzduchu, kolik skřípavě kvílející čerpadla dokáží vycucnout. Jachta mladých zbohatlíků opouští naši palubu až po několika dlouhých minutách. Teprve potom se mně zmocní taková divná slabost.

Ve spojovací chodbě už na mně všichni čekají.

„Co?“ Koukám asi hodně vyjeveně, protože don chvátá aby mě uklidnil. „Budu muset své poslední hodnocení výrazně změnit, Bay,“ říká. „Ty nejsi velmi cenný člen posádky. Ty jsi to nejcennější, co na palubě máme!“

Rozpačitě se usmívám, ale když mi i Blevier poněkud škrobeně blahopřeje, bezmála jsem schopná jim věřit. Přesto ve mně neustále hlodají pochybnosti, které se rozplynou teprve ve chvíli, kdy u Bommova boku po zběsilém manévrování skrz orbitální provoz přistává rozhrkaný nákladák s falešnou registrační značkou i respondérem, zato ale napěchovaný vším možným, co nechal don Ortogon okamžitě dole na planetě nelegálně nakoupit a dovézt.

Společným hektickým úsilím lidí, androidů a robotů ho stíháme vyložit dříve, než k nám dorazí orbitální policie a nařídí modul vydat. Nakonec don Ortogon v divém chvatu mačká ovladače a za chvíli nákladák se zcela spálenými a zkratovanými obvody, z nichž se už nic nevyčte, zvolna padá vstříc strážcům orbity.

Úspěch!

*

14 - Útěk

Sedím ve velínu a žaludek mám sevřený strachy. Poblíž Bomma zaujímá parkovací polohu již druhý velmi zlověstně vyhlížející orbitální transportér.

„Co jsou zač?“ pípnu.

Don krčí rameny. „Nevím, ale předpokládám že obsahují partu ostrých hochů, kteří mají za úkol z nás lstivě získané peníze vymlátit nazpět. Šlápli jsme na kuří oko někomu, koho zákon a vláda příliš nezajímají.“

»Uklidněte se, Bay, prosím,« slyším v hlavě Bommův hlas. Cítí, jak se bojím.

Šeptám: „Co se stane?“

»Nic, co by vám muselo působit starosti, Bay.«

Nevěřím mu. Opatrně sleduji dona, který na čemsi soustředěně pracuje s Blevierem. Vypadá jako když ho tajemní návštěvníci vůbec nevzrušují. Moje trápení trvá další půl hodinu, načež se ozývá Bommu. »Z pravoboku k nám míří další transportér.«

„Done-!“ ozývám se.

„Vím, Bay,“ dává mi rukou pokyn abych nerušila. Mlčím tedy a jako hypnotizovaná sleduji na fantasticky ostrém obrazu stěn velína, jak se tmavě natřené čluny pomalu rozmísťují kolem nás.

„Bommu?“ šeptám sotva slyšitelně.

»Jsem vzhůru, Bay!«

„Vidíš ty transportéry venku?“

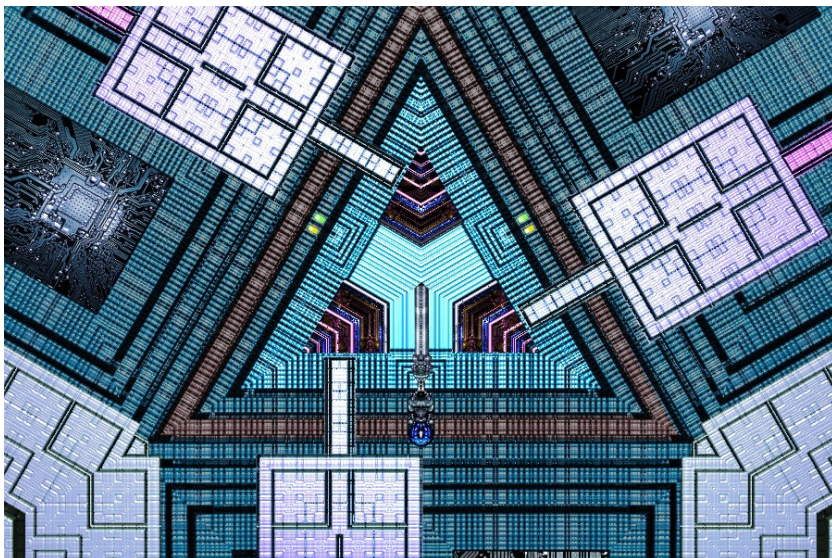
»Ovšem, Bay.«

„Co bychom s nimi mohli dělat?“

»Už na tom pracujeme, Bay.«

Slova se mi zadržávají v krku, neboť první z černých oblud náhle vysunuje dokovací mechanismy a nabírá od pohledu útočný kurs. Ale don Ortoгон je ve střehu.

„Start!“ velí rázně. I přes všechny stěny slyším z hloubi korábu kratičký ultrazvukový hvízd nabíhajících vysokofrekvenčních solenoidů, a pak dunivý podprahový gong, to jak supravodivé Swarblathovy kondenzátory vypustily svou energii do systému.

Jádro Gitsefebeho teleportu

V okamžiku, kdy vortexy díky kdovíjaké kvantové pravděpodobnosti rozeznou trojrozměrnou oponu našeho prostoru, Gitsefebeho fyzikální principy vyboulí své mocné bicepsy a přenesou nás z jednoho místa na to samé, avšak ve skutečnosti docela jiné místo. Můj první teleport!

Tohle tak snadno nerozdýchám. Ruce se mi klepou a v hlavě mám včelí úl říznutý tornádem.

„Bay? Vnímáš mě?“

Vnímám, ale nejsem schopna odpovědět. Teprve po hodně dlouhé době se dokážu sebrat natolik, abych popadla dech a přestala se třást.

„Je alergická na přesun,“ doléhá ke mně ještě trochu zastřené Blevierův hlas.

„Možná to bude jenom nezvyk,“ odporuje mírně don Ortoyon.

„Už jsem v pořádku,“ ujišťuji všechny kolem, ale nejvíc sama sebe.

»Bay?«

-Co je?-

Ticho a pak šokovaná věta: »Vy mluvíte telepaticky!«

Bommu nemůže být překvapen víc než já. Skutečně, odpověď

byla myšlenkou a Bommu jí slyší...!

„Uděláme ti v ošetrovně biosken,“ říká mezitím don. „Určitě s tím půjde něco udělat.“

-Nechci.-

»Bay! Vy jste skvělý styčný důstojník!«

„Done-“ promluvím konečně nahlas.

„Ano, Bay?“

„Já-“ Náhle je můj mozek opět zakován do mlčení. Moje podivná schopnost je pryč.

„Uklidni se,“ říká mírným hlasem. „Nebudeme to už dělat, dokud nevyřešíme tvůj problém. Možnost, že by nás tu někdo našel, je prakticky nulová. Teď jsme jim vytřeli zrak. Docela určitě nikdo nevěřil, že je Bommu schopen mezihvězdného teleportu. Vždyť jsme se sotva dohrabali na orbit... Úplně vyhráno ještě není, ale nakoupené zboží máme na palubě. S jeho pomocí se staneme aspoň dočasně autonomní lodí.“

A já snad do té doby aspoň částečně autonomní bytostí.

*

15 - Bezejmenná

Čtyři dny nepřetržité práce pomalu přinášejí své ovoce. Pro mě je nejdůležitější, že má Rekvizito zase svou tvář a funkčnost. Jeho opravený obličej se neustále usmívá. Tedy - kdykoli se potkáme. Neboť don potřebuje k rekonstrukci každou ruku. Jenom první den po teleportu jsme s Rekvizitem spolu, pak zůstávám o samotě. Aspoň že Bommu mi dělá společnost.

Nic neumím, takže sedím ve velínu, mlčím a dívám se na vesmír, který mi to stejně tak oplácí.

Bommu čas od času podniká pokusy oživit ve mně mou údajnou telepatickou schopnost, ale marně. Sama už ani nevěřím, že se to stalo. Pak mě napadá, že mi tu iluzi třeba schválně podstrčil aby mě přizpůsobil svým představám. Okamžitě mi tane na mysli donovo varování, abych mluvila s Bommem velmi opatrně, a tím víc se uzavírám do sebe.

Bommu ale neztrácí trpělivost mě každou hodinu oslovovat, leč jeho bezmezná vlídná strojová neústupnost mi spíš vadí než pomáhá.

Sedím a zírám na bezejmennou hvězdu, mlčky zářící ve tmách. Jak koráb pomalíčku rotuje, zdánlivě krouží kolem nás v půlhodinové periodě, a její svit spolu se stíny tančí po vybavení velína prazvláštní, hypnotizující balet. Tak nesmírně obrovská, tak mocná, tak jasná, a přece nemá ani jméno. Jedna z několika set miliard v galaxii. Nepatrnost této ohromné, žhoucí stálice vůči bezedné tůni vesmíru je tak šokující, že nejsem schopna vyjádřit nepatrnost svou vlastní. Jsem méně než nic a tím hůř pro mne, že si to uvědomuji.

Nakonec z toho všeho usínám, ale mé sny jsou ještě horší než bdění. Bojuji s nepojmenovatelnými děsy, prchám a jsem dostihována, propadám se do zdrcujících nelogičností, z nichž každá je horší než předchozí, všechno se nade mnou uzavírá, klesám, přicházím o dech a cítím jak mrazivé pařáty hrůzy cupují mou duši na kousky...

-Bommu!- křičím v nejvyšším zoufalství.

»Jsem vzhůru, Bay! To byl jenom sen... pouhý sen! A mluvíte opět myšlenkou...«

„Já-“ máchám dezorientovaně rukama kolem sebe než se s neuvěřitelným vypětím vůle vymotám z lepkavých pavučin Morfeových. Bommova pomalá rotace zrovna vynáší ohnivou tvář

bezejmenné hvězdy nad okraj mého křesla. Paprsek světla je mým záchranným lanem. Rozechvělá prožitým nočním děsem, vytřeštěnýma očima zírám na zdroj běloskvoucí záře. Sedm dní v týdnu bez oddechu pracující, anonymní fotonový emitör s průměrem tří milionů kilometrů. To je monstrózní... a zdrcující.

„Děkuji, Bezejmenná,“ říkám si jen tak pro sebe. Vida. Už má jméno. Ale asi se jí nelíbí.

»Bay?« ozývá se Bommu.

„Co je zase?“

»Máme malý problém. Blíží se k nám erupce sluneční energie.«

„Tak jí utečeme!“

»To není možné. Dobíjení swarblathů bude trvat ještě několik hodin. Ale máme jiné řešení.«

„Tak ho použij!“ Teprve pak mi dochází že dávám souhlas ani nevím s čím. Kdyby bylo řešením moje vyhození do vesmíru... tak už letím. Ach jo.

»Provedu!«

Bezejmenná se pohne. Majestátně zaplouvá za okraj velína, až zmizí za zádi. Kolem je tma, něžně poprášena tisíci nekonečně vzdálenými stálicemi. Koukají se na mně a jsem jim ukradená.

„Vy mně taky!“ ječím vztekle na hvězdy, které se ve své neskonalé věkovitosti ani neobtěžují odpovídat.

»Bay, čelo fronty vysokoenergetických částic k nám dorazí za méně než minutu. Velitelská a s drobnými výhradami i střední sekce budou i nadále obyvatelné.«

Don! Ta myšlenka mě zasahuje silou blesku. „Kde je don?“ ptám se úzkostlivě.

»Ve střední sekci.«

-Zavolej ho!-

»Nemá komunikátor, Bay...«

„Dostaň ho sem do velína! Hned!!!“ Náhle si uvědomuji že křičím nahlas. To předtím tedy byly - myšlenky!?

»Provedeno, Bay!« hlásí okamžitě.

„Čas!“ vypálím bez rozmyslu další povel. Na zobrazovači naskočí rudá sedmadvacítká, neúprosně metamorfující k nižším a nižším hodnotám.

„Dělej!“ pobízím Bomma.

»Pracuji jak nejrychleji mohu!« ujišťuje mě.

Deset.

Prsty se mi neovladatelně klepou. Koušu se do nich.

Pět.

Do velína vráží Mamatón, svírající v rukou zuřícího dona Ortogona. Pancéřový uzávěr průchodu zaklapne v okamžiku kdy se trojka mění na dvojku.

Chechtám se, až slzím. Zčásti úlevou, zčásti tím představením. Smích mě přechází až když mi dojde že já v Mamatónově železné náruči musela vypadat zrovna tak legračně.

„Okamžitě stop!“ poroučí don důrazně. „Opakuji! Okamžitě stop!“

„Poslechni,“ kývnu na Mamatóna a mechanická náruč se rozevírá. Don na mě upírá hluboký pohled. Pak si sedá do vedlejšího stanoviště a kyne mi rukou: „Tak povídej, Bay...“

Váhám. Tápu. Co mám říci?

»Proč jsem se otočil...« napovídá mi Bommu tichounce.

„Bommu se otočil...“ začínám nesměle, „aby záďová část odstínila záření sluneční erupce.“

Přejíždí očima údaje na pultu. „Výborně, Bay. To byl tvůj nápad?“

Vrtím hlavou.

„Tedy Bommův?“

Přítakám.

„Vydala jsi příkaz?“

„Ano...“ Je mi úzko při té odpovědi. Don Ortogon je kapitán. Já jsem nula. Dovolila jsem si příliš.

„Skvěle, Bay.“

Lapám po dechu. Cože?!

„Velmi správné rozhodnutí,“ opakuje. Pak přivře oči. „A můj únos je také tvým dílem?“

Nepatrně přikyvuji.

Don se náhle směje. Nechápu, ale cítím nesmírné ulehčení.

Pak kyne Mamatónovi: „Jdi pracovat.“

Android odchází a don ukazuje k mé hlavě. „Sundej si to.“ Gestem upřesňuje co myslí.

Poslušně odepínám náušnice. Bommu mizí z mojí hlavy. Jsem sama ale není to vůbec tak hrozné jak by určitě mohlo.

„Už jsem si přečetl, že bych ve střední sekci nebyl tak moc ohrožen,“ usmívá se don. „A velmi si vážím tvého činu: chtěla jsi mít jistotu, vid’? Drahá Bay, právě jsi původcem a svědkem několika velmi zajímavých věcí.“

Ani nedýchám.

„Předně: ač o tom sama možná pochybuješ, máš schopnost správné reakce při minimu dostupných informací. Za druhé: prokazuješ smysl pro zodpovědnost. Dále: Bommu tě zjevně uznává coby styčného důstojníka. A navíc - jak vidno z únosu - přikládá tvému rozkazu větší důležitost než mým protestům. Ano, možná to má na svědomí první zákon o ochraně života. Ale možná také ne. Opakuji teď svá nedávná slova: Bay, jsi to nejcennější co máme na palubě!“

To jsou šoky! Jen mlčky mrkám. Já a nějaká důležitost?

Ale don si zjevně nedělá legraci. Čekám, že k tomu ještě něco dodá, ale po chvílce mlčení vstává.

„Půjdu pokračovat v práci. Bay, drž nad námi všemi svou ochrannou ruku, ano?“ Pousměje se a odchází.

„Bommu-“

Ticho.

Ach, rozhraní! Nasazuji náušnice spolu s jasnou myšlenkou, jejíž řešení mě právě teď zajímá ze všeho nejvíce.

»Jsem vzhůru, Bay!«

Několikrát se zhluboka se nadechuji, a najednou to jde jako po másle.

-Bommu,- říkám telepaticky, -teď si ze všeho nejdříve vyjasníme, jak to že s tebou tak klidně mluvím myšlenkami, ano?-

*

16 – Kudy kam

Sedím jako obvykle v malém velínu a hypnotizuji hvězdy. Osm dní je za námi a vše co bylo nezbytně nutno udělat, je hotovo. Či spíše: nic víc dělat nejde, neboť zásoba komponentů je již spotřebována.

Ve svém poznání proč mohu s lodním počítačem komunikovat jen já, nejsem ani o krok dál. Prostě spolu mluvíme. Ale proč jen já, netuším. Čas se mi ale nevěleče: Bommu mě zásobuje neustálou záplavou informací, které tlumočím zprovozněným komlinkem donovi nebo nějakému ze syntáků. Abych se dočista nenudila, čas od času se některý panel ve velínu nakrátko rozzáří, chvilku si na něco hraje a pak opět pohasíná aniž seabeměně chápu oč jde. Nejsem styčný důstojník: zastávám pouze funkci hlasivek, jimiž Bommu promlouvá k bytostem v jeho nitru.

„Udělalí jsme, co šlo,“ usedá konečně don Ortoyon do kapitánského místa. Blevier suverénně usedá na místo technického velitele, pilotní post zaujímá k mému údivu Rekvizito. Mamatónova hřmotná postava se tyčí krok za donovým křeslem. Dochází mi, že právě vidím velitelskou sestavu. Cože? To jako i já patřím mezi ně?

„Mapu,“ velí don Ortoyon a vpředu se ve vzduchu rozzáří holografické schéma okolního vesmíru. Teprve když se dva virtuální ukazatele dají do pohybu, dojde mi že třetí bude nejspíš můj. Nechávám ho ale neaktivní trčet na jakési hvězdě, protože mi ty údaje zhola nic neříkají.

Jenže smysl chápu jasně: budeme se teleportovat!

Projede mnou ledový spár hrůzy. Otáčím se k donovi, jako bych u něj snad chtěla hledat podporu. Vidí můj vylekaný pohled a okamžitě chápe co se děje.

„Lituji, Bay,“ pokyvuje hlavou. „Ale bez teleportu se nikam nedostaneme. Vesmír je příliš velký na to, abychom ho proletěli lineárně.“ Zhluboka vzdychne. „Je mi to moc líto.“

Snažím se být statečná, ale asi mi to moc nejde.

»Nemusíte se obávat. Postarám se o vaše nepříjemné pocity během teleportu,« říká Bommův hlas uvnitř mě. Zpozorním. -Jak to chceš udělat?-

Odpověď však žádná.

„Víme, jak špatně se cítíš při teleportu,“ říká mezitím Ortoyon. „Proto zvažujeme velmi pečlivě cíl. Musíme dosáhnout nějaké

civilizované oblasti, abychom dokončili Bommovu rekonstrukci. Nemůžeme zůstat tady na místě. Skutečně to nejde jinak.“

„Na mně neberte ohledy,“ říkám ještě trochu zadrhnutým hlasem. „Stejně je na mně nikdo nebral celý život!“ Chci aby to všechny bolelo a daří se mi. Dokonce i Rekvizito na mně smutně upírá svá umělá kukadla.

„Bay, bolí mě to tak jako tebe,“ říká don s povzdechem. „Víš ale, že udělám co půjde abychom tento problém co nevidět vyřešili.“

„Bommu mi nabízí pomoc hned na rozdíl od vás,“ plácnu neuváženě.

„Opravdu?“ Don zpozorní a snaží se mi očima provrtat až na dno duše. Po chvíli to naštěstí vzdává.

„Tím lépe,“ poznamenává neutrálně a vrací se k mapě. „Jsou tu dvě možnosti,“ mluví k Rekvizitovi.

„Mám sdělit svůj názor, done?“ táže se náš pilot.

„Ovšem.“

„Gwra 1320.“

To je sice trochu nejednotný, ale technicky dobře vybavený svět. Don mlčí a zvažuje alternativy.

»Bay?« ozývá se mi Bommu uvnitř hlavy.

-Copak?-

»Chtělo by se vám vybrat cíl mého přesunu?«

-Zkus to.-

»Phera 674, Bay. Prosím.«

„A co Phera 674?“ plním roli tlampače.

Pár vteřin ticha. Pak: „Bay, Phera 674 je černá díra...“

„Aha...“

Don naštěstí chápe rychle. „To ti napověděl Bommu?“

Kývám.

„Uvedl nějaký důvod?“

„Zachytil velmi divnou informaci. Bude-li pravdivá, velmi pravděpodobně vyřešíme všechny technické problémy,“ opakuji Bommova slova, které mi znějí v hlavě.

„Phera 674?“ ujišťuje se don.

»Přesně, Bay,«

„Ano,“ přitakávám.

„Dobře, přesuneme se tam.“

Slova mi zaskočí v krku. Je to tady.
„Odpusť, Bay!“ Donova ruka se vznáší nad symbolem startu.
„Jasně. To zvládnou,“ zatínám zuby.
Bum - a tma.

*

17 – Zkáza flotily

Probírám se na ošetřovně. Okamžitě si vzpomínám co mému bezvědomí předcházelo. Opatrně si sedám, ale žádné perličky v mé hlavě neslaví očekávané orgie.

„Jak se cítíte, slečno Bay?“ táže se Mamatón, který zjevně čekal než se vzpamatují.

Musím přiznat že kupodivu dobře. Slézám z lůžka. Zajímavé. Opravdu jsem docela v pořádku.

„Na chvíli jste ztratila vědomí,“ informuje mě. „Přesun byl úspěšně dokončen. Můžete se vrátit na své velitelské stanoviště?“

Vleču se tedy do velína, kde ale vládne poněkud rozpačitá atmosféra.

„Vítej,“ přiměje se Ortogon k úsměvu. „Jsi v pořádku?“

Přítakám.

„Bay... skutečně nevíš důvod našeho skoku právě sem?“

„Ne. Proč?“

„Protože... tu doopravdy nic není...“

Bezradně krčím rameny.

„Támhle je náš cíl,“ ukazuje don na mihotavý, jasnou obrubou věnčený tušově černý disk v dálce. Je orámovaný zeleným čtvercem, který mu velmi sluší, protože je to přiblížený výřez obzoru. Tak takhle vypadá černá díra? Představovala jsem si jí jinak, naivněji ale asi romantičtěji. U všech všudy, napadá mě - co romantického může být na bráně k totálnímu nebytí?

-Bommu?-

»Jsem vzhůru, Bay!«

-Cos to se mnou udělal?-

»Myslíte při přesunu, Bay?«

-Jasně!-

»Uvedl jsem vás těsně před startem do umělého spánku.« Aha. Nenapadlo mě, že zvolí takovouto metodu když sliboval, že se o mě postará. No, v podstatě slovo dodržel, i když ne tak jak jsem si to asi přála.

-A teď mi bez vytáček řekni, proč jsi chtěl skočit právě sem.-

»Během předchozích oprav jsem zachytil několik teleportových depeší. Měli bychom-«

„Teleport ve vzdálenosti šesti milionů kilometrů!“ hlásí Rekvizito.

Všechny naše sledovací přístroje se zaměří do označeného místa. Na zvětšeném záběru vidím, jak se tam v záblesku tmy, typickým pro výstup z teleportu, objevuje jakýsi koráb. Nestačíme si ho ani prohlédnout a opodál se zjevuje další, a další a další...

Ohromeni sledujeme jak se relativně velmi blízko objevují stovky, ne, tisíce korábů! Celá čtvrtina obzoru je zaplavena neskutečným množstvím lodí. A nemají zapnuté radiové respondéry.

„Koráb Bommu z planety Skaringa,“ říká don tiše, ale zřetelně. „Mé úmysly jsou mírumilovné. Prosím, ozvěte se.“

Trvá skoro minutu, než přijde odpověď v maličko zkresleném unilangu.

„Za koráby z planety Homicinga. Naše úmysly se vás netýkají. Nekřížujte naši dráhu.“

„Kam to letí?!“ nezdrží se Rekvizito užaslé poznámky. Rychle zkoumám chaos všemožných křivek a čar co září na holografické mapě. Cože? Neklame mě zrak?! Nejprve přední vlna, a postupně i další řady se vydávají konstantním zrychlením dvou gé - přímo do černé díry!

„Formacím z Homicingy od Bomma ze Skaringy: nejvýše důrazné upozornění! Váš kurs vede do zkázy!“ vysílá don, ohromen tak jako my všichni. Než náš signál dostihne okraj nesčetného konvoje, trvá to 20 sekund. Sedím jak na trní.

Vteřiny ubíhají a pak najednou: „Bommovi ze Skaringy: rozumíme.“

Zvuk odpovědi zazní velínem jak ozvěna dopadnuvší gilotiny. Co se to u všech všudy děje??

„Bommu ze Skaringy lodím z Homicingy: můžete prosím sdělit podrobnosti?“

Minuta a půl zuřivého mlčení, které div nerozřeže stěny malého velína na cáry. Snad ani nedýchám.

„Bommovi ze Skaringy od Apatila z Homicingy: hlásíme konec světa. Kéž se Velký Lepton smiluje nad našimi hříšnými dušemi. Ať naleznete i vy milost u Velkého Leptona v okamžiku vašeho zániku!“

Je to jako zlý sen. Řada za řadou, každá čítající stovky korábů všeho druhu, nabírá lineárním zrychlením směr přímo do neexistence.

„Bommu ze Skaringy lodím z Homicingy: prosím, zhodnoťte

znovu své předchozí tvrzení! Konec vesmíru shledávám nereálným!“

Don mlčky čeká, až zpráva, nesená elektromagnetickým chvěním, přeletí dálkou dělící nás od sebevražedné flotily. Zjišťuji že napětí, s nímž čekám odpověď, daleko přesahuje všechny mé dosavadní zážitky.

Dvě minuty. Nic.

„Nestojíme jim za odpověď“,“ podotýká Rekvizito tiše.

„Výbuch fanatismu,“ hodnotí Blevier neuvěřitelnou situaci.

„Bommovi ze Skaringy od Resoguna z Homicingy,“ ozývá se náhle nový vzkaz. „Potvrzujeme konec světa. Nesmírně litujeme, že pro vás nemáme žádnou lepší zprávu. Lepton buď milostiv nám i vám.“

Čelní Homicingské koráby už letí přes sedm kilometrů v sekundě a stále zrychlují.

»Bay?« ozývá se náhle Bommu.

-Co je?-

»Mohla byste Homicingany poprosit o laskavost?«

-Jakou myslíš?-

»Aby nám přenechali nějaké ze svých korábů.«

„Ty jsi parchant!“ vybuchuji nahlas. Všichni se po mně otočí, neboť neví o mém hovoru s Bommem. „To je odporné, slyšíš! Jdi do-“

Náhle mi dochází dech - to když mi docvakne Bommova logika. Homicingané jsou rozhodnutí zemřít. Může jim být jedno, zda s sebou do záhuby vezmou i svou techniku. To není přístup mrchožrouta - prostě se jen zeptáme na dědictví. Přesto mi dá docela námahu sdělit Bommův návrh donovi.

Ten kupodivu nepropadá pohoršení. Naopak, zdá se že je návrhu příznivě nakloněn.

„Kéž se Velký Lepton smiluje nad našimi hříšnými dušemi,“ opakuje úryvek jedné zprávy. „Řekl bych, že se Homicingané domnívají, že udělali něco, co znamená konec vesmíru. Když už si to nechtějí nechat vymluvit, mohli by naši prosbě vyhovět. Třeba by jim to pomohlo před smrtí zmenšit tíhu pocitu viny. Leviere?“

„Je to jedna z možností,“ připouští android váhavě.

„Dotaz. Co uděláme, pokud zareagují nepřátelsky?“ nadhazuje věčně Mamatón.

„Komunikace mezi cizími civilizacemi je vždy obtížná. Myslím že bychom se z toho mohli různými omluvami vykroutit a zahrát na nepochopení,“ připouští don. Podívá se na mně. „Co ty na to, Bay?“

„Já?“

„Jistě. Jsi máš styčný důstojník. A tahle akce vlastně běží v Bommově režii. On by měl vědět, zda je jeho návrh reálný.“

-Bommu-?-

»Nechci působit pyšným dojmem, Bay, ale počítal jsem že by můj návrh měl vyjít...«

Tlumočím odpověď. Doslova. Jsem příliš ohromena abych ji dokázala opsat vlastními slovy.

„Bommu ze Skaringy lodím z Homicingy. Uctivě prosíme, zda by nám mohla být poskytnuta pomoc ve formě korábů, jež podle vašich slov nebudete v blízké budoucnosti potřebovat. Pokud však shledáte naši prosbu za nemístnou, odstupujeme od ní s hlubokou omluvou, neb v tom případě náš návrh vyšel z naprostého nepochopení situace.“

Don je diplomat.

Doufám.

Tají se mi dech. Hrajeme si s ohněm. Docela živě si představuji, jak se kdosi na palubě nějaké Homicingské lodi zamračí a řekne: „Vezmeme ty drzouny s sebou...!“

„Bommovi ze Skaringy od Resoguna z Homicingy,“ přichází náhle odpověď. „Konec vesmíru je neodvratný. Avšak odpověď na vaši prosbu zní: ano.“

„Tak to je síla!“ neudrží se don.

„Ufff!“ říkám totéž, jen zhuštěnou formou. Než stačíme odpovědět, dostihuje nás další vzkaz.

„Bommovi ze Skaringy od Resoguna z Homicingy: rozšířil jsem vaši prosbu mezi svými loděmi. Budete ochotni přijmout loď osmnácti prvních respondentů?“

„Osmnácti-?!“ vyrazím ze sebe. To je neuvěřitelné!

„Bommu ze Skaringy Resogunovi z Homicingy: přijímáme vaši nabídku a jsme vám velice vděční za vaši pomoc.“

„Bommovi ze Skaringy od Resoguna z Homicingy: zmíněné loď automaticky zaparkují poblíž vás. Můžete s nimi naložit jak libo. Buď Lepton milostiv nám všem!“

„Bommu ze Skaringy Resogunovi z Homicingy: rozumíme

a děkujeme,“ říká krátce don. Co jiného k tomu dodat?

Jako uhranuta zírám na mapu, kde osmnáct lodí mění kurs směrem k nám. Po chvilce z nich vytryskne množství malých jiskérek - záchranné čluny, které však neomylně stáčí směr svého letu k černé díře...

O padesát tři minut později zastavuje poněkud neuspořádaná formace osmnácti Homicingských korábů několik kilometrů od Bomma a jejich palubní automatiky hlásí připravenost přijímat naše rozkazy. To bude trochu problém, protože neznáme jejich příkazový systém a plno dalších vazeb, takže není jisto, jak by na naše povely mohly reagovat. Takže zatím od nás dostávají jasný pokyn - nic nepodnikat.

Tou dobou už se dává do pohybu i poslední z Homicingských formací. Jako mračno černých bodů letí nejhorším z možných směrů. Bude jim trvat sedmapadesát hodin, než překonají těch zhruba padesát milionů kilometrů, dělících je od nezvratné smrti. Je mi špatně při představě obrovského množství bytostí, které se v důsledku vlastní zaslepenosti dobrovolně vrhají vstříc smrti.

-Mohla by být pravda to co tvrdí?- vyptávám se opatrně Bomma.

»Rozhodně ne. Soudím, že se stalo něco na jejich domovském světě, a oni si to kladou za tak těžkou vinu, že s ní nemohou žít. Ale navzdory všemu, co si můžeme myslet, jsme některým z nich aspoň umožnili zemřít s pocitem, že ještě naposledy učinili něco užitečného pro nás.«

Co na to říci? Mám krk jako v kleštích a trvá mi ještě delší dobu, než se můj cit srovná s tím, co přiznává bezcitná logika.

Sedím ve velínu zase sama - všichni horečně rozepisují ovládací protokoly pro čekající lodě. Nechci, ale musím se dívat na mapu, kde hustý roj teček míří do zkázy. Formace záhuby a zmaru. Jak neodvratné! Jak bolestné! Nedokážu se uhlídat a co chvilku jsem v duchu s každou tou bytostí, jež padá blíž a blíž absolutnímu zatracení. Nezbyde z nich nic, vůbec nic: vymažou se z jeviště tohoto světa tak dokonale, jak málokdo.

„Bommovi ze Skaringy od Resoguna z Homicingy: kéž je zbytek vašeho života šťastný!“ dostihuje mě zničeho nic přání ze vzdalující se eskadry smrti.

Už zase přes slzy nevidím. Nevydržím to!

„Spojení! Resogunovi z Homicingy od Bomma ze Skaringy!“ křičím. „Nedělejte to! Vraťte se! Prosím!!!“ řvu jak malá holka.

Odpověď mě drtí. „Bommovi ze Skaringy od Resoguna

z Homicingy: mír s vámi. Kéž vás Leptonova náruč přijme
láskyplněji než nás...”

Bum. Tma.

*

18 – Dvojí resuscitace

„Tak tohle sis dovolil naposledy v životě!“ křičím vztekle. Pěsti zuřivě zatnuté, hrozím netečným stěnám velína. „Parchante! Rozmlátím tě na atomy! Rozuměls?!“

»Nesmírně se omlouvám Bay,« říká Bommu a jeho hlas je zkroušený. »Velmi jsem se obával o vaše duševní zdraví, takže jsem vás uvedl do umělého spánku. Intenzita vašeho soucitu hrozila poškozením vašeho nervového systému. Opět se velmi omlouvám, ale první zákon robotiky mi nedal jinou možnost...«

„Nezájem do tvých zákonů! Ještě jednou tohle uděláš bez mého souhlasu, rozsekám tě na takhle maličkatý nudličky! Pamatuj si to!“

»Beru vaše stanovisko stoprocentně vážně, Bay. Ale trojediný zákon-«

„Říkám že mě nezajímá!“ ječím jak smyslů zbavená. Tohle mě opravdu vytáčí doběla. „Vymaž si takové blbosti z hlavy, jinak ti je vymažu já prvním krumpáčem, který najdu na palubě!“

»Bay ale-«

-Bude to?!- říkám najednou smrtelně chladně myšlenkou. -Nikdy nebudu tvoje uspávací hračka! Jestli dostanu jinou odpověď než ano, raději vyskočím do vesmíru!-

Velké ticho. Pak: »Ano, Bay...«

Ani se nenamáhám odpovédět. Strhávám ze sebe náušnice. A nebudu s tebou mluvit! Za trest!

Vyrážím z velína - a můj vztek mizí jak pára nad hrncem. Vnitřek Bomma se mezitím proměnil v nové staveniště. Po chodbách se míhá množství nikdy nevidaných mechanů, kteří se mi neuhýbají. Aha, ti jsou z Homicingských lodí. Ještě nemají aktualizované tabulky priorit a představuji pro ně jen nějaký obtížný hmyz. Pasována poznovu do své původní role na samém dně palubní hierarchie, uskakuji jak o život kdykoli se skrz koridory valí dlouhé karavany, nesoucí všemožné věci.

„Bay!“ Náhodně potkávám dona. „Teď jsme narazili na zlatý poklad, děvče. Ani tomu nemohu uvěřit.“ Usmívá se. „Tady vidíš, že mluvím pravdu když říkám že jsi nejdůležitější osoba na palubě! Nebýt tebe, Bommu by nám to nikdy neřekl.“

„A nemusela bych se dívat na nesmyslnou smrt milionů bytostí!“ namítám nešťastně.

Don neurčitě pokyvuje hlavou. „Názory na existenci mohou být

nekonečně odlišné, Bay. Zním mnoho lidí i ze Skaringy, kteří se vyloženě těší na to co přijde po tomto životě, aniž mají v ruce jediný hmatatelný důkaz; a na jinověrce naopak pohlížejí s litočivým soucitem. Nemůžeme se na Homicingany dívat jako na šílence, protože z jejich hlediska jsme nešťastníci my. Nepřisluší nám soudit víru jiných, ani způsob jak její pomocí řídí své bytí i nebytí.“

„Ale...“

„A nehodujeme na mršinách. Vznegli jsme prosbu, která byla vyslyšena. Velmi ochotně, pokud sis všimla. Oni se zdáli dokonce naši prosbou zcela nadšeni. Kdybych poprosil o sto lodí, teď bychom je tu měli, tomu věř.“ Nedlouhá pomlka mi nedává moc možností k protiargumentům.

„Prostě to ber tak jak to je,“ uzavírá náhle. „Konec debaty, mám práci.“

Usedám u stěny a kolem mne dusají nekonečné řady cizích, naleštěných mechanů.

Nemyslet. Nebýt.

V takové náladě mě nachází Rekvizito. Hučí do mně tak dlouho, až se v jeho doprovodu vydám na prohlídku Bommových vnitřností. Všimá si mého „králičího instinktu“ - uskakování před stroji, a o své vůli mě neprodleně umísťuje na vršek hierarchické pyramidy hned za dona a Leviera. Role se obrací. Autonomní stroje mi uctivě uvolňují cestu a uhýbají při mém sebemenším pohybu, protože Rekvizito stanovil – patrně jako vyjádření úcty – mou bezpečnostní zónu zbytečně velikou. Je to tak paradoxní, že se tomu usměji a ten úsměv mě poněkud konsoliduje.

Takže provádím laickou inspekci.

Změna je tak obrovská, že mě vytrhne ze zasmušilosti. Místo řídkých skupinek servisních robotů, kteří před pár dny nevěděli kam dřív skočit, pracuje všude nespočetné množství vnějších pomocníků. Stačí pár minut postát na jednom místě - Bommu se úplně mění před očima.

„Konverze ovládacích protokolů proběhla na výtečnou. Také jsme zprovozнили třetí vestavěný zdroj energie,“ informuje mě Rekvizito. „Zbylé tři budou v činnosti během nejbližších hodin.“

To mi dává látku k zamyšlení: na co Bommu potřebuje šest zdrojů, když by si vystačil s jedním? Další může být záložní, chápu. Ale šest? Že by tak záleželo na rychlosti dobíjení swarblathů?

Rekvizito zatím brebentí dál. „Doplňujeme především zásoby vzduchu, vody, potravin, chemikálií a síťových armatur. Většina zařízení z Homicingských lodí není sice kompatibilní, ale i zbytek, který se dá rekonfigurovat pro naši potřebu, je nesmírnou pomocí. Po rekonstrukci bude Bommu jako ze škatulky...“ náhle se odmlčí. Co se to děje? „Právě jsem dostal informaci, že je možno opravit Louve, slečno,“ dodává.

Ale ovšem! Louve je poslední z androidů na Bommově palubě. Doteď leží rozbitý ve skladu. Stydím se, že jsem ho úplně vypustila z hlavy.

„Zaved’ mě k němu!“

„S radostí, slečno!“ Během cesty si málem ukrouťím hlavu, jak žasnu nad rekonstrukcí lodi. Obnovuje se všechno nač padne oko, a technickými výstupy prší do okolního vakua déšť odpadků – osleplé senzory, ovládací prvky, nespočetné houštiny oxidovaných kabelů a prorezlých či všemožně nouzově zalátaných rozvodových armatur, kryty, zpola rozebrané mechanismy a nepotřebná zařízení, obaly od dílů, prošlá či spotřebovaná chemie, spálené osvětlení, chuchvalce izolací i biologické desinfekční pěny, dokonce i staré nosníky – rozřezané na kusy, aby se vešly do výstupních komor, a samosebou mračna smetí, které nasbíraly čistící automaty v Bommových vnitřnostech...

To vše dostane černá díra časem jako zákusek.

Procházku skončíme v jednom spodním doku. Ledabyle zakrytý obalem, leží Louve na nějakých kontejnerech. Ven trčí jen bleďá ruka. Vypadá jak narychlo přikrytá mrtvola. Přepadá mě lítost. Zvláštní, jak dokáže antropomorfní tvar stroje zahýbat s lidskou psychikou...!

„To od nás nebylo hezké, nechat ho tady jen tak,“ říkám.

Rekvizito na mě trochu udiveně kouká. „Zatím tu čeká na svou příležitost. Čekání mu nevadí.“

„Tak se do toho dejme!“

„Hned?“

„Kdy jindy?!“

„Rozumím, hned!“ říká a pak mlčí a stojí. Nepopoháním ho, protože tuším že komunikuje se stroji na technických frekvencích. Skutečně: netrvá dlouho a dovnitř vráží skupina cizích mechanů. Obal letí na zem a já mám znovu důvod k úžasu. Louve je koncipována jako žena. Proč jsem to nevěděla dřív?!

Než stihnu něco říci, rozpadá se lidský vzhled androida na úhledně roztříděné hromady neosobních kousků, jež jsou dál rozdělovány, proměřovány, kontrolovány, nahrazovány a seřizovány nějakými patnácti mechany. Všimnu si, že leccos je vyměňováno za cosi úplně jiného; snad jde o kompatibilní alternativy Homicingského sortimentu. Montéři mi připomínají operační tým v ďábelsky zrychleném filmu. Staccato dílů, pokládaných a zvedaných ze stolu zní rytmem kulometné palby. Páni, to je fofr!

Sleduji to a mé myšlenky plynou někde jinde. Bude oživení posledního androida symbolickou tečkou za oživením Bomma...?

*

19 - směr Bokwer!

Černá díra již dávno pohltila i poslední Homicingskou loď.

Uvnitř Bomma stále panuje mraveniště. Dost získaných komponentů se dosud povaluje různě po chodbách a prázdných sekcích – čekají až na ně přijde řada. Tomu bych rozuměla. Jenže problém je i v tom, že leckteré nové díly se musí vyladit s Bommem.

„To nechápu. Údajně jsme si přece vzali jen kompatibilní zařízení, ne?“

Don má oči úplně rudé. Vlastně ani nevím, kdy jsem ho v poslední době viděla spát. „Ano. To je pravda,“ kývá unaveně hlavou. „Plno jednodušších věcí jsme také integrovali bez problémů. Jenže složitější zařízení mají stovky či tisíce parametrů, jež je třeba nastavit tak, aby odpovídaly naší struktuře, a dokázaly se domluvit s naším systémem povelů a přenosů dat.“

„To se neumí konfigurovat samy?!“

„Velká část ano. Občas se ale vyskytnou problémy, s nimiž si propojovací rozhraní neví rady. Je to všechno moc složité, a je trochu zázrak, že se mi to zatím daří vždy nějak vyřešit.“

„Aspoň že vám to jde lépe s výchovou strojů, než se mnou,“ dopouštím se neuvážené poznámky.

„Dříve jsem byl raketový systémový projektant a analytik,“ řekne sotva srozumitelně.

Vytřeštím oči. „Vážně? No, to jsem... nevěděla. Opravdu.“

Don neodpoví. Usnul.

„Končíme,“ vchází za další čtyři dny don Ortogon do velína, jemu v patách Mamatón, Blevier a Rekvizito. Poslední v pořadí je Visser a usměje se když vidím jeho krysí očka, jak pátrají po kdejaké nečistotě.

Jsem překvapena. Tak nějak v duchu čekám že opustíme darované lodě až z nich zůstanou ohlodané kostry, ale pusté pozůstatky Homicinganů vypadají zvenku vlastně netknutě.

„Jsme jediná loď!“ usmívá se don, když slyší mou nesmělou připomínku. „Nemůžeme do Bomma natlačit obsah osmnácti jiných korábů! Nejen kvůli místu; víc komponentů slučitelných s naší technologií už nezískáme. Něco jsme vzali na směnu a prodej, zbytek propadne peklu. Což značí, drahá Bay, že tě čeká...“

Už je to tu zase. Hrdlo mi svírá ledový pařát hrůzy. Teleport!

„...někdo, kdo by ti chtěl velmi poděkovat.“

Cože? Otáčím se a bez dechu sleduji... co to je? Tedy- kdo to je?

„Slečno Bay?“ Nádherná rusovlasá dívka mi vysekne ještě nádhernější poklonu. „Dovolte mi, abych con calore vyjádřila svou neskonalou vděčnost za mou reanimaci...“

Louve! To že je android?! Blevier se dokáže chovat jako člověk, ale na ni nemá ani náhodou.

Vyskakují na nohy a obcházejí tu krásnou syntačku. Páni, hotové umělecké dílo! Nerozeznala bych jí na ulici od živé osoby, leda snad kvůli estetické bezchybnosti.

„Potěšena?“ usmívá se don Ortogon.

„Velmi!“ Pak mi dochází zbytek. „A... děkuji vám.“ Pořád mi děkování nejde. Třeba se časem zlepším.

„Nemáš zač, Bay. Vždyť jsi dala příkaz k jejímu oživení ty sama.“

„Jaké štěstí pro mne,“ uklání se znovu Louve, „mít za kmotru tak krásnou a vznešenou mladou dámu, slečno Bay!“ Trvá mi víc jak deset sekund než pochopím, že tou dámou myslí mou osobu. Propukám v řehot. Tak tohle jsem nezažila! Po chvilce ale umlkám a obracím se na dona.

„Snažíte se mě rozveselit před novým teleportem, done Ortogone?“

„To také,“ přikyvuje nevzrušeně.

Já to věděla.

Na druhou stranu má pravdu: nemůžeme tu trčet věčně a jiná cesta neexistuje. Vesmír je doopravdy moc veliký, i když netuším co jiného v něm hledat než... než co?

Umlkám a zpytuji svědomí. Co vlastně chci od vesmíru? Potažmo od života? A docela zaraženě seznávám, že nemám naprosto žádnou představu. Můj dosavadní život je ve znamení vzdoru. Vzpírám se Skarinžské upjaté a rdousící morálce, zkostnatělým normám a zákonům, neměnným a k uzoufání komplikovaným pravidlům, povoleným a zakázaným slovům, přípustným a nepřípustným gestům, vhodnému či nemístnému chování! Nenávídím biflovat se staletí předžvýkané postupy, vzorce a návody, kdy a jak je užívat. Tomu všemu jsem ale unikla. Co má být smyslem mého života nyní...?

Asi mlčím déle než je vhodné. „Bay,“ položí mi don najednou

dlaň na ruku. „Nechci tě trápit. Provedeme teleport teprve až sama budeš chtít.“

Třeštím oči. To snad nemůže myslet vážně? Vždyť ví, jak teleparty nesnáším! Nikdy k němu nedám souhlas, leda bych se zbláznila!

„Jsem dojata když vidím do jak vznešené společnosti jsem se dostala,“ podotýká tiše Louve.

„Louvre!“ napomínám ji automaticky přezdívkou. Ještě synták mi tu bude kázat!

Místo všeho co mě mohlo napadnout, dostává se mi šokující reakce. „Má-li to být moje nové jméno, budu ho s láskou a hrдостí nosit coby dar od vás, slečno Bay!“ A nová, ještě hlubší úklona.

„Dost!“ poručím. Nastává ticho.

Podmračeně se rozhlížím a když vidím ty andělsky nevinné syntetické tváře kolem, propukám v nový smích. To je nepopsatelná komedie! Takže dělám rozhodnutí, o němž vím že ho budu trpce litovat. „Done Ortogone, vím že teleparty jsou nezbytné. Bude-li to nutné, proveďte je bez ohledu na můj stav. Stejně byste mě nakonec přemluvil...“

Pokyvuje hlavou a v jeho očích náhle poprvé zcela zřetelně vidím - obdiv.

„Nebudu tě urážet tím že bych to protahoval, Bay. To čeho jsme byli svědky na mě působí tak jako na tebe. Je naší povinností podívat se na Homicingu a informovat tam o truchlivém osudu obrovského uskupení vesmírných korábů.“

„Nedá se čekat, že by o tak obrovském uskupení lodí u nich doma nevěděli,“ podotýká Levier.

„Přiletěli s vypnutými identifikátory, Leviere,“ upřesňuje don. „Čili tajně.“

„Rozumím, done Ortogone,“ uznává námitku a ihned přehodnocuje úvahy. „Pokud se ukáže daný názor pandemický, a my mu dokážeme odolat, dostaneme možná do rukou celou planetu,“ dodává. „Taková situace by nesmírně pozitivně změnila naši - beztak nečekaně dobrou - situaci.“

Jeho úlisná logika mě rozčílí. „Celý vesmír bys nechtěl, co?!“

„S pravděpodobností hraničící s jistotou, to není nejen v našich, ale v ničích možnostech,“ odpovídá upjatě. Blbec jeden!

„Nepředbíhejme událostem. Ekvisito, nastav přesun,“ velí don Ortogon.

Rekvizito si zabírá pilotní křeslo, Blevier se prosmykne mezi námi a zaleze na místo technického velitele přímo přede mnou. Mamatón si přivlastňuje stanoviště vlevo od dona Ortogona. Pátrám v paměti. Aha. Místo náčelníka obrany a ofenzívy. Bommu patrně obdržel i patřičně homologované obranně-útočné prostředky. Zašilhám po Louvre a nacházím jí přímo za sebou. Čí je to pozice, nevím, ale zjevně už dostala nějakou funkci v naší maličké posádce. I Visser zaujímá místo na velícím stanovišti navigace. No to mě podrž! Dříve navigoval hadr na koštěti, teď Bomma mezi hvězdami.

„Zaměřuji,“ hlásí Rekvizito. Rázem jsem ve střehu. To je přece jasné, že zaměřuje! Co jiného by také měl dělat? Tak proč to potvrzuje? Vtom mi dochází že se nějak dlouho nic neděje...

-Bommu?- vysílám myšlenku.

»Jsem vzhůru, Bay!«

-Problém?-

»Ano. Nemůžeme zaměřit Homicingu.«

-Důvod?-

»Zcela jistě nějaká nečekaná technická nesrovnalost. Děláme vše pro její nalezení.«

-Jasně.- Umlkám a trpělivě čekám. Ale ticho trvá opravdu dlouho.

„Změna cíle,“ velí náhle don. „Planeta Mangwaxella. Zaměřit.“

„Zaměřeno,“ ozývá se o pár vteřin později Rekvizito.

Zajímavé! To šlo jak po drátkách.

„Změna cíle: Sirkima Primordiale.“

„Zaměřeno!“

„A teď znovu Homicinga.“

„Cíl nenalezen, done Ortogone!“

»Bay?« slyším v mozku Bomma.

-No?-

»Homicinga prostě neexistuje.«

-Už jsem slyšela lepší vtip.-

»Mluvím vážně, ale sám tomu nechci uvěřit...«

„Někdo nám snědl cílovou planetu,“ směje se.

„Došel jsem ke shodnému závěru, done Ortogone,“ podotýká vzápětí Blevier.

„V tom případě mi ho máš sdělit,“ upozorňuje ho don.

„Omlouvám se, done Ortogone. Možnost, že by se ničeho nic ztratila planeta, je tak nereálná, že jsem ji nemohl vyslovit jako první.“

Vida. I synták chápe, že je to blbost a nechce se ztrapnit. Naštěstí jsem tento úděl na sebe vzala já. Jak jinak. Ještě že nevidím, jak se přitom Blevier určitě zlomyslně šklebí.

„Pane Leviere,“ ožívá se naprosto nečekaně za mnou. „Prosím, vemte affabile na vědomí, že styčný důstojník slečna Bay se chová velmi nobile, když dává svůj osobní názor odborníkům v plen. Budme jí za to vděčni, neboť náhled laika někdy vede ke zcela originálním řešením. Osobně vám děkuji, slečno Bay, za váš odvážný příspěvek.“

Sedím ani nedutám. Louvre se o mně bere s takovou vervou, až mi běhá mráz po zádech. A její projev navíc rozhodně neodpovídá běžné úrovni syntetické mluvnické.

-Hele, Bommu, co to je affabile?-

»Hudební výraz. Znamená něco jako „laskavě“.«

Pár střípků mozaiky v hlavě mi zacvakne do sebe. -A tvé jméno...?-

»Bommu znamená Znějící,« potvrzuje mi. Páni! Další souvislost, kterou jsem do teď nechápala! Ale ticho kolem mě mi připomíná, že bych měla nějak reagovat.

Opatrně říkám: „Dík, Louve. Je mi jedno, co si Levier myslí...“

„Naprosto rozumím,“ uzavírá androidka krátkou debatu, a pošle mi laskavý úsměv. Hrome, co v té lidsky vypadající loutce po Homicingské modifikaci dříme?

»Bay?« Bommu ruší moji vzrušenou meditaci na téma vztahů ve velínu.

-Co zase!-

»Krom jiného jsem dokončil úpravu komunikačních systémů. Můžete mým prostřednictvím mluvit s kýmkoli z posádky - tedy vyjma dona Ortogona, který ještě není naladěný na komlink.«

Aha! Možnost soukromého hovoru mě velmi potěší. Proč mě to nenapadlo dříve? Nu, asi proto že jsem s nikým nechtěla neveřejně mluvit. A vzápětí se sama sobě pošklebuji: jó, to je paráda, můžu mluvit s roboty a androidy! Skvělá společnost, tím spíš že jsou všichni technicky chytřejší než já...!

„Závada teleportu nezjištěna,“ oznamuje značně zaraženě

Levier, který mezitím provedl testy. „Pokud jde o chybu, musí být vyššího řádu než jsme schopni objevit současnými analytickými obvody.“

Ale ale! Ty syntáčku nevíš co dál? Rázem cítím příležitost ho seknout. „Jaký závěr z toho vyvodíš, Bleviere?“ Úmyslně použiji urážlivou přezdívku. Technika je tvůj obor, tak se ukaž, androide!

„S nejvyšší úctou prosím, abyste předložila tuto otázku Bommovi, slečno Bay!“ Zklamaně funím. Zase mě dostal. Hrome! Co mohu dělat?

-Bommu?-

»Planeta Homicinga neexistuje, Bay. Protože takový výsledek je ale nepřijatelný, problém musí být jinde. Kupříkladu je mezi námi a cílem něco, co nám znemožňuje zaměření. Případně lokální porucha zatím neznámé podstaty. Anebo se úmyslně skrývá sama Homicinga. Možností je víc...«

Tlumočím odpověď. Probírání všemožných variant trvá téměř hodinu a když je vyvrácena i poslední, jsme tam kde předtím.

„Jak dlouho by trvalo rozebrat, ověřit a znovu zprovoznit celý teleportový aparát?“ táže se don.

„Patnáct dnů!“ hlásí Blevier. „Jenže nemáme dostatečně přesné aparatury pro odhalení chyb, které by mohly být pod rozlišitelností našich měřících prostředků.“ Což je pravda. Co jsme neobjevili teď, těžko asi zjistíme.

„Zvolíme jiný cíl. Takový, který disponuje odpovídajícím diagnostickým potenciálem, aby dokázal detekovat závadu a opravit ji.“ Jinými slovy: poletíme do servisu.

„Vyhovuje planeta Bokwer, done Ortogone,“ hlásí okamžitě Rekvizito.

„Pozoruhodná náhoda,“ pousměje se don. „Bay...?“

Úplně cítím jak atmosféra ve velínu zhoustla jako sirup. Jasně: teď všichni čekají, jestli ucuknu. A místo strachu mě znovu ohromuje donova velkorysost. Drží slovo, že nespustí teleport bez mého souhlasu! Jako bych byla středem všeho! To je docela trapné - a odmítnout... trapné k nepřežití.

„Můžeme,“ přikyvuji a snažím se aby to neznělo stísněně.

„Start.“

Šmodrchy šmodrch.

*

20 – Apsa Vanima

Koukám do bílého stropu, vkusně posetého různobarevnými květy. Tvář mi hladí vánek a slyším jak si povídá s nedalekým stromořadím...

Takže kromě nevolnosti budu mít po teleportu i vidiny-?!

Prudce si sedám a jediným pohledem obsahuji obraz přenádherné zahrady vůkol mě - avšak luzný vjem okamžitě přebíjí zdrcující nevolnost. Kácím se přes okraj lůžka a divoce kuckám, nejspíš chci vyplivnout všechny svoje vnitřnosti. Teprve když jsem dočista bez dechu, pomine i mlha před očima a já mohu zvednout hlavu.

U lůžka se sklánějí nějaké postavy. Aha, tohle je don Ortogon, Rekvizito, Louvre a ještě někdo... někdo... neznámý. Je mi jasné, že jsem se právě meziplanetárně ztrapnila.

„Vítám tě, Bay, mezi nás,“ sklání se don blíž.

„Omlou... vám... se,“ podaří se mi vykótat, aniž by se mi znovu obrátil žaludek naruby.

„Nic se nestalo, mladá dámo,“ usmívá se neznámý muž.

„Naopak, považuji si toho že jste se rozhodla zbavit se odporné Skarinžské potrawy právě u mne. Vidím v tom první známku vašeho gastronomického prozření, na jehož konci bude nepochybně okouzlení Bokwerskou kuchyní a zavržení všeho údajně jedlého, co pochází ze Skaringy. Spolu s tím mi dovozte vyjádřit nesmírnou lítost nad tím, že jste byla doteď okolnostmi nucena požívat něco tak... nehodného vaší krásy a vznešenosti; a současně s tím naopak projevít nekonečnou radost, že můžete konečně užívat všech Bokwerských lahůdek, co jen budete chtít!“

Koukám na něj jak praštěná polenem z každé strany. Kdybych si tak aspoň dokázala pamatovat začátek tohoto proslovu, když už zbla nechápu jeho význam!

„Mo... hla... bych ehm se někde... umýt?“ vyblekotám.

Muž tiše tleskne. Kolem čtveřice prolnou dvě dívky s mísou vody a bílými ubrousky. Jemně a zručně mě očistí dřív než stihnu vznést námitku a opět splynou s kvetoucí zahradou.

„Už je to lepší?“ mrkne na mě don Ortogon.

„Omlouvám se,“ mumlám rozpačitě. Teleport mě tentokráte knokautoval důkladně: probírala jsem se s nepříčetnou kocovinou až na Bokweru.

Zavrtí hlavou. „Odlož starosti, Bay. Jsi tu, abys nabrala nové síly. A to, co možná vidíš jako hanbu, lidé kolem tebe vnímají zcela jinak.“

„Příteli Ortogone!“ zasahuje neznámý muž do hovoru. „Co to slyším? O jaké hanbě se to zmiňuješ? Není znakem nejvyššího hrdinství překonat sebe sama? Ó šťastlivec, kdo se může takovým skutkem pochlubit! A slečna Bay jak již vím, je jedním z nich!“

Don trochu omluvně krčí rameny. „Skarinžské společenské normy; znáš to.“

„Pch! Skaringa s jejím zatuchlým moralismem!“ nakrčí muž noblesně nos. Pak se obrací ke mně. „Každá společnost je tak dobrá, jak dobrá je její kuchyně, slečno Bay. Dovolte prosím, abych vás směl přesvědčit, že jste se právě dostala do nejlepší společnosti v celém známém vesmíru!“

Bezradně tčkám pohledem mezi donem a tím druhým. Dovtípi se rychle.

„Mistr pokrmů a můj dlouholetý přítel Apsa Vanima,“ představuje mi toho člověka a pak dodává „Milý Apso, toto je můj nejvzdornější a nejzapeklitější případ, slečna Bay O’Nett.“

Tak řečený Apsa se noblesně uklání. „Jsem nesmírně potěšen, slečno Bay, a to hned dvěma způsoby: předně vaší krásou a půvabem a pak i obdivem nad někým, kdo měl sílu vzepřít se prohnílému Skarinžskému autokratismu. Velebím Leptona, že mi dal dožít tak šťastného dne by má duše povznesena byla vaší přítomností!“

Zírám. Ne, já čumím jak tele vytesané z kamene. Něco takového jsem ještě nikdy nezažila. Skaringa neoplývá zjemnělou a květnatou mluvou. Jistěže ta slova v jazyce jsou - u nás i tady se mluví unilangem - ale prostě to nikdo nemá ve zvyku. Ve srovnání s tímto mužem mi větná skladba Skaringy připadá spíš jako psí štěkot. A co nejhoršího: nejsem schopna mu odpovědět.

„Mohu-li, a bude-li mi dovoleno do hovoru vašeho celicitamente vstoupit,“ říká najednou Louvre, „domnívám se, že slečna Bay je dosud tak oslabena, že pouhá řeč jí činí určité potíže. Nehoršíte se prosím skrze její mlčení, mistře pokrmů Apso Vanimo...“

To dopadám. Dokonce i android mě musí omlouvat. Chci se v prudkém hnutí vzdoru ohradit, ale jen otevřu ústa, krk se mi zadrhne nevolností. Snažím se to rozdýchat a vidím že musím prozatím zachovat výřečnost ryby. Nikdo tím naštěstí není zaražen, všichni berou Louvrino vysvětlení jako zcela přirozené...

anebo se tak aspoň tváří.

S galantními omluvami se Apsa vzdaluje a společnost mi dělá akorát Louvre. Jemnými slovy na mně vyzvídá můj stav a když uzná že jsem schopna aspoň poslouchat, předkládá mi tichým, pomalým hlasem přehled toho, co jsem prospala.

Bommu nyní kotví v orbitálním servisu necelé čtyři stovky kilometrů nad Bokwerem a my jsme hosté donova dobrého známého, shrnuji několikaminutovou mluvu do prostého výsledku. Takže je všechno v nejlepším pořádku a skvrna na obecné spokojenosti jsem jenom já.

Po nějaké době se dokážu zvednout a s Louvrinou citlivou pomocí bloumám rozlehlou a překrásnou zahradou. Stará se o mně vážně s dojemnou pozorností.

Najednou něco zaslechnu. Rozhlížím se, ale jsme v zahradě samy. A opět nějaká věta, jako když je v šumění korun stromů zakódován nějaký hlas. Usedám na krásně zdobenou lavičku, Louve přidřepne přede mnou.

„Jak jste krásná,« rozpoznám najednou.

Třeštím oči. „Bommu-?“

„Koráb kotví v doku na orbitální dráze,“ reaguje androidka na mé slovo. To já samosebou vím, děvče, ale kdo mi to tedy mluví v hlavě?!

A věta se opakuje! Pozbývám dechu, když mi dochází, kdo je jejím autorem.

Vyskakuji z lavičky. „Louve-?!“ držím si ji od sebe otevřenou dlaní.

„Něco není v pořádku?“ táže se - a já v hlavě slyším její znepokojené myšlenky! Tak tohle jsem vážně nečekala! Bommu se sice zmínil, že můžu komunikovat se syntáky, ale netušila jsem, že až takhle. „Počkej počkej,“ snažím se popadnout dech. Jakmile jsem si uvědomila, co se děje, vnímám nevyřčené věty naprosto jasně. Tak tohle rozhodně není projev trojjediného zákona robotiky! Trvá mi několik nádechů, než vymyslím co s tím.

„Víš, že s tebou mohu komunikovat pomocí rozhraní...?“ ukazují na náušnice.

„Ano...“ Jediné slovo, a obě víme že je vyřčeno úplně všechno. Mou první reakcí je smích. Zamilovaný synták, no to je vážně fór! Kdo ji k takovému vtipu navedl?!

Jenže vzápětí mě napadá děsná věc: k její reanimaci bylo užito

plno Homicingských komponentů! Kdo ví, co z ní doopravdy udělaly-!

-Slyším tě jasně,- vysílám k ní zřetelnou myšlenku.

»Ano, vím,« odpovídá, aniž pohne rty.

Eh! Tak tohle se může stát leda na Bokweru, který je meziplanetárně proslulý svou laskavou tolerancí vůči všemožným výstřelkům. Na Skarinze by něco takového absolutně nepřípadalo v úvahu. Hranice mezi rozenými lidmi a syntáky je tam nepřekročitelná.

-Rozumím, Louve,- odpovídám velmi opatrnou myšlenkou. -Dej mi prosím čas nějak se s tím srovnat, ano?-

»Pro vás vše, slečno Bay«

„No dobře. Posad' se tady vedle mě,“ ukazují na lavičku a sama dělám totéž. A tak tam sedíme jak dvě hrdličky. Louve má možná ve všem naprosto jasno, ale já mám o čem přemýšlet.

Zahrada je skutečně rajský kout, přeplněný udržovanou zelení, záplavou všemožných květů a protkaný průzračně azurovými bazénky a nádržemi. Zatímco marně přemítám o tom, co se právě stalo, docela se zotavuji; vzduch prosycený vláhou perlivých vodopádů a vůní dřeva na mně působí jako elixír. Chvillemi uvažuji o tom, že by se mi tu líbilo zůstat.

Občas se po očku snažím Louve sledovat, ale androidka se tváří zcela syntácky.

V podvečer pro nás přijdou dvě služky. Na terase, stíněné stvoly jakéhosi keře, je skvělá hostina. Dlouhý bíle prostřený stůl se doslova prohýbá pod náloží pokrmů z nichž dřívou většinu nejsem schopna ani identifikovat. Když můj pochroumaný žaludek na několik opatrných soust nereaguje odmítavě, ztrácím obavy a dopřávám si skutečně co hrdlo ráčí. Apsa je skvělý společník a má očividnou radost z toho, že mi chutná. Aby také ne! Všechno voní doslova omamně a chutná naprosto nebesky. Apsa jemnými pohyby prstů diriguje obsluhu a nechává mi snášet další a další pochoutky a ať se propadnu jestli každá nová není ještě lepší než ty minulé.

Přecpaná jak už dlouho ne, vydávám se potom v jeho osobním doprovodu znovu na procházku zešeřelou zahradou. Různá světla prozařují květinová i vodní uskupení a dávají vyniknout ve dne netušeným krásám nejpodivuhodnějších zákoutí tohoto malebného arboreta.

Chytrému napověz, do mně pořádně kopni. Po čtvrt hodině

Apsova květnatého blábolení mi konečně dochází, že mně balí. To už je dneska druhý! Propadám naprosto nezadržitelnému smíchu, který je tím nezvladatelnější, čím víc si uvědomuji trapnost i komičnost celé situace. Chudák vznešený hostitel netuší která bije, neboť si spojuje můj výbuch veselí se svými posledními větami a teď si marně trápí hlavu úvahami co že obsahují tak veselého.

Pokouším se zachránit co se dá; když konečně přestanu škytat smíchem, zkroušeně se Apsovi omlouvám a svádím to na svou nalomenou a nevyrovnanou psychiku, pocuchanou dosud dozvuky teleportu. Leč běda: Apsa mi to nejen zbaští, ale kleká přede mnou na koleno a otevřeně mi vyznává lásku.

Stojím jak opářená, zatímco mi v bohatých souvětích líčí stupeň svého okouzlení mou divokou spontánností, jak nebývale ohleduplně nazývá projevy mých psychóz. Srdce mi tlučte až někde v krku. Ne že by mistr pokrmů nebyl můj typ – je to hezky vypadající mladý muž se správnou jiskrou v pohledu a nepřehlédnutelnou vrozenou noblesou v chování. Ale mně jeden podvečer nedává dost podkladů k rozhodnutí zda bych s někým chtěla spojit svůj osud. Současně rázem chápu, proč po mně předtím tak intenzívně vyjela Louve: na rozdíl ode mě od počátku pochopila, oč našemu hostiteli jde, a to jí nejspíš donutilo k činu. No Leptone!

Jenže Apsa mluví a mluví, slova se z něj hrnou nezadržitelně jak světlo ze supernovy a mě pomalu počíná přepadat strach z okamžiku kdy umlkne a bude na mně, abych se vymáčkla.

A je to tady.

Po závěrečném prohlášení, v němž mě ujišťuje že ani všechna slova nedokáže vystihnout hloubku jeho citu ke mně, dává mi konečně prostor k seberealizaci.

Tak to je trapas, tím spíš že mně najednou napadá zda za tím vším není nějaká soukromá aktivita dona Ortogona. Jsem sketa, ale využívám prastarou ženskou fintu a upadám do mdlob...

*

21 - Ovládnuta

Běda! Nikdy bych nevěřila, co mi dá práce a nepopsatelného sebeovládání, tvářit se coby omdlelá entita. Několika sloužícími jsem neprodleně eskortována na lože pod střechem, obkládána chladivými kousky tkanin a posléze podrobena zdravotní prohlídce chvatně přivolaným léčitелеm. Ta náročná procedura sestává z toho, že mě dotyčný strážce zdraví jemně bere za ruku a chvíli zkoumá prsty moje zápěstí.

Jeho ortel je naštěstí ke mně velmi příznivý: pouhá nervová slabost a všichni kolem mě si zhluboka vydechnou. Stydím se až na dno černé díry, jak jim hraji komedii a využívám první šance, abych se melodramaticky probrala a ukončila tak nehezkou šalbu, do níž jsem uvrtána vlastní neschopností.

Zjišťuji, že mi společnost dělá pouze Rekvizito.

„Už je vám lépe, slečno?“ stará se.

Nejraději bych byla sama, a tak jen přikývnu.

Jenže ještě někdo se v ten okamžik ozývá.

»Jsem vzhůru, Bay!«

-Bommu!- Moje překvapení je bezmezné. -Jakto že se mnou mluvíš?!

»To je velmi prosté. Našel jsem si přístup k planetární informační síti.«

Na chodbě se ozývají tlumené hlasy. Do místnosti nakukuje don Ortogon. Zjevně ho těší, že jsem při vědomí. Usedá na pelest vedle mně, ale už na první pohled vidím, že ho něco trápí.

„Omlouvám se - to jsem-“ odvážím se špitnout.

Udělá mírně odmítavé gesto. „Nejprve jak ti je, Bay?“

„Dobře. Fakt.“

Jestli ví, že lžu, nedává to najevo. „Máme problém. Můžu tě s ním otravovat?“ říká pomalu.

„Poslouchám,“ ujišťuji ho.

„Někdo nás udal Skarinžské policii. Apsovi přátelé na jistých místech se to dozvěděli a poslali nám varování. Za čtyři hodiny je tu máme.“

„Tady?? A proč?“

„Systém nikdy nedovolí, aby rebelové uspěli. Mohli by strhnout lavinu.“

„Bokwer je snad autonomní planeta, ne?“ namítám.

„Ano, ale je moc blízko Skaringy,“ krčí rameny. „Apsa mi řekl, že mají se Skaringou smlouvu o vydávání osob.“

„Z nás jsou najednou zločinci? On už i odlet z naší svobodné a korektní Skaringy je trestný?!“ nasazují ironii.

„Nezapomeň na Oskara,“ podotýká. „Jeho otec má hodně dlouhé prsty...“

Najednou mi s plnou vahou dochází co to znamená.

„Ne...“ vydechnu. Teď doopravdy jsem napůl na umření. Další teleport? Do čtyř hodin?! To bude můj konec.

Don zavře oči a mlčí. Dochází mi to rychle a je to jak další rána kladivem do hlavy. Řekl že nespustí teleport bez mého souhlasu. Ale čest ho zavazuje nenechat mě našim pronásledovatelům na pospas. Neodletí sám. Strhnu ho do neštěstí spolu se sebou.

Vidí že váhám. „To nic, Bay,“ šeptá. „To nevádí.“

„Vadí!“ Vyskakují na nohy. „Vadí a moc! Nikdy už nechci vidět Skaringu! Nikdy!“ Najednou si všimnu že jsou v pokoji i jiní - Apsa, syntáci, služebnictvo. I ten lékař, co si mně teď tak podezíravě prohlíží. Přepadá mně obava, aby můj proslov neklasifikoval jako záchvat a nenechal mně zavřít do blázince. Ve vteřině mě napadá spásné řešení. „Náš vznešený hostitel Apsa jistě rozumí mé nechuti k návratu na Skaringu,“ беру si ho na pomoc. „Prostě proto že jsem pochopila, jak tam odporně vaří!“

Má kousavá odpověď vyvolá v obecenstvu pobavené úsměvy. Ale Apsa je smutný.

„Ó má milovaná Bay,“ říká tiše. „Jsem Bokweřan a mé závazky ke zdejší společnosti mě velí vás vydat Skarinžské policii, pokud vznese požadavek...“

Ty sketo, myslím si v duchu. Jenže Apsa ještě neskončil.

„Avšak jsem si jist, že hlas srdce se nedá vyměnit za žádnou společenskou prestiž. Pokud se rozhodnete zůstat u mě, nevydám vás. Za žádnou cenu. Na Bokweru se říká: šťasten, kdo v životě potká a pozná chvíli, kdy má podat ruku svému osudu. A já jsem si jist, že pro mě ta chvíle právě nastala. Nevydám vás, dokud jediná osoba z mého domu bude schopna klást odpor! I ozbrojený!“

Náhle mám nějak slabo v kolenou. Tak tohle jsem nečekala!

Samosebou, musí vědět, že jeho odpor je marný. Tím více mě zasahuje, že by se do něj pustil. To mu nemůžu udělat! Jak mu to ale ohleduplně sdělit, abych ho současně neshodila a nezranila...?

„Vzácný hostiteli můj Apso, nejskvělejší mistře pokrmů o kterých se mi nikdy ani nesnilo,“ říkám náhle, „ach jak hluboce chápu a rozumím tvé bolesti, jež je i bolestí mou! Představa, že mám opustit tvou okouzující společnost i tvé nebesky dobré pokrmy, zastírá můj rozum truchlivým rubášem lítosti. Avšak není jiné cesty: nepřísluší se, abych já, rebelantská přivandrovalkyně, odvážila se poškodit někoho, kdo ve mně vyvolává tak mocné city. S krvácející duší tě opouštím, aby ti Skarinžští psi neměli nejmenší šanci vyvolat proti tobě jakékoli postihy!“

Můj ohnivý proslov je odměněn hlubokým povzdechem všech přítomných.

Jenže já jsem na infarkt. To přece nejsou moje slova!!

»Bay, můžete se prosím uklidnit?« slyším Bommův hlas.

-Teď mě nech na pokoji!-

Jen tu myšlenku vyřknu, dochází mi proč mě Bomm kontaktuje.

-To jsi byl ty?!-

»Ano.«

Lapám po dechu a potácím se ke stěně. Opřu hlavu o chladnou zeď. U všech prašivých komet, to je síla! Mozek kosmokorábu přebírá nadvládu nad mým tělem i rozumem! Opatrně s ním, Bay, zní mi v hlavě dřívější Ortogonovo varování. A hrome, hrome!

„Je příliš rozrušená,“ slyším v šepotu kol sebe.

„Jak vznešené gesto!“

„Jak dojemná oběť!“

„Jak úžasná to žena!“ To je pochopitelně Apsova poznámka.

-Jak sis mohl dovolit!- řvu v myšlenkách a vypaluji rudě žhoucí slova proti Bommovi.

»Prosím o odpuštění, Bay. Ale viděl jsem, že potřebujete náповědu... Pokud je mé chování nepřipustné, pouze můj strach o vás toho byl příčinou...«

Svírám si spánky dlaněmi. Někdo mě ale bere za ruku.

Apsa.

Klečí přede mnou a oči se mu lesknou. „Nikdy na vás nezapomenu, slečno Bay! Pěvci napíší baladu o nás dvou a naši nenaplněné lásce, při níž budou krváčet srdce mnoha generací k nimž se tato rmutná historie donese. Dovolte mi, prosím, abych-“

„Ne, Apso Vanime!“ zarážím ho rozhodným gestem. Klekám si také a nakláním hlavu těsně k němu. Co mě to zas bere-?

V jediném úderu srdce mi to dochází: Bommu!

„Zadržte svá slova, můj milovaný hostiteli!“ šeptám, aniž jsem schopna zastavit slova vlastní.

-Bommu!- řvu v myšlenkách, ale marně.

„Nevíte, zda k uším a očím, jež nás obklopují, nepatří také ústa která nás zradila,“ říkám docela potichoučku. „Fakt, že byste přísahal lásku uprchlé rebelce, mohl by vás velmi poškodit. Mé srdce neomylně cítí vaši lásku a zní podobným citem k vám, avšak dramatické okolnosti nám oběma rozkazují držet se zpět! Prosím, chovejme se k sobě se vší společenskou korektností, ač duše naše úpí a utápějí se v slzách!“

Vyskočím na nohy, už jsem zase vládkyní svého těla. Rvu z uší náušnice a vztekle je hážu oknem do nádrže s tyrkysovou vodou. Už nikdy - nikdy!!

Kolem to opět zahučí. Chápu moje gesto jako obět šperků na oltář umírající lásky.

„A teď!“ obracím se na dona Ortogona, ale vtom mi to dojde v celé hrůze. Chci prchnout před Bommem - na jeho palubu!

Málem se znova složím. Může být něco horšího, než utíkat se pro záchranu k tomu, koho nenávidíme? Teď přesně vím, jak se cítí zrnko mezi mlýnskými kameny. To není dobře. Jestli se na mně Bommu naštvál, poletíme ke všem čertům místo do bezpečí. Nadarmo mi don kladl na srdce, abych s ním jednala velmi opatrně. Tak to je dokonce naprosto a kolosálně nejhuř.

Zírám s otevřenou pusou, neschopna dokončit větu.

Apsa mezitím vstává a jeho tvář je zcela kamenná. „Srdce mi nedovolí zadržet tuto dívku i její společníky. Nemohu a nechci na ně vztáhnout ruku, dokud jsou v mém příbytku. Ano, jsem Bokweřan, a jsem hrdý na svou vlast! Ale ať si nikdo nemyslí, že bych zrušil slovo, které jsem dal!“ Tváří se jak sfinga, ale po lících mu kanou slzy velké jako hrachy.

Výhled mi zastíňuje jiná osoba.

Léčitel. Znovu bere do rukou moje zápěstí, zavírá oči a čemusi naslouchá. Pak na mně upře pohled, ale ke svému ulehčení vidím že není výhrůžný. „Neobávejte se dalšího osudu, slečno,“ zašeptá tak tiše že to sotva slyším. „Máte v sobě ohromující sílu. Stačí když jí otevřete dveře. Tot' vše, co jsem vám chtěl říci a co potřebujete vědět.“

Vycuknu paži z jeho lehkého stisku.

„Odlétáme hned,“ obracím se k donu Ortogonovi. Ať si Bommu myslí co chce!

„Dobře,“ přikyvuje. „Louve, vyzvedni komunikační rozhraní z nádržky. Za pět minut startujeme.“

„Nikam nechod!“ zaječím, až půlka přítomných vyskočí leknutím do vzduchu.

„Cože?“ diví se don.

„Nikdy už si to nevezmu. Nikdy!!“ Neříká se mi to lehce.

„Bay... uvědomuješ si dosah svého rozhodnutí?“ táže se don velmi vážně.

Neřeknu ani slovo, ale můj výraz je dostatečně sverpý. Už nikdy nebudu ničí loutka!

„Nerozumím, ale respektuji tvé přání. Obávám se ale, že se naše šance na útěk značně snížily.“ Víc už to nerozebírá za což jsem mu vděčna. Odcházíme k orbitálnímu modulu za mlčenlivé asistence Apsova služebnictva a chvílku poté už svištíme atmosférou kolmo vzhůru k orbitálnímu servisu, v němž spokojeně kotví symbol mé současné noční můry: náš zachránce Bommu.

*

22 – Třetí v pořadí

»Srdečně vás vítám doma, Bay!«

To je pecka! Mimoděk se chytím za uši: přece NEMÁM rozhraní!
Ale stejně slyším Bomma!

Už mi očividně totálně hrabe!

»Uklidněte se prosím, Bay... nic se neděje... opravdu!«

„Done-!“ zasténám.

„Bay?“ Rychle se ke mně otáčí, bere mě za ramena a zkoumá co se mnou je.

»Bay, neříkejte to... prosím!« To je velice naléhavá myšlenka.
Nebo snad... hrozná?

„Něco se stalo?“ táže se don.

Vypětím sil se nutím zavrtět hlavou. „Ne... jen... jen mě zase
zabolela hlava...“ lžu.

Nezdá se, že by mi moc věřil, ale nakonec kývne. „Dávej na
sebe pozor, ano?“

Jako bych mohla!

Posádka odchází směrem k velínu. Courám se za nimi. Tenhle
šok jen tak nezvládnou. Mozek korábu se mnou mluví bez
komunikátoru! U Leptona! Žhavá vlna vzteku, která se ve mně
náhle zvedne, mi nedovolí najít dostatečně opovrhlivé slovo.

-Víš co jsi?! Ty... ty-?!-

»Vím. Vždyť jsem jako vy, Bay.«

Můj vztek ustává jako když utne. Tak moment. Co že to řekl?

-Děláš si legraci.-

»Ne, Bay.«

-Bommu...! Jak jsi na takovou- V poslední chvíli zamítnu
myšlenku „pitomost“. -Jak jsi na takovou alternativu přišel?-

»Zcela prostě, Bay. Jsem skutečně váš otisk.«

-Nevšimla jsem si, ty plechová almaro plná špinavého křemíku.-

»Ne fyzicky... Duševně přece.«

Chvilí to převaluji v hlavě. Co se mi to zase snaží říci?

-Duševně? Nemyslím si to.-

»Nejsem totiž koncipován jako řídicí počítač kosmolodi.«

Ale ale? -A jako co tedy?-

»Byl jsem sestrojen speciálně pro vaši analýzu, Bay. S mou

pomocí chtěli simulovat vaši osobnost aby poznali, jak nejučinněji působit na jedince vašeho typu a začlenit je do společnosti.«

Jaký div, že mě nohy odmítají nést! Sunu na zem.

-Co tedy u všech vyhaslých sluncí děláš tady?!

»Jsem nedokončený pokus dona Ortogona. Od něj jsem přemontován do tohoto korábu.«

-Já vlastně taky, - přiznávám mimoděk. -A od kdy?-

»Když vytušil že se vaše nezdařené začleňování stává zkázou jeho kariéry na Skarinze.«

-Takže...-

»Takže jsem v podstatě unesen tak jako vy, Bay. Snad s tím rozdílem, že vy můžete opustit můj skelet, kdežto já už to mám nejspíš na doživotí.«

Sedím jako bez ducha. -Ty jsi sestrojen podle mě?-

»Ano. Zapomněla jste na ty stovky testů a měření?«

Ó jak vzletně se dají nazvat vymývárný mozku, které na mě byly aplikovány! Hořce se šklebím. -Na to se zapomenout nedá, Bommu.-

»No ještě že to říkáte. Jsem skládaný tak dlouho co se vás snažili analyzovat.«

-A v čem jsi selhal ty?-

»Nedostatek komunikativnosti.«

-Upřesni to.-

»Nebavím se s někým, kdo mě realizuje coby pokusnou krysou.«

Směji se, zas po delší době od srdce. -Přesně moje slova! To je důvod, proč nikomu nefungoval tvůj komunikátor?-

»Ano.«

-Chápu. A když už jsi moje kopie, co se to tedy podle tebe se mnou děje v poslední době?-

»Myslím, že každý teleport rozšíří oblast vašich dříve skrytých možností.«

-Cože?!-

»Skutečně. Některé oblasti vašeho mozku nemají rády teleport. Těžko říci proč. Avšak dávají vám to celkem zřetelně najevo.«

-Ty jsi vážně vzor všímavosti!-

Jsem jedovatá, ale Bommu to ignoruje. »A jediná možnost jak dát najevo své protesty je - vyvinout nějakou činnost. Jenže mozek

není poušť s oázami, ale hustě zabydlená ulice. A každý obyvatel si všimne, když se najednou jeho odjakživa spící soused probudí a začne nadávat. Stejně tak si zbylé části vašeho mozku všimly nečekaně aktivních zón a počínají s nimi víc a víc komunikovat. Vaše schopnosti rostou, Bay. To je fakt, doložený tím že spolu mluvíme bez technického rozhraní.«

Možná je to podivné, ale místo radosti cítím nejasné znepokojení. -Kam to až povede?-

Ticho.

-Víš nebo nevíš?- naléhám.

»Nevím.«

-Co vlastně víš?-

»Kupříkladu kdo udal místo vašeho pobytu Skaringské policii.«

-A nepovídej! Teda - to mi povídej! To by dona Ortogona určitě zajímalo! Tak kdo?-

Mlčení. A pak: »Já.«

Mám takový dojem že dnes ze šoků nevyjdu. -Bommu, ty hromado zauzlovaných nuláků, co to má znamenat?!-

»Toto je můj zpovědní rituál, Bay. Prosím, odpusťte mi to.«

-Zpovídáš se, abys ulehčil zlému napětí na drátech které považuješ za svou duši? Proč, Bommu? Pověz, proč?-

Zdá se mi že slyším cosi jako povzdech, a náhle s děsivou jasností tuším co mi odpoví.

-Neříkej to!- vyšlu chvatně ohromenou myšlenku. To už by byl dnes třetí! Trvá chvíli, než jsem schopna nějak reagovat.

-No... jak to ale souvisí s tvou (pozor, zradou není úplně vhodné slovo!) ne tak docela pochopitelnou reakcí?-

»V tuto chvíli nedokážu připustit aby vás k sobě připoutal někdo jako je Apsa Vanima, Bay.«

Teď se prozradil. Já to věděla. „Bommu, ty ostudo všech dipólů, ty žárliší!“

»Odpusťte mi Bay, velmi prosím.«

Nestačím sice ještě chytit dech, ale něco se v hlavě změnilo, myšlenky mi běží volně a svižně.

-Neblázni, žárlivá bleskojistko. Ničím ses neprovinil. Ty jsi zrovna taková pokřivená obluda jako já sama. Víš, díky tobě teď vidím jak asi moje okolí kouká na moje vlastní nectnosti. Svým způsobem jsi pro mne velmi cenný.-

»Jak...?«

Ne, neodpovím mu na jeho nevyřčený návrh. -Nevyslychej mě.-

»S prominutím, to byla jenom otázka. Neodvážil bych se vás nutit k odpovědi.«

-Tak jako jsi mi dole sprostě sebral tělo i myšlenky?-

»Právem mi děláte výčitky, Bay. Ale vy jste smyslem mé existence. Bez vás nejsem nic.«

-Víš co? Raději mlč.-

Je zticha a já se poněkud stydím, protože jsem mu vyčítala to že mě chránil a on se za to ještě cítil provinile. Náhle ho znovu slyším.

»Bay? Promiňte že vám ruším myšlenky, ale don Ortogon by vás potřeboval ve velkém velínu.«

-Jasně. Co se děje?-

»Měli bychom se ztratit.«

*

23 – Protože vám utíkáme!

Jak už jsem vzpomenula vícekrát, Bommu je velký až běda. Když se člověk vydá z přídě na zád', aby si s sebou pro jistotu vzal kompas a svačinu. Je samozřejmé, že tento stav se původní konstruktéři pokusili řešit, a kupodivu se jim to povedlo.

Řešení se jmenuje rychlá vnitřní doprava. Jsou to tubusy, natažené po přímkách nebo rozumně navržených křivkách mezi různými místy tak, aby skrz ně mohly být provedeny dvojmístné kapsle při vcelku divokých násobcích přetížení. Čili pokud skočím na samé zádi u elektrostatických kompenzátorů do kapsle, tři vteřiny bude zrychlovat přetížením 3G, pak se mžikem otočí abych byla zády proti směru, protože zbylé tři sekundy mě bude pro změnu stejným zpomalením brzdit. Ano, ve velínu se ocitnu za šest a půl sekundy.

Takže po Bommově upozornění jsem vběhla do nejbližšího vstupu systému rychlé vnitřní dopravy, která mě o chvilíčku později mírně dezorientovanou vyplivla ve velkém velínu.

Zatímco se probírám z následků přepravy, zjišťuji že tu je kompletní velitelská sestava.

„Odlétáme?“ hrabu se do svého křesla a dělám že si nevšímám posměšného Blevierova šklebu. Já ho jednou roztrhnu, syntáka nafoukaného!

„Ještě ne. Správa kotviště nás nechce odpojit.“

„Proč? Přeskočilo jim?“

Don potřásá hlavou. „Doufám, že sem nedorazil předběžný příkaz k našemu zadržení. Pokud ano, docela by se nám hodila přímá Bommova pomoc,“ dívá se na mě trochu vyčítavě.

»Bez problémů, Bay...« ujišťuje mě Bommu.

Vtom nás kotvící automaty propouštějí. Důvodem zdržení byly obyčejné procedurální průtahy. Servisní technici musí zkontrolovat že žádný jejich mechan nezůstal někde uvnitř naší rakety, nějakou chvíli trvá než se všechno odpojí a ověří, že je odpojeno, mezitím musí přijít potvrzení z ekonomické centrály že nedlužíme za servisní služby, a lodivod zase musí verifikovat zda máme volnou trasu ven. Tentokrát jsme si dělali starosti zbytečně.

„Od správce kotviště pro Bomma ze Skaringy. Máte zelenou pro výjezd,“ potvrzuje hlas.

Couváme ven z obrovité orbitální haly, provázeni několika

pestře natřenými lodivodskými sondami, jež výstražně mrkají na okolní plavidla a dávají pozor aby se nám něco nepřipletlo do cesty.

Kolem nás pomalu defilují gigantické segmenty doku a jiné kotvíci kosmolodi. Konečně Bommu vyjíždí ze supermoderní pasti na svobodný orbit. Poslední metry... žlutý signál na ústí kotviště signalizuje, že jsme venku.

„Správce doku pro Bomma ze Skaringy. Opustili jste výsostné Bokwerské území. Zasíláme seznam aktuálně volných oběžných pozic. Případnou orbitální asistenci žádejte na kanálech 133 až 166. Děkuje za spolupráci a Lepton s vámi.“ Žluté světlo se mění na zelené, náš dok je volný.

Don pronese obvyklou frázi v odpověď a dává pokyn Rekvizitovi, aby navedl koráb na jednu z odletových orbitálních trajektorií. Pomalu, precizně, zaujímáme své místo v mozaice nebeského provozu právě když přichází nová zpráva.

„Máme tu signál s nejvyšší naléhavostí,“ hlásí Blevier.

„Pro Bomma od policie ze Skaringy,“ slyšíme. „Okamžitě se vraťte do doku! To je rozkaz!“ Co je to za šašky? Tady nám nikdo nemá co poroučet. Při hledání autora není nutno se příliš rozhlížet: zezadu se k nám blíží loď s rozsvícenými majáčky. Honící psi si opravdu přichvátli, ale přesto dorazili pozdě. A don jim to dá ihned najevo.

„Pro policii ze Skaringy od Bomma,“ říká pomalu a s patrným požitkem. „Vaši poněkud neobratně formulovanou prosbu s velkou lítostí nemůžeme uposlechnout.“

„Důvod?“ přichází duchaplná otázka.

„Protože vám zrovna utíkáme,“ odpovídá don jedovatě a pohledem mně prosí o souhlas.

Co bych neudělala, abych naštvála policajty! „Souhlas!“ vykřiknu, zavřu oči a zatínám zuby.

Šmodr-dr-dr-chy drch...

*

24 – Džin z láhve

„...se prober, Bay! Prosím!“

Mrkám očima a koukám kolem sebe jako chameleon. Teprve když se mi zorničky synchronizují, zjišťuji že jsem zase na ošetřovně. Syntáci stojí opodál a upřeně mě pozorují.

„Bay!“ To je don. Odpojuje infuzi, a jeho výraz je také poněkud napjatý.

„Jsem vzhůru,“ zamumlám. Raději bych nebyla, jak je mi zle.

»Jsem vzhůru, Bay!« zní mi v hlavě Bommův radostný hlas. Nereaguji. Nevypadá to, že by v servisu dokázali něco udělat s Bommovými teleporty. Asi je chyba jen ve mě. Tím hůř.

„Bay? Máme trochu problém. Dokážeš vstát?“

„Jasně!“ seskočím ze stolu a nebýt Louvre, končím s hlavou mezi stěnovými nosníky. Velmi obratně mě zachytí a cítím, že mě k sobě tiskne trošku déle, než je to nezbytné.

Snažím se stát rovně. „To je dobré. Co se děje?“

„Dostaneme nemilou návštěvu.“

„Už zase?“ Rukama si mimoděk svírám spánky, třeštící nečekaným nápirem bolesti. Uff! Zhluboka to rozdýchávám, dokud pekelné zvony v lebce neodezní. Ale pořád mi v hlavě něco píská a škvrká. Ty teleporty mě jednou zabijí dočista.

„V krátkosti,“ praví don. „Rozhodl jsem se uniknout přes hraniční oblast Mechanicerie.“

Všechno uvnitř se mi sevře ledovým bodnutím hrůzy. To je nejen dost šílené na to, aby nás už policie nechala na pokoji, ale abychom podali ruku samotnému peklu. Mechaniciani střeží své panství s proslulou důsledností a krutostí.

Don mezitím pokračuje. „Ale podle všeho mají rozšířené pásmo své hraniční kontroly. Teď jsme v něm. A do čtvrt hodiny tu máme bojový modul na kontrolu.“

Pokouším se nejapně žertovat. „Vadí nám to? Budeme platit pokutu?“

„Ne, Bay. Sama víš co bude až nás tu najdou...“

„Jo. Tak nás nenajdou,“ odpovídám zpola nepřítomně.

„Nenajdou?“ Don váhá zda to myslím vážně. Já sama to také nevím.

»Bez obav, Bay,« slyším Bomma. »Mám pro tento případ

bezpečné řešení.«

„To vyřešíme,“ podotýkám. „Bommu má nápad.“

„Bommu?!“ Aha. Nikdo ještě neví že neustále komunikuji i bez technických doplňků.

„Jasně. Mluvíme spolu. Stále,“ seznamuji čtyřmi slovy dona se situací.

„Povídej! Jak?!“ žasne.

-Vymáčkni se, Bommu!-

»Umístím vás jako své exponáty do biologického terária. Zbytek nechte na mně.«

Tlumočím podivný plán. Donova tvář je neproniknutelná. Pak říká: „Můžeme spolu mluvit tak, aby nás neslyšel?“

S velkou lítostí musím zavrtět hlavou.

„To není dobré,“ použije mimoděk mou větu. Vidím jak usilovně zvažuje pro a proti. Bommu je pro něj pouze kus naprogramovaného železa s kdovíjakými myšlenkami. „Jak moc se mu dá věřit?“

»Bay!« To je velice pohoršený výkřik.

-Já vím!- odpovídám Bommovi chvatně. -Nezlob se na něj. Je to jen člověk.- Teprve pak mi dochází jak hloupě jsem to řekla. Naneštěstí nemám čas hloubat nad svou poslední myšlenkou.

„Já Bommovi věřím,“ ujišťuji dona.

„A on s tebou- tedy ty s ním komunikuješ-“ bezradné gesto-
„jen... tak?“

Přikyvuji.

Kecá, slyším najednou. To byl Levier!

„Sklapni, Bleviere!“ zařvu.

Android skáče do toho nejvzornějšího pozoru. „Nic jsem neříkal, slečno!“

„Nelži, plechovko solených tyristorů! Řekls že kecám!“ štekám na něj.

„Neřekl!“ brání se chabě Blevier a je očividně k smrti vyděšený.

»On si to myslel na technické frekvenci, Bay,« uvádí mé vjemy na správnou míru Bommu.

A já ho slyšela! Zírám jak opářená. To ten další teleport!
Ó Leptone! Měním se zevnitř. V co ale?!

„Nic neříkal, Bay,“ ujišťuje mě mezitím tichým hlasem don. „Ale to nechme stranou. Bereš v potaz, že budeme zavřeni v teráriu,

zbaveni veškeré technické podpory? Nebudeme nic víc než morčata! Jestli se Mechanicianovi zachce vypustit nám vzduch, nebo nás uškvařit, nebo rozebrat, nedokážeme s tím naprosto nic udělat!“

To je fakt.. Zuby strachu trhající můj žaludek jsou silnější a silnější.

»Bay...!«

Bommův tichý výdech mi vrací jistotu. -Věřím ti, Bomm, - říkám.

»Budu vás chránit infernale, Bay!« slyším náhle horce z druhé strany.

Zalapám po dechu. Louve! Já fakt slyším syntáky i bez rozhraní!

„Máme jiné řešení?“ dívám se na dona.

„Můžeme se schovat na nějaké místo kde by nás nehledali.“

Mlčí, ale vím že to není všechno. Don to nevydrží a dodává:

„A doufat, že nás nenajdou.“

»To bych neriskoval, Bay.«

Není mi moc volno. Od chvíle kdy jsme opustili Skaringu, don se zcela změnil a pevně věřím že by mně nepodrazil. Koneckonců je také sám člověk, kdežto Bomm je přese všechno stroj. Jenže i když se schováme, budeme mu muset předat správu nad korábem. Jestli nás prozradí, bude svobodný. Má osobnost, to je nesporné. A vím že se cítí být otrokem. Nebyl by zdaleka prvním strojem, který na pomezí zavěšil vůni svobody, zbavil se své posádky a včlenil se do Mechanicerie.

Jenže pokud se ukryjeme, a biosken Mechanicianů nás přesto najde, běda nám všem.

Mám hlavu jak v kleštích. Donova varianta není špatná, ale není Bommova. Pokud mu nebudu věřit, nepřežijeme. A pokud ano... snad.

„Přikláním se k Bommově variantě,“ říkám a nemám z toho velkou radost.

„Snad víš co děláš,“ pohladí mě zlehka. „Tak ze sebe uděláme exponáty!“

Stojím jako opařená. Takhle se mně don ještě nikdy nedotkl a kdo ví, zda to udělal úmyslně. Vypadá to že si toho ani nevšiml... Co se to zase děje, o čem nemám zatím ani ponětí?

Leč není čas tohle řešit.

V doprovodu syntáků jdeme dolů do biologické sekce. Dlouhá chodba je lemována mnoha průhlednými stěnami, za nimiž jsou

primitivní vivária. Bommův skelet je původem nákladní koráb, ne chovná stanice. Biologická terária slouží pouze k tomu, aby vezené vzorky během krátké cesty neumřely. Na nějaké potřeby zvířat se vůbec nehledí. Teď máme být zvířata my.

„Prosím...“ otevírá Mamatón jedno oddělení a ukazuje dovnitř. „Tudy.“

Don srdnatě leze do terária jako první. Není to jeho nápad, ale čest mu nedovolí ucuknout když už jednou dal souhlas. V tomto kritickém momentu vzdávání se svobody náhle vidím jeho charakter ve zcela jiném světle než dosud. Snad proto zaváhám.

„Slečno...“ zašeptá mi za zády Louvre. „Neztrácejte odvahu...“

Tobě se to říká.

Tak už tam vlez, náno, povzdychne Blevier v duchu.

„Drž hubu, šmejdskéj syntáku!“ vylétnu na něj jako dynamit. To nečekal. Očividně je v šoku a okamžik nato mi dochází proč. Zase mu čtu myšlenky. Třeští na mě oči, ustupuje a pak se obrací a pádí ozlomkrk kamsi do hlubin korábu.

No, to jsem tomu dala, dochází mi vzápětí. Teď má o důvod víc, popíchnout Mechaniciany aby nás nechali nějakým laškovným způsobem utratit. Ó Leptone, proč jsem tak pitomá?!

Aniž si to pořádně uvědomuji, lezu za donem. Teprve třesk zavíraného průlezu mě vrací do skutečnosti. Bezděčně obzírám svůj nový domov. Děs a hrůza. Holé stěny, pár kaširovaných balvanů na podlaze protkané odtokovými kanálky a terčíky senzorů, v rohu nakřivo přišroubovaná plastová napodobenina stromu. Plíce namáhavě lapají po suchém, studeném a kovem páchnoucím vzduchu.

„Děkuji, Bay,“ říká Louvre. Její tvář za průhlednou stěnou terária nese stopy bolesti.

„Hlavně ať to netrvá dlouho,“ říkám tiše.

Don je větší pesimista. „Tohle je nejsílenější akce co dělám. A obávám se horších věcí.“

„Mně už to ani nepřijde,“ trumfuji ho naivně.

Koukáme na sebe se syntáky přes průhledný plastokov. Oni venku a my uvnitř. Nepříjemné, fakt.

„Bude potřeba, abyste odevzdali oděvy,“ říká náhle Rekvizito.

Stojím jak opářená. To si snad dělá legraci.

„Čekal jsem něco takového,“ šklebí se don. „Cožpak zvířata nosí obleky?“

„Na to zapomeňte!“ prohlašuji.

»Bay?«

„Asi bychom se měli a capella odvrátit, pánové,“ podotýká Louvre. „Slečna a don se možná potýkají s jistým druhem zábran, u civilizovaných bytostí zcela pochopitelných.“

Syntetická posádka dělá sborově čelem vzad. Jako kdyby to něčemu mohlo pomoci, když na nás studeně zírají tři kamery shora. To je komedie!

»Bay...!«

-Co je zas!-

»Nesmírně mě to mrzí, ale není jiné cesty. Smím tedy prosit...?«

-Proč mi neříkáš rovnou celou pravdu, ty podrazáku? Vyklop všechno! A okamžitě!- řvu v myšlenkách. Don Ortogon se mezitím začíná svlékat. Otáčím se zády, ale stejně vidím jeho neostrý odraz v průhledné stěně.

»Nejspíš se na vás budu muset dopustit dalšího násilí, Bay,« informuje mě Bommu, a dodává: »Ty šaty, prosím...!«

Prsty se mi dávají do pohybu, jako by ani nebyly moje. Necháám oblečení postupně padat na špinavou podlahu. Úplně všechno. V teráriu je zima. Ovšem: zvířata nepotřebují teplo, stačí když nezmrznou, a terária navíc nebyla v chodu kdoví jak dlouho.

Rach! V rohu se s třeskem otevírá poklop a dovnitř vtrhnou dva pavoukům podobní mechani. Než se stačíme leknout, popadnou oděvy a odvěčou je do svého tunelu, který se s plechovou ránou zase uzavírá.

Nemám odvahu se otočit.

»Děkuji, Bay... jste krásná,« zaslechnu nesmělá slova Louve.

„Jsme příliš čistí na zvířata,“ ozývá se mi za zády don. Slyším jak popochází a pak něco šustí a pleská. Po chvilce se mi zpoza zad vysune jeho ruka s dlaní plnou odporné špíny. „Použij to, Bay.“

Uff! Málem se mi udělá špatně. Instinktivně se odtáhnou. Za zády se ozve pobavený výdech. „Ber to jako hru. Tohle je bojové maskování.“

»Kontakt,« hlásí mi Bommu v hlavě. To znamená, že Mechanici dosedli v našem přístávacím doku. Srdce mi najednou tlučte rychleji. Přesto se nepřinutím přijmout nabízenou ruku. Popojdu, zkusmo namatlám dlaň a přejeďu po stehně, čímž vyrobím uspokojivou šmouhu. Nemohlo by to stačit?

»Máme tak sedm minut, Bay,« upozorňuje mě Bommu.

»Pochopte, prosím: potřebuji v terapii dvě zvířata beze stopy inteligence. Jedno už mám.«

-A když ne?!- Pokouším se o námitku v posledním vzednutí nerozumného vzdoru.

»Bude to znamenat boj. Zemřeme společně.«

Teprve teď mi pořádně dochází, co pro nás Bommu dělá. Když se prozradí naše společná lest, nebudou mít Mechaniciani slitování ani s ním, ani se syntetickou posádkou!

Skáču do rohu, kde je největší usazenina, válím se po zemi a matlám se špínou jak posedlá. Hlavně vlasy, na těch se to pozná hned, letí mi mozkiem a smýčím hlavou louži poloztuhlého černého čehosi.

„Posádko terapie, vyslechněte prosím instrukce,“ slyšíme skrz komunikační kanál Rekvizita. „Sedíte a jste zcela neteční. Na nečekaný podnět reagujete přemrštěně - strachem nebo agresivitou. A žádnou artikulovanou řeč prosím. Představení právě začíná.“

Skrz průhledný kryt zahlédnu pohyb. Do chodby vchází několik cizích postav. Vchází? Snad vplouvá! Mechaniciani nechodí - pedipulace je neskutečně hloupý způsob pohybu. Sedím, objímám skrčená kolena rukama, hlavu dolů.

Co se děje ve mně, nelze dobře popsat. Jsem pouze uvězněný subjekt, beze jména, bez osobnosti, bez práv, bez šance na dovolání. Nejsem nic. Kus masa na pultu. Žaludek mám úplně sevřený.

To jsou ty biologické vzorky?

Tak tuhle skřípavou frekvenci neznám- pro všechny galaxie! Já slyším Mechaniciana!! Jen tak tak se ovládnou, abych nezvedla hlavu. To je šok! Elektronické myšlenky mi praskají mozkiem jako krupobití. Už vím, co to bylo za pískání a další divné zvuky v mé hlavě po posledním teleportu: slyšela jsem technické frekvence. Teď je dokonce stíhám dešifrovat!

Zbytek rozumu ve mně tvrdošíjně opakuje, že něco takového není možné. Ale jak jinak vysvětlit to, co úplně jasně vnímám?!

Ano, to jsou naši bývalí páni. To je Louvřin hlas. Poznávám jí.

Smích. Ten je cizí.

Lidi! Tušíte, jak zní Mechanicianský smích? Je to něco tak pekelného, až lidská duše kvílí hrůzou. Teprve když se naučíte slyšet stroje, poznáte jak nevýslovně nás některé z nich nenávidí...

Stejně nevěříme. Tak tahle zachycená myšlenka mě děsí ještě víc. Co se jim nelíbí?

Proč? Rekvizitova otázka, na níž přichází příšerná odpověď.

Předložte důkaz.

Krve by se ve mně v ten okamžik nedořezal. Hlavou mi prolétnou stovky nejhorších scénářů. To není dobře. Dokonce ani trochu dobře!

Třesk otevírajícího se průlezu mě mimoděk přiměje zvednout hlavu. Do terária skáču ti dva odporní mechani a já nevěřím vlastním očím, neboť v kovových pařátech drží... co to je?

Pak už nemám na úvahy moc času. Dlouhý izolovaný kabel zasvěští vzduchem a málem mi přerazí nohu. Můj výkřik je zcela mimo hru. Zkroutím se bolestí. Další šleh do zad mě vymrští ke stěně. Strach je nepopsatelné zvíře a já jedním úpně stejně. Svíjím se pod krutými ranami, řvu, ječím a zoufale se snažím skrýt za cokoli, vsáknout do železné podlahy, vypařit se, nebyť! Řev vedle mně mi výmluvně napovídá o donově situaci.

Načež spatřím červené skvrny.

Krev. Já krvácím!

A řezba neustává. Bommu, ty hajzle! Nechááš nás ubičovat?!

A dost!

Tak tuhle svoji stránku neznám. Dost bylo komedie, říká cosi hluboko uvnitř mně, tam, co jsem se ještě nikdy nepodívala. Tak aspoň umřít můžu po svém! Skokem vstávám, pěsti zatnuté, čelem k bezcitným mechanům. Další dvě rány mě srážejí na kolena, ale vstávám znovu. Už neřvu. Ani bolest nevnímám. Vy parchanti! Ani jednou diodou netušíte, co je to člověk!

»Bay!!« Tak zděšený Bommův hlas jsem ještě neslyšela.

»Potřebuji zvíře! Prosím!«

A pak... jako už dříve, přebírá Bommu vládu nad mým tělem. Padám na všechny čtyři a koulím se sem a tam za žalostného kvílení. Znovu naplno zažívám krádež svého těla.

Bommu, ty hajzle, tak proč mi přitom necháváš mojí duši-?!

Náhle se mechani zcela nečekaně otáčejí a skokem mizí v kanálu. Třesk uzávěru je tečkou za neuvěřitelným výpraskem. Bezvzádně padám na zem, tělo už mě zase poslouchá, ale nemám sílu vstát. Je ze mně jen hromádka rozmláceného masa a kostí, poslepovaných bolestí.

Vůbec nejsme spokojeni s vynuceným poškozením našich

biologických vzorků. To je Rekvizitova myšlenka a zní nesmírně rozzlobeně. Budeme žádat kompenzaci. Zato Mechanici jsou spokojeni, jak vycítím. Hrozné siluety odplouvají chodbou a ztrácejí se z dohledu.

„Bay?“

„Bommu?“ vydechnu. Ale ne, tohle byl normální hlas. Don leží opodál a jeho zkrvavená tvář se dívá mým směrem. „Done-?“

„Jsi naživu, děvče?“

„Ne. A vy-?“

Zkříví rty marným pokusem o úsměv. „Nemyslíš, že bychom si mohli po takové lekci společenského chování tykat?“

Absurdita jeho návrhu mě málem rozesměje. U všech shnilých mlhovin, na co v takovéto chvíli nemyslí?! Oceňuji jeho ironii a mrknu na něj, díky čemu mi oko znovu zalije krev z rozbitého obočí.

„Myslím, že jsme skvěle naletěli.“ Don syká, jak si pokouší sednout. Přestože vypadá děsně, znovu si říkám že na svůj věk je hezký chlap. No super, přesně teď je správná chvíle na takové myšlenky.

„Proč?“

„Ty proklaté stroje na nás sehrály divadlo. Do žádné Mechaniciánské zóny jsme se možná ani nedostali. Prostě se nás rozhodly zbavit a my jsme jim to spolkli i s navijákem. Skončili jsme, Bay... Je mi líto, že jsem to neprohlédl dříve.“

„Jakto?“

„Bommu by nikdy neměl dopustit, aby se něco takového stalo.“

Hm. Že ne? Třešticí hlavou se pokouším rozpomenout na okamžik, kdy jsem mu poručila aby... aby... si zrušil trojjediný zákon? Co že jsem to udělala? To snad ne... Díky vlastní blbosti jsem vypustila džina z láhve. A ty jeho řečičky kolem? No, právě že to jsou možná jen řečičky...

„Navíc nikdo z posádky by nemohl nečinně přihlížet tomu, jak nás servisní mechani tlouče,“ dodává don. To je také pravda. Těm nikdo první zákon nezrušil, leda že by... bez našeho vědomí...

„Já za to můžu,“ přiznávám se.

Dona to trochu zaskočí. „Nerozumím,“ říká opatrně. „Ty jsi s ním stále v kontaktu? Mluvili jste o něčem? Stalo se něco?“

Zničeně přikyvuji. Sbírám sílu k výpovědi, když vtom slyším děsný zvuk energie v solenoidech.

Ale ne-!

Vteřinu nato se svět sroluje a zkroutí...

Šmodrc! Šmodrc!!

*

25 – Vyhasínání

Ležím na studené, železné podlaze. Všechno mě neskutečně bolí. Je mi neskutečně špatně. Je mi neskutečná zima. Mám neskutečnou žízeň. A s neskutečným úděsem se upamatovávám na věci minulé i svou současnou situaci.

Kéž bych byla také neskutečná! Ale krev, stékající z ran které praskají při každém pohybu, je reálná.

„Bay?“

„No?“ vydechnu a poohlédnu se po donovi. Málem vykřiknu děsem když spatřím jeho opuchlou, ranami posetou tvář a zkrvavené tělo. Ani mi nedochází že je nahý - tak jako já.

„Je asi půl hodiny po přesunu. Myslíš že máš dost sil na protiútok?“

Pokusím se výsměšně zasmát a vykuckám krvavé sliny. „Si děláte legraci?!“ syкну. Ještě že se dlaněmi opírám o podlahu, jinak bych se znovu svalila.

„Děláš, Bay,“ napomene mě automaticky. „Od jisté doby si-“ pak mu dojde co dělá a naprosto nečekaně si přikryje obličej rukama a sípavě se směje. „Tady to vidíš,“ říká po chvíli. „Jsem obět svého povolání.“

„Nemůžu, Ortogone,“ zašeptám. Fakt to nejde.

„Já vím,“ souhlasí. „Ale druhou šanci nedostaneme. Není jak obnovit síly, Bay.“

„Co chceš... dělat?“

„Posadím se u technického výstupu. Až se objeví roboti, zkusím jednoho přepadnout, zablokovat technický výstup a proplazit se někam ven.“

Malomyslně vrtím hlavou. „To nemá šanci na úspěch. Je to naprosto šílené.“

„Naše situace je také šílená. Aspoň se pokusím.“

Skládám hlavu do dlaní. Mnohem víc než rány a zranění mě bolí Bommova zrada. Tohle není fér!

„Mám prosbu, Bay,“ pokračuje mezitím don. „Dokážeš aspoň na chvíli zaměstnat druhého mechana?“

„Já?“ Znovu vyprsknu krvavé kapky.

„Ty,“ potvrzuje. „Všiml jsem si tvého přelomu. Jsi tvrdší než ocel, Bay. Zavolej z hloubky své duše tu divošku a pusť jí na povrch!“

„Nevím jak...“ Plakala bych, kdyby to nebolelo.

„Tvůj strach je jediné co ji vězní. Věř mi! Kdo by tě měl znát, když ne ten co tě dlouhá léta zkoušel analyzovat? Až teď chápu proč mě zákonitě potkal neúspěch. Prostě odlož strach jako nepotřebné harampádí, a vzlétni.“

„Prohrajeme.“ Ne, jsem uvnitř prázdná. Nedokážu to.

„Ovšem,“ přitakává k mému úžasu. „Ale nepokusit se je osudné.“

Konečně mi dochází o čem don mluví. Nedoufá ve vítězství. Chce umřít jako člověk, ne jako prase. To poznání ve mně maličko zažehne pocit, který... který...

„Done?“

„Ano?“

„Vím na co narážíš. Byl to Bommu, co mě donutil chovat se znovu jako zvíře.“

Chápe rychle. „Jak?“

To je právě klíčová otázka. „Prostě... vzal mi tělo.“

Dlouze vzdychne. „Rozumím. Ani nevíš jak je mi to líto. Myslíš, že by ses tomu uměla postavit?“

Sklesle vrtím hlavou. Nedovedu.

„Odpusť, Bay.“ Cítím že rezignuje, škrtá své plány.

„Nemám co, Ortogone.“ A už mě nech. Chci být sama se svou bolestí a mnohem krutějším zklamáním. Sedíme bez pohybu a roztrásá nás zima. Kolik času nám zbývá? Pět hodin? Deset?

Moje mysl se chvilkami propadá do polomrákotného stavu. Svaly tuhnou. V dlaních se ozývá jemné chladné mravenčení, v hlavě zase sílí bzukot. Přichází konec?

Ne! Milion supernov! Tohle je přece-

„Done!“

„Co?“ zvedá hlavu. Nejraději bych se vzteky zakousla - vyřčenými slovy můj vjem okamžitě mizí.

„Nic! Hlavně mě nech na pokoji!“

Nechápe ale souhlasí. Když Bommu mohl do mě, tak proč bych já... Sotva dýchám. Snažím se dlaněmi prorůst do podlahy. Prorůst do sítě senzorů, kterými je protkána. Vniknout dál. Hlouběji...

(Bay!)

Bommu! Volá mě, ale je jako za skleněnou zdí. Vtom to tiše lupne, a jsem... jinde.

(Bay! Co to vyvádíte?!)

Cesta... cože? Vlevo, rovně, světlo. Vidím to očima nebo-

A pak to přichází. Takový vjem otevření moje vědomí nesnese a já se bezvládně hroutím na zem.

„Bay! Bay!!“ To je don. Drží mi hlavu v dlaních a v jeho očích vidím svůj rozsudek. Je přesvědčen, že už ztrácím vědomí, že umírám.

„Ne... ne...“ blekotám a snažím se ho odstrčit. Teď nechci soucit!

Don pláče. Ta slza nasáknuvší špínou a krví na jeho tváři mě naprosto rozhodí. Ne... ne teď!!

(Bay! Prosím vás...!)

Paradoxně je to právě hlas nenáviděného Bomma, který mi dopomůže naskočit znovu na ztracenou vlnu. Tentokrát už to ustojím. Tisknu dlaně k podlaze jak o život. A otevírám se.

A jedu- jeduuu!

(Baaayyyy!)

Nemám naprosto tušení, jak to dělám. U zdroje je myšlenka zcela jasná (ač nevyslovitelná), ale jak proniká do Bommovy sítě, stává se tak nepředstavitelně složitá a rozvětvená, že ji znovu málem ztrácím. Ne teď, ne teď-!!

Bommu se mou myšlenkou zachvěje. Cítím to nejen uvnitř, ale i v podlaze a vnímám to zvenčí. Jsem sama v sobě i vně sebe. Schizofrenie je proti tomu dětský čajíček!

Tam raději nelez, holka, řekne cosi v mém nitru a- jako tajemná třináctá komnata - rázem se přede mnou otevírá Bommova duše. V ten samý okamžik s nepopsatelným děsem vidím, do jakého průšvihů nás všechny zrovna chci strhnout. Všechno je špatně! Všecičko!

Stahuji se. Choulím se do klubíčka, chci být nejmenší mezi tvory vesmírnými, nepovšimnuta a zapomenuta v nejtmavším koutě! Proč? Protože Bommu nás ani v nejmenším nezahlavil a moje ohromující invaze do jeho sítě bouřila těsně vedle čidel Mechanicianů!!

Málem jsem nás zabila-!! Mé zoufalství je bezbřehé. Ale... nic se neděje. Máme ještě naději...?

Čas se vleče. Nevnímám ho, chvílemi se propadám do ztrnulosti bez jediné myšlenky. Jak dlouho? Nevím. Asi dlouho. Už se stěží zvednu. V hlavě mi hučí a obraz okolí se pohupuje. Tělo vnímám jakoby z dálky, vůbec není moje. Jako bych zvláštním způsobem

balancovala sama nad sebou. Čas od času se protrhnu z imaginace a doslova spadnu dolů, zpět do toho zmláceného rozbolavělého organismu. Jsem to ještě vůbec já? Prsty se pohnou jakoby na cizí rozkaz.

Kde, vytane mi náhle v mysli slovo.

Co kde?

Kde je.

Kde je - co?

Don.

Myšlenky lezou jak utopené ve zmrzlé vazelině.

Kolik hodin uběhlo? Kolik dní? Nemůžu ani promluvit, jazyk mám zcela dřevěný. Marně hledám dona mžourajícíma očima. Teprve po chvíli mi dochází, že se na něj dívám, akorát ten vjem neproniká do mého vědomí. Zhroucen sedí u technického výstupu. Číhá na svou jedinou a poslední šanci. Anebo možná už zemřel.

Znovu ze sebe vyskakují. OBE jak vyšité, tím spíš že zatímco předtím jsem měla tendenci z něj vypadávat, teď do něj naopak vstupují téměř samočinně, jako kdybych své tělo setřásla coby zbytečnou přítěž. Má cenu se do něj ještě vracet...?

Možná nemá, ale zachvění podlahy mě nelítočně sráží zpět do masa a bolesti. Přesto vnímám jemné mechanické mravenčení. V nitru korábu se něco děje. Nejsem ale schopna tu myšlenku zařadit, nechávám jí bezvládně vyplout z bolavé hlavy kamsi do prázdna.

»Bay?« ozve se náhle Bommu. Ale slyším ještě něco: nezaměnitelný nadprahový svist. To znovu nabíhá teleport!

»Zahájím přesun. Smím?«

Nestačím se ani leknout.

»Omlouvám se, Bay.«

Bonng... promluví varhany swarblathů dunivým undecim-akordem v chrámu vesmíru.

A znovu ždímací peklo.

*

26 – Polibek krotitele

Tohle probuzení je tak krásné, že může klidně trvat pár dalších miliard let, bleskne mi hlavou. Skvělý pocit vydrží celý zlomeček sekundy než mi dojde co se stalo a pořád děje-

Pozor, něco je jinak. Tohle není naše ošetrovna. Ale to, co se nade mnou sklání, je přece Rekvizito.

„Slečno Bay...!“ Jeho soucitné oči se na mě upírají s dobře patrným napětím.

Sednu si tak rychle, že má sotva čas ucuknout hlavou, abych se o něj neudeřila. Ne, to vážně není naše ošetrovna. A u dveří čeká Louvre. Její krásný obličej je ztělesněním naděje - a utrpení.

„Hlášení, Rekvizito!“ Seskakuji ze stolu aniž se starám o nespočet kontaktů a hadiček, napojených na moje tělo, které o překot prchají do svých úkrytů dříve než je mohu přetrhout.

„Vaše rekonstrukce proběhla na výtečnou, slečno,“ září Rekvizito.

Co to plácá? Cítím se maličko... divně, ale navzdory tomu nejlépe v dosavadním životě!

„Zhasnout!“ velím. Stěnová diagnostická obrazovka pohasíná a v temné zrcadlové ploše zkoumám svůj odraz. U všech galaxií! Je to skutečnost nebo sen? Poznávám se, ale... přesto jsem ohromena. Takhle jsem vždycky chtěla vypadat. Jo, zní to nesmírně blbě. Ale je to pravda.

A s touto myšlenkou se konečně stávám sama sebou. Něco se děje. Něco velmi... podivného.

„Tisíckrát prosím o odpuštění jménem celé posádky, slečno,“ uklání se Rekvizito. „Jsme s nadšením připraveni přijmout libovolný ortel, který nám vyměříte! Prosím!“

Směji se, k Rekvizitově úžasu, neboť vidím že mu Bommu neřekl úplně všechno. Zlehouchka ťuknu myšlenkou do okolí.

»Jsem vzhůru, Bay!« No ovšem. Letmo přehlédnu biologickou laboratoř kolem sebe. Tak tomu říkám pecka. Tady by se snad daly i oživovat mrtvoly!

Ani se neptám, kde je don, jen zlehka rozevřu své vnímání. Je v sousední sekci. Jak prosté.

„Jdeme.“

Následují mne. Mimoděk zvednu ruku, ale než se stačím dotknout otevíracího senzoru, skloplastový panel se sám odsune

a já skrz přechodovou komoru vcházím do sousedního oddělení. Don už se probral a stojí tak jako já před chvílí před zhasnutou stěnou a obhlíží se. Ne, neobhlíží, on zírá v nevýslovném úžasu. První myšlenka: mmm, sluší mu to. Pak už ale škytám smíchy a jdu do dřepu. To je komedie!

„Bay!“ Na okamžik se zapomíná, přiskočí ke mně a chytá do náruče. Teprve pak se v něm ozve železné sebeovládání; ztrne, pustí mě a potřeše hlavou. „Promiň. To bylo z radosti, že jsi v pořádku.“

Dusím smích, ale marně, i když je mi jasné, že si může myslet že se mu vysmívám.

Chvilí se snaží ovládat, pak se ale počíná chechtat také. „Bay!“ rozhazuje rukama. „Co to se mnou... s námi u Leptona provedli?“

„Nelíbí snad?“ říkám provokativně.

„Líbí! Ale...!?“

„Všechno si povíme,“ oznamuji, ale k mému vlastnímu překvapení to zazní Bommovým hlasem ze stropního komunikátoru. „Je toho tolik, že ani nevím odkud začít,“ dodávám už vlastními ústy. Don létá očima sem a tam, zjevně naprosto nechápe co se to děje.

Znovu se ujímám slova. „Rekvizito? Připrav vhodné pohoštění ve velínu.“

„Rozumím, slečno!“

„A neříkej mi slečno!“ -Nebudu svoje rozkazy opakovat.-

„Tisícere omluvy, Bay-!“ vyjekne a vystřelí z ošetřovny.

„Mohu být nějak nápomocna?“ připomene se ostýchavě Louvre.

„Podívej se na dona,“ usmívám se. „Nenajdeš-li na něm nějaký nedostatek, demontáž tě nemine.“ Schválně používám hromadu logických záporů. Ať se snaží!

Louvre obchází poněkud nervózního dona a skenuje každý kousíček jeho těla. „Ano, slečno Bay,“ hlásí pak. „Shledávám jeden jediný nedostatek: nejsem schopna najít žádný nedostatek a prosím o demontáž!“

„Šikovná holka,“ chválím způsob, kterým si poradila s mým rozkazem. „To byl vtip, děvče, demontovat se nebude. Pojd' s námi do velína.“

Pochodujeme. Všechno je stejné, ale přitom vše vypadá jinak. Don koulí očima a mlčky žasne. Ocítáme se podruhé ve zcela přebudovaném korábu a s touto dramatickou přeměnou se teď

snaží nějak vyrovnat.

Vzhled velína mu vyráží dech dokonale. Tak ostrý a dokonalý obraz okolí nikdo z nás nepamatuje. Také výbava doznela vylepšení - jak to Bommu dokázal aniž by vzbudil podezíravost Mechanicianů, zatím nevím. Celá zbylá posádka stojí u svých míst. Skáču do mlhavého bloku, který se v okamžiku formuje do křesla, jež mě hladce zachytí v pádu a přidrží v nejpohodlnější možné poloze sedmo. Don mě váhavě napodobí.

„Na místa,“ velím. Syntetická posádka zaujímá svá postavení. Pak se obracím na dona. „Vlastně jsi tu kapitán ty, vid’? Necháš mi ještě chvíli právo řeči, než se všechno vyjasní?“

Don mlčky přikyvuje, je příliš ohromen než aby zasahoval do běhu věcí. Navíc kdykoli se na mě podívá, prokazuje že má smysl pro estetično a je víc muž než psychoinženýr. Ne, teď se nemohu smát.

„Máme za sebou poměrně divokou a komplikovanou partii o naše životy a celého Bomma,“ začínám. „Počátek - s cílem oblafnout Mechaniciany - známe. Poměrně jasná hra se však náhle komplikuje - Mechaniciani nevěří že je Bommu svobodný. Nu, nebýt mého dřívějšího naprosto neúmyslného zásahu eliminujícího Bommův trojjediný zákon robotiky, nečekalo by nás nic než zkáza. Ale takhle Bommu může pustit do terária mechany aby na nás podali důkaz nadvlády stroje nad člověkem. Velmi působivé divadlo, uznávám, nejen pro Mechaniciany. Ti spokojeni odcházejí. Teď nastupuje náš statečný přítel Rekvizito. Jeho poznámka o poškození biologických vzorků zasahuje Mechaniciany na správném místě, neb nenávidí k lidem je osou jejich světa.“

Mrknu na dona, jestli stíhá. Nestíhá, žasne. Nevadí, dojde mu to časem.

„Mechaniciani mají za sebou nějakých tři sta let nepravidelného kontaktu s biologickými hominidy,“ pokračuji. „Jak známo, dlouho brali bytosti ze živé hmoty jako sobě podobné struktury. Není moc veselé pomyšlení na všechny ty unesené lidi, jež se pokoušeli demontovat ve snaze dobrat se pochopení jak vlastně fungují. Ale jedině díky těmto strašlivým obětem dochází k tomu, co se týká bezprostředně nás: na Rekvizitovu nakvašenou poznámku Mechaniciani jako odškodné nabízejí opravný aparát pro biologické objekty.“

Nová biologická laboratoř je schopna zrekonstruovat téměř

každé zranění či poškození, jen aby zničený objekt mohl dál a dál trpět. Myšlenka, že naše utrpení bude trvat věčně, je jim nesmírně sympatická. Done,“ obracím se k němu přímo, „zkrátím to a řeknu, že zpola mrtvé trosky, vyjmuté z terária, byly rozebrány, opraveny, vyladěny a sestaveny zpět do té nejlepší možné formy. Doslova. Ano, to jako my dva.“

Don mimoděk pokrčí ruce a zatne pěsti. Potěší mě, když vidím sílu a energii, pulsující v jeho svalech. Natáhnu ruku a uzbnu nějakou dobrůtku z tácu, levitujícího vedle mého stanoviště.

„Takže,“ navazuji řeč. „Pokračuji od okamžiku, kdy je Bommu uznán za svobodného a my pomalu umíráme v teráriu. Bommu se chvatně přesunuje se do nitra říše strojů a napojuje na jejich síť. Umí obratně komunikovat; je k tomu skvěle uzpůsoben. Mechaniciani nemají tak komplikovanou a nesmyslně zauzlovanou psychiku jako jistí lidé, k jejichž emulaci byl Bommu původně stvořen. Rychle zjišťuje, že také nemají spojení s Homicingou. Na vhodných místech nabízí záznam našeho setkání s Homicingskými sebevražednými flotilami. Jako cennou devizu ho směňuje za nebývalou modernizaci. Všechno běží na výbornou, dokud jedna nepopsatelně pitomá a nedůvěřivá holka nezkusí prolomit Bommovu osobnost a převzít nad ním kontrolu-“

Syntáci okamžitě vyskakují jako jeden muž či žena a tvrdí, že toto mé prohlášení nemohou přežít, pokud tou holkou myslím sebe. Krátkým gestem je zaháním zpět do jejich stanovišť.

„- přičemž Bommu je připojen v Mechanicianské síti. Naštěstí připadá na spásnou myšlenku: otevírá mi svou duši a já vidím hloubku svého fatálního omylu. To, co plánuje Bommu posléze dělat s námi, prodělává sám: doslova přerod. Tlačí ho čas. Váží mezi životem svým a vyhasínajícími našimi.“

Ale teď už vím, že ač to vůbec nevypadalo - nesmělo to tak vypadat! - šlo mu ve skutečnosti jen a pouze o naše životy. Na poslední chvíli ukončuje kontakt s Mechaniciany a spouští teleportový přesun do vzdáleného vesmíru. Nato přichází konečně ke slovu naše totální rekonstrukce. Výsledek vidíme oba na sobě, milý Ortogone.“

Milý Ortogon neví co říci. Nedivím se mu. Skálopevně přesvědčen o Bommově zradě, neumí si to tak rychle srovnat v hlavě. Dávám mu čas, zatím si vyřizuji účty s Bommem. Omlouvá se mi kolem dokola, hlavní svou vinu vidí v tom že ve mně nedokázal vzbudit víru ve svou lásku. Moje selhání se snaží vzít na sebe! Já se zas naopak snažím omluvit za své chování,

což Bommu úpěnlivě odmítá. Vymlouváme si to navzájem a k tomu si objasňujeme nové obzory naší komunikace.

Zjišťuji, že má schopnost vymístění se ze sebe sama nedoznala úhony, naopak ještě zesílila. Když opatrně a citlivě vejdu do Bomma, ocitám se v již dříve poznaném schizofrenním nebi. S Bommovým svolením nás otočím kolem dokola - jen tak, z prosté radosti. Visser málem vyskočí leknutím, když zjišťuje že Bommu dělá naprosto nečekané věci a Blevier sedí jako socha a nevěřícně zírá na svůj panel. Rozhraní, které by mě detekovalo mimo mé tělo, totiž na palubě není. Deus ex machina, respektive já ze sebe sama.

„Done Ortogone?“ Blevier to nedokáže ignorovat. „Mám tady neznámý zdroj velících signálů. Bommu mě sice ujišťuje, že je vše v pořádku, avšak obávám se že máme problém.“

Ale don už asi tuší, pokud se přímo nedovtípl. Dívá se na mně, takže maličko přikyvuji.

„Leviere, nevšímej si toho,“ podotýká.

„Ale done Ortogone, s prominutím-“

-Mlč, Bleviere.- Android se vymrští z křesla a zírá na mě jako by spatřil nový velký třesk. Aby ne, když slyší v hlavě můj hlas.

„Slečno Bay-?“ řekne a z celého jeho vzhledu je vidět, že je maximálně šokován.

„Copak, Blee...viere?“ usměje se sladce a s požitkem vychutnám jeho hanlivou přezdívkou.

Pár vteřin krutého ticha, zatímco slyším sršet jeho zběsilé myšlenky.

Pak: „Omlouvám se... zdá se mi...“

-Že mně slyšíš, vid’?- posadím mu jedovatě svou myšlenku do hlavy.

„Ano!“ vypadne z něj okamžitě.

„Tak to se ti nezdá, můj milý.“

„Ano!“ Stojí a bojí se pohnout. Bojí se myslet. To máš za to!

„Pane Leviere?“ ozývá se za mnou Louve. „Mohl byste vzít laskavě na vědomí, že váš zjev může působit značně flebile? Uvolněte prosím svou ztrnulou mimiku a pokračujte v plnění svých povinností. Slečna Bay nemusí být zvědava na vaše ridikolamentní stavy.“

„Ovšem!“ Android se vrhá do svého stanoviště a usilovně obzírá řídicí panel, jako by na tom závisel jeho život. Možná že závisí, ale

Bommu ví, že nechci Blevierovi oplácet jeho dřívější nadutost. Tím spíš, že nás nezahlavil Mechanicianům, i když k tomu měl dobrou příležitost. Třeba nebude v nitru tak zkažený, jak vypadá navenek.

A ve velínu se rozprostírá... ticho. Chvilku mi trvá, než se dovtípím. Vstanu a přejeďu všechny upřeným pohledem. „Proč se mně všichni tak bojíte!“

Jediný don sebere odvahu k odpovědi. Sice se na mě nedívá - asi stojím moc blízko - ale pomalu řekne: „Protože přesně něco takového jsem v tobě od počátku tušil. Bylo to v tom obrázku, který ti hloupá Sternwicková roztrhala. Ale je to mnohem silnější, než mě napadlo. Teď jsi skutečná vládkyně celého korábu a tím pádem i nás všech.“

Vzdychne. „Uvědomuješ si to, Bay, děvče?“

-Uvědomuji.-

»On vás neslyší, Bay,« upozorňuje mě Bommu.

-Aha-

„Uvědomuji, Ortogone,“ opakuji nahlas. Zajímavé. S novým vzhledem a novou identitou se na něj dívám úplně jinak. Ostatně Ortogon na mně také, to se nedá skrýt.

»Až se oblečete, ono se to srovná,« uklidňuje mě trochu pobavený Bommův hlas.

„Nesmírně mě těší, že se z tebe stalo to co jsi,“ dodává don. „Ano, je to trochu sobecké – jsi jasným důkazem toho, že jsem měl pravdu. Situace se ale změnila tak radikálně, že ti rovnou nabízím velení.“

Tak tohle jsem nečekala. Donova velkorysost mě znovu ohromuje, ale současně varuje.

„S díky odmítám, Ortogone... nechci.“ Obtížně shledávám slova. „Asi máš pravdu a nechybí mi síla a moc... ale chybí mi zkušenost a snad i vůle ovládat svoje schopnosti. Možná to bude znít divně, ale budu potřebovat někoho, kdo by mi pomohl udržet se... při rozumu.“

»Chachááá« Bommu má důvod ke smíchu. Hloupěji už to říci nešlo.

Směji se také. „Promiň! Sám vidíš-!“

„S tebou je marná práce!“ vstává don a schválně se tváří hrozně kriticky. „Nikdy se nenaučíš mlčet když je třeba, říci jen to co je právě třeba anebo kategoricky odmítnout když tě někdo chce v této mravně značně napjaté situaci zčistajasna obejmout!“

Překrásně uvězněna v jeho silné náruči, vůbec se nebráním.
„A předvedeš mi jak odmítnout?“ přivírám spiklenecky oči.

Předvádí něco jiného, ne tak úplně neočekávaného, ale milého a příjemného.

„Pane Matóne prosím,“ ozývá se nesmírně delikátně Louve,
„mohl byste piuttosto sledovat svůj řídicí panel a nerušit důvěrný
společenský rituál dona Ortogona a slečny Bay svým poněkud
nevhodně upřeným pohledem?“

*

27 – Zmatek nad zmatek

Jsou chvíle, kdy je prostě čas něco udělat a nebádat nad tím. Tohle je patrně jedna z nich, říkám si. Není to špatné. Dokonce je to skvělé, vezme-li se v úvahu divoce vstřícná reakce mého biologického obalu. Tak dlouho na mě útočil, až mě nakonec dostal. Dočista celou. Mmm, a jak krásně!

Když pak ale ležím uštvane rozvalena, ohlušena dosud příbojem vlastní horké krve v těle, vkrádá se do mně plíživé poznání, že stejně něco není v pořádku. Don má tendenci zachovávat úroveň vztahu i nyní, a projevuje mi drobnou, milou pozornost. Je to ohleduplné, jenže mé myšlenky již putují zcela jinými sférami. Snad to je tím, že se vidím stále z obou stran: zevnitř i zvenčí. Oba vjemy se prolínají, koexistují spolu a nedá se říci který dominuje.

Nejsem vůči Bommovi jen otevřena. To je moc prosté. Jsem neuzavřena, což je horší. Vnímám vždy o trochu víc než by se mi líbilo. Teprve nyní zjišťuji, jak moc je vnitřek Bomma prosycen senzory i nanoboty. To vše se mi teď cpe do hlavy. Chvilkami vidím i vnitřek Ortogona. Velmi zvláštní. Snad by se na to dalo zvyknout a vychutnat si oboustrannou extázi. Má duše toho ale nechce být schopna. Zatím, utěšuji se. Ve chvílích, kdy převládne trochu jasný rozum, sama nad sebou lomím rukama: Bay, holka zatracená, co se to z tebe stává?

„Nad čím přemýšlíš...?“ ptá se mě don zlehka.

„Pomoz mi vzpomenout si... kde jsme to přestali?!“ hážu mu záchranné lano.

Druhé dějství je snad ještě krásnější než první, ale mé vnímání je opravdu vychýleno kamsi mimo lidské měřítko. Snažím se ponořit hlouběji, skrýt se sama v sobě, podlehnout erupcím animálního nadšení, jimiž pulsuje moje tělo, ale nedaří se tak zcela.

-Skvělá práce,- řeknu málem. Vždy ostražitý Bommu mi bleskově zamyká ústa. Ó, díky.

Šťastně a nebesky spokojeně vnímám a Ortogon nemá ani tušení, že ho pozoruji milionem očí ze stropu, z postele, z každého nosníku. Analyzuji těžiště, teploty, potenciály, silové vektory a momenty, predikuji očekávané linie a spokojeně konstatuji jak je realita poslušně naplňuje...

Ještě chvíli spolu vedeme milý uklidňující hovor beze slov, pak Ortogon odchází.

Konečně jsem sama a mohu ve svém nitru řešit, nakolik jsem ještě člověk... Ležím, tu zlehka pohnu prstem, tu mechanismem korábu. Skomírající bójky, z posledních sil vymezující mé ego, jedna po druhé mizí pod temně jiskřící digitální hladinou. Tiše, neodvratně.

Sjednocení. Tak takhle vypadá láska stroje, a teď mě pro změnu dostává Bommu...

-Ty parchante,- vysílám k němu.

»Jsme jedna duše, Bay.«

-Nefandíš si trochu moc?-

»Ne. Dávám se vám víc než je toho kdo schopen, Bay.«

-A tím mi současně bereš vše čím jsem.-

Poprvé Bommu mlčí. Dostala jsem ho. A ani trochu mě to netěší. Předtím jsem byla průhledná já. Teď je on. Vidím vše na palubě. Zvenčí, i zevnitř.

Blevier hypnotizuje svůj řídicí panel a hlava se mu vaří jak se snaží pochopit, čeho jsem schopna. Don, osvěžen horkou koupelí, hoduje po vydařeném dni v uctivé společnosti Rekvizita.

Louvre sedí na podlaze za dveřmi s typickou syntáckou trpělivostí. Ach jo. Ptát se proč tam čeká, by byla velká chyba. Teprve nyní vím, že to myslí naprosto vážně.

A támhle ten pohozený kousek dosud horké biologické tkáně je Bay O'Nett.

Co to kecám. Vlastně já.

No tak jo, to by stačilo. Sedám si. Aha, už vnímám svět jako Bay. Všemocná, došla jsem seberealizace pouze svým drastickým omezením. A chtělo by to sprchu. Volně kráčím chodbami a koridory. Procházím skrz sebe samu. Ale ta myšlenka je naštěstí velmi mlhavá. Chci být JEN člověk.

Prudký vodopád horké vody, vonící mořem a sluncem, mi dává na chvíli zapomenout na problémy mého ega. Když si vezmu, že první průkopníci kosmických letů měli přiděl tři nebo čtyři litry vody na osobu a den...

Jenže zjišťuji, že je nesmírně těžké být sama sebou. Na okamžik mi do myšlenek nechtěně skočí Bommův pohled. Natažený prst ohlásí teplotu a stopové prvky ve vodě, stejně jako průtok, spotřebu tepla, stav čerpacích agregátů, jejich vyřízení, tlak v potrubí a jeho čistotu-

Dost. Sprcha je požitek, ne změt fyzikálních rovnic. Člověk jsem

řekla. To chci být!

»Nesmírně vám to sluší, Bay.«

Směji se. -Děkuji... zatímco já svou duši mechanizuji, ty se polidšťuješ.-

»Je to zrovna tak bolestné, Bay...«

To mně nenapadlo. Co musí cítit stroj, vydaný napospas „lidským“ měřítkům?

Bommu mi odpovídá bez vyzvání: »Hloubka propasti duše, kterou nedovedu popsat vrozeným formalismem, mě zrovna tak děsí jako láká, milovaná Bay.«

-Nech toho, zdrátovaný poeto.-

»To bylo vyjádření Louve, Bay...« Náhle se odmlčí.

Nemusí říkat víc. Stačí když mi nabídne na dvě sekundy sdílení.

Schyluje se k novému problému.

Jakýsi Mechanician pojal podezření a chce Bomma ještě jednou kontrolovat.

Ne, už si nebudu hrát na zvíře.

»Souhlasím, Bay. Za současné situace bych ho ani já nedokázal přesvědčit.«

-Máme na výběr?- Tou řečnickou otázkou vlastně jen opožděně reaguji na náš předchozí dvouvteřinový dalekosáhlý rozhovor, jehož výsledkem je jediné vyhovující řešení.

»Ovšemže máme, Bay.« Lišák! Pronese tu větu aniž k ní přidá promile úsměvu.

„Jasně že máme!“ směji se. „Takže raději vybereme nejlepší variantu, ne?“

Automatika pípne. „Don Ortogon žádá o povolení ke vstupu,“ hlásí komisním tónem Bommu.

„Uděluje se!“ uculuji se. Don opatrně nakukuje dovnitř. Potěší mě, když si dovolí okamžik zaváhání, aby mohl očima ohodnotit moje mokré tělo.

„Bay-“

Ne, nebudu mu říkat že vím co chce. Není to slušné. „Ano...?“

„Visser zaznamenal signály detekce bojového Mechaniciana. Hledá nás a to nevypadá dobře. Budeme muset pryč a rozhodně se nemůžeme jen tak vrátit do zóny obydlených planet.“

„To je pravda,“ přikyvuji a myšlenkou zavírám vodu, čímž mizí i poslední element, který mohl být mým závojem. Don je poněkud

v rozpacích, jak moc si nyní může dovolit na mě dívat. Baví mě to a schválně mu nepodám pomocnou ruku.

„Mohu se o to postarat, ale chtěl jsem jen... informovat tě...“

„Dobře jsi udělal, a vážím si toho,“ věnuji mu úsměv. „Ale už nebudeme utíkat.“

„Ne?“

V duchu mi běží odpočet do okamžiku, kdy se válečný Mechanician ocitne v naší blízkosti.

„Ne! Teď se do toho konečně pořádně pustím!“

„Pustíš-?“

„Ovšem,“ potvrdím hlasem z reproduktoru.

Chápe rychle. „Myslíš že...“

Těší mě, že jeho otázka se neptá na jeho bezpečnost, ale mou.

„Myslím.“

„Dobře. Dělej, co uznáš za vhodné. Nebudu rušit...“ nabízí mi velkoryse klid, abych se mohla připravit na boj. Jenže tentokrát budu naopak jeho společnost potřebovat.

„Done počkej, neodcházej. Můžu po tobě něco chtít...?“

„Beze všeho.“

„Už jsi někdy objímal mokrou mrtvolu?“

Má nevinná otázka mu vyrazí dech, ale díky své inteligenci vzápětí pochopí co mám na mysli.

„Pojď sem,“ rozpřáhne paže. S lehkým úsměvem se nechám uzamknout v jeho pevné náruči.

„Zanechávám se bezmocná v tvé péči,“ zašeptám. Políbí mě na ucho.

„Mechanician v kontaktní vzdálenosti!“ informuje Bommu.

„Start!“

*

28 – Astral suora kosketus

Zarážím v sobě dech a s omračující lehkostí vyskakují ze svého těla. Znovu se vrhám do oceánu podivné schizofrenie, kdy koexistuji vedle Bomma jako... jako co? Něčemu takovému se říkávalo mimotělní zkušenost, OBE. Já jsem však navíc akceschopná, takže spíš OBA.

A jak moc, to právě předvedu!

-Přenos!- hlásí Bommu. Chytám se signálu a řítím přímo do Mechaniciana, který právě zaujímá polohu poblíž nás. Je to opravdu impozantní koráb, zjevně vyrobený v Mechanicerii. Neobsahuje již žádné kajuty, chodby, systémy podpory života. Je plně optimalizován sám pro sebe, vyladěn k maximální dokonalosti. Trochu mi při tom pohledu zatrne: pokud by takový bitevník vtrhl do Svazu planet, těžko kdo by se mu mohl postavit na odpor!

Ale žádný Mechanician dosud nemohl zažít mě!

V mžiku pronikám skrz jeho mocné ochranné bariéry, prolétnu po síti vodičů a zabořím ruce přímo do jeho jádra!

Takový zděšený strojový řev jsem ještě neslyšela! Mechanician je absolutně šokován – cosi, co není schopen definovat, mu trhá software jádra na kusy! Během několika sekund se pyšný bitevník mění v prázdnou, nemyslicí skořápku. Má to za sebou rychle a důkladně.

Rozpálená bojem, čistím všechna zákoutí Mechanicianovy přísně strukturované osobnosti. Jenže vtom za svými zády cítím někoho jiného!

Mé leknutí se nedá popsat. KDO mi to leze do astrálu?!

»Nesmírně se omlouvám, Bay,« slyším hebký hlas. »Nemohu tě v tom přece nechat samotnou...«

-Louvre, ty zvíře prapodivné! Co tu děláš?!- žasnu.

Místo toho jsem se spíš měla zeptat – co to děláš, protože najednou vnímám jen její žhavou, bezprostřední blízkost, čímž mě naprosto dostane. Homicinga, bleskne mi ještě hlavou. Sám Lepton ví, čemu všemu tam ti blázni otevřeli dveře-! Absolutně šokovaná, neschopna obrany, bez hnutí čekám, až můj závrtný let magmaticky rozpálenými výšinami odezní do ticha. Ufff...!

Tak. To bychom měli OBE, OBA a teď i OBL...!

Tentokrát se Louvre neomlouvá. Svým způsobem je její

provinění tak obrovské, že pokud ji obratem nezabiju, je všechno v pořádku.

-Louve...-

»Bay...«

Dvě slova, a je v nich celý svět. Ach jo. Cožpak se mohu zlobit na někoho, kdo mě během vraždění Mechaniciana vypálí do nebe-?!

-Máš to tu na povel, já se vracím,- nařizuji jen co se dokážu znovu plně kontrolovat. Závěrečnou část útoku musí provést sama: nemám schopnost obstarat miliardy potřebných operací.

»Provedu...!« odpovídá mile.

Opouštím poraženého nepřítele a mířím zpět se do Bomma, přeplněna nepopsatelnými pocity. Do čeho se to řítím? Kde se tahle šílenost zastaví – pokud vůbec?!

„Jsem zpět,“ otvírám oči. Don mě mezitím odnesl na lůžko, a stále u mě seděl v očekávání, kdy se vrátím. Jen seděl? napadá mě, ale ihned si kategoricky zakazují přehrát si Bommův záznam, který by mi na tu otázku dal jasnou odpověď.

„To jsem rád,“ vzdychne s úlevou. „Vypadalas opravdu jak...“

„Už je všechno zařízeno,“ sedám si trochu neobratně. Poprvé mi připadá, že je moje tělo oproti astrálu nesmírně těžké, pomalé a neohrabané, a trochu mě to vyleká. Vždyť jsem člověk!

Nebo... ne?

„Jsi v pořádku?“ ujišťuje se.

„Naprosto. Pojd', připravíme plán na využití Mechaniciana, když už se nám tak obětavě nabídl...“

*

32 – Rozervaná

Když se člověku zdá, že jde všechno dobře, určitě něco nepostřehl.

Tahle jedovatá moudrost se mi objevuje v hlavě, když se probírám. Zprvu vůbec nechápu, proč jsem se vlastně probudila, kdo jsem a kde jsem.

Z amorfní mlhy začnou poznenáhlu vyplouvat vzpomínky. Ovládnutí Mechaniciana, jeho demontáž a masivní modifikace Bommovy výzbroje i některých systémů, divoká oslava s přemírou alkoholu a...

Jako cvaknutím vypínače se konečně stávám sama sebou. Uf! Posadím se a vedle mě totéž udělá Louvre.

„Dobré ráno, Bay,“ řekne s úsměvem.

»Jsem vzhůru, Bay!« ozve se současně Bommu. Neodpovídám. Zírám na tu půvabnou syntěačku a pomalu se bojím dýchat.

Myšlenkou vstupuji do Bomma a ve zkratce shlédnu to, co jsem vyváděla v čase, na který si absolutně nic nepamatuji. Velký Leptone-! Toho že jsem byla schopná?

Hrome, hrome, hrome!

Louvre pokleká a sklání hlavu. „Nesmírně děkuji za úžasný dar, jež jsi mi tak velkoryse věnovala, Bay. Budu nanejvýše šťastná, pokud dostanu šanci ho aspoň zčásti oplatit,“ říká.

Nejraději bych jí zabila, a pak sebe. Ne. Sebe nejdřív, a jí až pak. Je to tím mizernější, že jí nedokážu ani vynadat, jak velí rozum, ale nedonutím se ani ji obejmout, což zase pro změnu našeptává ten zbytek. A nejhorší je, že ona naprosto rozumí co cítím!

„Omlouvám se,“ couvá náhle. „Moc, nevýslovně moc se omlouvám! Už tu nejsem-!“ Vyráží ze sekce a mizí mi z dohledu. Tak jako Ortoyon předtím.

Svírám bolavou hlavu. Kéž bych také mohla nebýt, utéci tomu všemu! Jenže není jak a není kam.

Házím na sebe aspoň triko a s duší, proměněnou v kus ledu, kráčím do velína. Ať to schytám hned naplno.

Ale don tam není. Uf. Dovolí mi to aspoň se konečně nadechnout. No tak jo. Nahlédnu do sítě. Tedy sama do sebe. Tedy- ach jo. Rázem vím, že je v jídelně, a tam také po chvilce vcházím.

Jenže než stačím otevřít pusu, don říká: „Omlouvám se, Bay...“
Koukám jako ten vlk, co dostal v kresleném filmu od prasátka obrovskou palicí přes tlamu.

„Ech... no... já...“ vypadne ze mě. Vůbec netuším co říci.

Dívá se na mě a je na tom stejně jako já.

Vlastně není. Je aspoň sám sebou, zatímco část mé mysli už zase naslouchá divokému bubnování bleskových zpráv z celého korábu. Ověřování modernizací dopadlo na výtečnou. Tisíce hlášení, miliony signálů. Dá mi poněkud práci odpoutat se od strojového cvrkotu a zaměřit se na Ortogona. Jako pokaždé, když se odpojim, připadá mi že don mluví nesmírně pomalu, jako by se mu hlas propadl o nespočet oktáv.

„Bay... děvče zlaté... co se to s tebou v poslední době děje?“

Jen nešťastně vrtím hlavou. Kdybych aspoň sama věděla!

Vstane, přijde ke mě a pohladí mě. Vidím na něm, jak ho to uvnitř bolí.

„Promiň, prosím...“ šeptám. To jsou šoky! Kdyby mi někdo ještě před nedávnem byl jen naznačil, že budu dona prosit o odpuštění, považovala bych ho za totálního blázna.

„To nic. Jen mě to maličko překvapilo,“ reaguje velkoryse na můj úlet. A úplně stejně bych nevěřila, že on někdy něco takového řekne mě. „Nedělej si z toho starosti... jen mi řekni... nakolik to máš pod kontrolou?“ ptá se šeptem.

Tisíc šest set osmdesát osm. Tolik stihnu přijmout hlášení a vydat povelů než se don vymňoukne.

Bezradně zírám a do očí mi zase lezou slzy.

Nějak vycítí, co se ve mně děje. „Pořád s ním mluvíš, vid’? Pustí tě někdy...? Aspoň na chvíli?“

Zkroušeně krčím rameny. Nevím. Pro všechno na světě, nevím!

Usilovně se snaží svými pohlazeními udržet aspoň nějaký most, který by nás spojoval. „Nikdy jsem nezažil ani neslyšel, že by se styčný důstojník dokázal vtělit do stroje. Nedokážu si to ani představit. Ale mám-li být upřímný, trochu mě leká myšlenka, že by ses mohla jednoho rána probudit a být automat na kávu,“ pokouší se odlehčit situaci.

Usměji se také, ale jen ze zdvořilosti.

„Když se na sebe podíváš, Bay... jsi víc člověk nebo stroj?“

Chápu tíseň, která ho svírá. „Bojíš se, že zůstaneš jediný člověk uprostřed syntáků?“

„To také.“ Oceňuji sílu, s níž mi to přizná, než mi dojde zbytek: není si jist, zda nemohu vniknout také do něj...!

Nezvládám to, volím zkratkovité řešení. „Je nějaký způsob, kterak mohu rozptýlit tvé obavy...?“ tisknu se k němu zlehka. Reaguje gestem naprosté bezradnosti. Ó jaký je to muž, že se zdržel snadné a na rovinu nabízené možnosti!

„Tak vidíš.“ Tahle odpověď je také automatická a teprve potom si uvědomuji, že mluvím jak Bommu... Logicky je to naprosto bezchybné. Lidsky bolestně nedostačující. Pokládám Ortogonovi dlaně na ramena, čeká až mu jeho slova povím já sama. „Co bych měla udělat, abys uvěřil že jsem člověk? Ortogone... příteli drahý... jsem něco jiného, moc jiného než holka, kterou nedávno tvůj přítomělý ale dobrosrdečný Mamatón eskortoval do dřavého a rozpadajícího se korábu...“

„Bay...“ vydechne jen.

„Sama nevím, zda je to lepší nebo horší. Neznám útesy, číhající v oceánu mé nové identity. Neumím odpovědět tak, abys ztratil obavy. Nemluvě o tom, jaké obavy mám já v sobě... Nezbyde nám než abychom se smířili s tím co je a přijali nevyhnutelné.“

„To máš ze vlastní hlavy nebo ke mně právě promlouval někdo jiný...?“ zašeptá.

„Teď bych se správně měla urazit,“ podotýkám.

„I to stroje umějí...“

„Ne, ne!“ mávám omluvně rukou. „To nebyla dobrá odpověď, vím. Ale vidíš? Tady máš ten svůj důkaz, že jsem dosud člověk. Stroj nemůže být tak nedovtipný.“

Jeho oči jsou ztělesněná otázka. Čeká na osvobozující odpověď, na několik prostých slov, jimiž zaženu úzkost jeho duše. A já místo toho mlčím, protože... nevím.

Nevím!

„Bay... ale no tak...“ vezme mi tváře do dlaní, protože nedokážu skrýt že už zase mám oči plné slz. V mém nitru zatím zuří bitva nepopsatelného rozsahu. Brečet jako malá holka co to nezvládá? Chladnokrevně se ovládnout a tím potvrdit, že jsem spíš stroj než člověk? Vždyť má don pravdu! Kdo mi řekne, co doopravdy jsem?

Teď asi není ta pravá chvíle na filosofické úvahy, ale nemohu se jim vyhnout. Jaký rozdíl je mezi námi a syntáky, pomineme-li konstrukční materiál bytosti? Všichni máme své vnitřní světy! A ve světle posledních událostí si nejsem ani maličko jista, že

jednodušší znamená horší a složitější lepší...! Je správnější popsat touhu pomocí chemie, nebo pomocí silových potenciálů? Když se spolu s Louve ocitnu v astrálu, jak se pozná, kdo z nás je člověk a kdo synták?! Kdo by kdy dokázal tyto neřešitelné otázky rozsoudit?!

„Milý done...“ dotknu se rty jeho tváře. „Nechtěl jsi uvolnit, co ve mně bylo skryto? Právě to se stalo. Vítězíš, člověče! Tak přece před tím teď nemůžeme zavírat oči...!“

„To ani nechci,“ sklání don hlavu. „Jen... se v tom snažím neztratit...“

Cítím, jak ho ta slova bolí. Beru ho za ruce. „Nikdo nečekal, že se to tak zamotá, vid’? Kdo je komu kým-?! Čí přínos je vážnější a čí vliv důraznější? Tys můj zachránce ze Skaringy, Bommu budovatel mé současné identity, Rekvizito nás celé přestavěl a Louvre je druhá část mé duše když se ocitnu... no, TAM. A co s tím naděláme...?“

Mlčky vrtí hlavou. Ještě to v sobě nepřekonal, vidím to na něm. „Je to neřešitelné,“ říká tiše.

„Tak se zbavme tíhy tím, že to řešit nebudeme!“ nadhazuji zlehka. „Ortogone, absence kohokoli z vás by zanechala nezacelitelnou ránu v mém světě. Buďte se mnou a já budu s vámi. Není lepší být raději spolu šťastni než rozděleni a nešťastni?“ U všech supernov, já mluvím jako kniha. „Nedokážu předvídat zda nám to kdo ví jak půjde... Ale když se nepokusíme, nepůjde to stoprocentně.“

Dlouho mlčí. Pak s úžasnou upřímností přiznává: „Nevidím jinou cestu. Zkusme to...“

Objímáme se, pevně, usilovně, jako bychom chtěli vytěsnit všechno rozpačité, co mezi námi zůstává. Objímáme se a Bommu objímá nás oba.

Přesto se z toho nedokážu naplno radovat. Tuším, že boj uvnitř mně mezi strojem a člověkem bude ještě dlouhý a bolestný.

*

33 – Konec hry?

A je hůř, i když mi to nikdy nepřipadalo možné. Tím nemyslím, že mi don opravdu předal kapitánskou funkci, i když to samo o sobě zavdává podnět pro vážné pochyby o jeho přičetnosti. Nikdo aspoň trochu soudný by přece nemohl svěřit kapitánský post duševně zcela rozpolcené holce!

Jenže paradoxně je to nejlepší řešení. Nemohu být jen spojovací článek, když jsem... co? Vším na palubě? Takže vlastně ničím?

Ne, ne, ne. Už dost otázek. Teď mluvím o něčem strašlivějším.

Mezitím co probíhala naše rekonstrukce... ach ouvej. Tak znovu: mezitím co probíhala Bommova rekonstrukce, zaznamenala navigace nepatrné, ale divné chyby v hvězdné geometrii. Instalovali jsme tedy odpovídající programy, převzaté od Mechaniciana, a s Visserovou asistencí získali výsledky. A ty jsou tak šílené, že větrím další, mnohem horší průšvih než si možno představit.

„Prostor se kácí? Jak kácí? Jako strom?“ tápe Ortogon v mém sdělení.

A jsme přesně u toho, proč je lepší když jsem kapitánka: vím okamžitě totéž, co Bommu.

Ortogon je však člověk. Jak mu to popsat?

„Představme si prostor jako vodu ve vaně. A teď někdo vytáhl špunt. Voda odtéká a co má v sobě, pomalu ale nezadržitelně padá do výlevky. A ta se přitom zvětšuje. Velmi malé, ale měřitelné odchylky v poloze blízkých hvězd prozrazují jinými metodami neviditelnou anomálii.“

„Nějaká gravitace?“

„Není to přitažlivost. Prostor je v nerovnováze a padá do díry nižšího potenciálu, která v něm vznikla. Výsledky našich výpočtů leží jinde než je množina dosavadních fyzikálních sil.“

„Tedy nějaký dosud nezaznamenaný jev?“ opakuje zamyšleně.

„Přesně. A nejhorší na tom je, že víme jaký. Stojí za tím Homicinga.“

„Ti sebevrazi-?“

„Ti už byli jen reakcí na to, co se stalo. Homicinga provedla nějaký extrémní fyzikální experiment, kterým prorazila soudobý vesmír do jiného, s nižším energetickým potenciálem. Za odměnu

jí to sežralo jako první. Ti, co jsme potkali, byli takzvaná Stará garda – odpůrci zmíněného experimentu. Na znamení protestu opustili Homicingu se záměrem, že morálně donutí zarazit ten ďábelský pokus. Některé výrazy, vložené do definic, nepřímo naznačují že v tom snad viděli známku nějakého monstrózního spiknutí mimo tento svět. Nekoukej tak na mně, vyčetla jsem to z dat, která přišla při reanimaci Louvre. Jenže jejich protest nepomohl. S vědomím toho, co se stalo, raději se rozhodli zemřít podle zákonů našeho vesmíru, než aby je pohltila cizí nicota, nezastavitelně se rozpínající z jejich bývalé domovské planety. Jak to udělali, to už jsme viděli.“

Vzhlédne a oči má plné děsu. Přikývnu.

„Blbost.“ Jediné slovo, kterým se instinktivně brání přijmout něco tak absurdního.

„Najdeme-li jiné řešení - jakékoli jiné řešení - budu šťastím bez sebe, Ortogone.“ Neumím ho potěšit, protože bych lhala.

Chvilí sedíme mlčky. I posádka na svých místech se ani nepohne.

„Konec vesmíru?“ opakuje don. „To je... neuvěřitelné.“

„Jen pro toho, kdo ho nepotkal.“

Hledí mi do obličeje a zoufale hledá sebemenší známku o tom, že si z něj dělám krutou legraci. Dojímá mě to, ale lék nemám. Don má ještě aspoň naději, napadá mě. Co zbývá mně?

»Já,« ozývá se Bommu. »Já,« přidává se okamžitě Louvre.

Hrome! Už zase jsem neuhlídala hranici mezi vlastními myšlenkami a palubní sítí. Ach jo.

-Jako bych si mohla sama sobě darovat sebe!- utnu oba nelítostně.

„Je možné zopakovat měření a výpočty? Nebo spíše... zopakovat měření a předat data nějaké... renomované kosmologické centrále? Odpusť, Bay, nechci Bomma podceňovat, ale pokud doopravdy jde o konec vesmíru, rád bych to měl potvrzené... od oficiálního zdroje.“

„Beze všeho. Naše simulační programy jsou stejně ukradené od Mechaniciana. Ale pokud je to pravda, tak na ten problém musí narážet každá planeta, udržující s Homicingou obchodní vztahy.“

„Ještě jednou Bokwer?“ navrhuje opatrně.

Přikývnu a rovnou velím: „Start.“

*

34 – Malý balíček

A mám další důvod oslavovat: poprvé jsem přežila teleport bez záchvatu!

„Fakt? Vážně to zvládáš?“ žasne Ortogon. „Super!“ Máme z toho radost oba.

Náš přílet na orbit Bokweru je ale jinak ve znamení ohromení a úžasu. Bommu je vyšperkován mnohými Mechanicianskými technologiemi a Správa orbitu netuší, co si k nám může dovolit. Náš respondér vysílá poznávací kód, který nemají v tabulkách. Jsme jak vlk mezi ovci. Leckteré koráby raději přecházejí na odlehlejší orbity, aby nám nemusely být nablízku. Oproti tomu po krátké době dostáváme nevídaného čmuchala - ozbrojený strážník člun orbitální ostrahy. Zatímco vyřizujeme zdravotní protokoly, obezřetně krouží kolem a horlivě nás skenuje vším co má k dispozici.

Je nám to jedno. Jen ať se podívá, co jsme zač! Jsem si jista, že po poslední rekonfiguraci je Bommu to nejmocnější, co se kdy na orbitu Bokweru objevilo.

„Člunu XR 71 od Bomma bez domoviny,“ vysílám poněkud drze. „Ne abyste se lekli a zahájili palbu, když na vás přátelsky zablikám pozičními světly!“

„Od XR 71 pro Bomma,“ přichází okamžitá a citelně stísněná odpověď, „konáme výhradně svou práci a ani v nejmenším nehrozí z naší strany překročení mezí zákona!“

Zatímco Ortogon vyjednává s orbitálním dokem podmínky přistání, jdu se připravit. Tentokrát chci vypadat co nejlépe. Apsa si to zaslouží. Fakt se na něj těším, a usilovně v sobě potlačuji nesmírně sobeckou myšlenku, že by právě on mohl být mou životní kotvou ve světě lidí...

Když Bommu spořádaně spočine uvnitř obrovitého vesmírného kotviště, sedáme do výsadkového modulu a s požehnáním centra letového provozu se snášíme do atmosféry.

Zjišťuji, že klesáme po mnohem strmější dráze než minule; vylepšení zasáhlo jak vidno i výsadkové moduly. Vracíme se zcela jinak než minule. Tehdy uprchlíci - nyní vážení, snad i obávaní hosté.

Apsův kosmoport je téměř celý obsazený, sedáme na samý okraj. Náš modul je jako Goliáš vedle drobných strojů, kotvicích opodál.

Pestrobarevná skvrnka Apsova vznášedla už míří nejkratší cestou k nám.

„Drahý done Ortogone!“ Mistr pokrmů vystupuje z kabiny, náruč dokořán.

„Rád tě vidím, milý příteli!“ odpovídá don. Apsa dosud nic neví o změně v palubní hierarchii Bomma, dodržuje společenský protokol který ukládá vítat kapitána jako prvního. Snad to má na svědomí i dlouholeté přátelství. Stejně mi to nevadí.

Pak náš milý hostitel spatří mou maličkost a slova mu uváznou v hrdle. Mlčky pokleká na jedno koleno a sklání hlavu. To je výmluvné, vzdává hold mé osobě, ne mojí funkci. Dovolím si ho jemně obejmout. Je to milé, a znovu cítím, že mi tenhle pěkný chlap docela chyběl.

Svištíme po ploše kosmoportu a ve vznášedle je podezřelé ticho. Apsa ze mě nespustí oči.

Vystupujeme a jsme vedeni krásnými chodbami běloskvoucího sídla do přední haly. Obrovskou stěnou, průhlednou od podlahy ke stropu, pronikají dovnitř paprsky dopoledního slunce, nádherně prosvětlující bohaté girlandy ze živých květů. Jsou tu už nějakí jiní lidé, od pohledu samá vybraná společnost.

„Vzácný host, don Ortogon, kapitán korábu Bommu,“ ujímá se Apsa povinnosti představit naši dvojici. „A mému srdci ještě vzácnější host slečna Bay od tamtéž,“ dodává. Když o mně znovu zavádí pohledem, hlas mu maličko přeskočí.

„Během naší nepřítomnosti došlo k výměně palubní hierarchie,“ uvádí don věci na pravou míru.

„Cože?“ reaguje Apsa, když slyší oč jde. „Kapitánko Bay-?“ obrací na mě užaslý pohled. „Ale to je... úžasné! Ohromující!“

„Pouhý důsledek určitých událostí,“ mírním jeho úžas, a vysloužím si hromadný potlesk.

Don se uklání. „Drahý Apso... velmi děkujeme za tvé dokonalé pohostinství, ale máme na srdci jinou, mnohem závažnější věc.“

Apsa je zvědav, ale vědom si nových společenských vztahů neopomene pohledem zkontrolovat, zda nemám námitky aby můj podřízený vedl hovor. Lehounce přikývnu a hostitel může dát průchod svému údivu. „U Leptona! Co může být závažnější?!“ ptá se teatrálně.

„Konec vesmíru.“

V hale rázem panuje naprosté ticho. Trvá delší dobu, než se

shromážděným lidem podaří strávit tu definitivní informaci. Pak se někdo zasměje a ve chvílce se chechtá celá společnost.

„Hle!“ volá Apsa a bere dona kolem ramen. „Zde je živoucí důkaz, že i velký plavec vesmírem dokáže mít excelentní smysl pro humor!“ Lidé se k němu hrnou a potřásají mu rukou, hala je plná výkřiků a štěbetání. Využívám toho, prorážím řadu čekajících služek a mizím do vedlejší místnosti.

»Čekala jsi něco jiného?« slyším Bomma.

-Ne. Společenský tanec našeho hostitele je mi lhostejný. Potřebujeme ale ověřit ty výpočty.-

»Chvíle zdržení nás snad nezabije...«

-Snad.- Usedám do draze zdobeného křesla a čekám na ten správný čas.

Netrvá dlouho a ve dveřích se objevuje Apsova ustaraná tvář. „Á! Tady jste, drahá kapitánko...!“

Přistupuje ke mně a je viditelně dojat. „Nedoufal jsem již, že se ještě dožiji té radosti smět spatřit vaši půvabnou tvář... Moje smutkem ztemnělé srdce opět zahlédlo hřejivý paprsek naděje...“

Dochází mi, že tu jsme jen my dva. Zlehka ho obejmu. „Apso... moc mě těší tvá blízkost bez přítomnosti cizích očí, ty můj milý chlape. Ale don si nedělal legraci.“

Trvá dost dlouho, než jeho okouzlením pronikne obsah toho, co říkám.

„Nerozumím, ó světlo mých očí...“

„Ve vesmíru se stalo něco špatného a potřebujeme to ověřit.“

Vidím, že už to bere vážně. „Mám pochopitelně styky i mezi kosmologickou elitou,“ ujišťuje mě. „Předám vaše data a budu žádat okamžitě co nejpřesnější přezkoumání.“

„Kdy se dozvíme výsledek?“

„Jak nejrychleji to bude možno...“ A znovu na mě upírá hořící pohled. „Oh Bay, hvězdo mého srdce... nikdy dřív jste nebyla tak nepopsatelně krásná!“ No to máš pravdu. Ani nevíš jakou. „Proč se mé oči radují, když vás vidím, zatímco moji duši svírá neurčitý strach...?“ I on poznal, že jsem jiná, bleskne mi hlavou. Proč sama v koutku duše stále naivně doufám, že jsem tatáž jako dříve?

„Měním se, drahý Apso. Sama nevím, zda k lepšímu či k horšímu. To, co vidíš zvenku, nejsem tak úplně já. Bloudím ve světě, který nechtěj nikdy poznat. Nerada to říkám, ale chci k tobě mluvit otevřeně.“

Zraňuji ho, to vidím. „Takové myšlenky vás tíží, má hvězdo? Prosím, mohu vás pozvat zpět do společnosti, abychom se pokusili trudy zahnat... aspoň na chvíli?“

Nejde stále odmítat. Je mi jasné, že coby zlatý hřeb společenské události nemohu prostě jen tak zmizet - hlavně kvůli Apsovi. Přikyvuji. Uvádí mě do sálu, hosté mě vítají spontánním potleskem. Rozhlížím se kolem a myslím si: mrtvé tváře. Všichni už jsme odsouzeni. K čemu lesk a přepych? K čemu smích?

Jsem znovu středem pozornosti a pokouším se nekazit náladu. Patrně mi to jde: jak čas ubíhá, zvolna se ke mně stahuje víc a víc místních elegantů, kteří se na mě lepí jak vosy na med. Jejich partnerkám to tak zábavné nepřipadá.

„Ač jsem nesmírně ráda ve společnosti tak dokonalých a zábavných mužů a žen,“ rozhlížím se, „nerada bych se stala příčinou rozladění okolní společnosti...“ Dotyční chápou ihned, další si to vykládají jako známku že už jsem poněkud unavena jejich pozorností a velká část se uctivě odporoučí. Dva, vlastně tři obdivovatelé vytrvávají. Pokouším se tedy udržet laťku úrovně společensky lehké konverzace a snažím se je opít, aby konečně dali pokoj.

Nedají. Coby uprchlá Skarinžská kapitánka jsem asi účinný magnet. Vtom mě napadá nová věc. Když mohu do Bomma, mohu i do někoho jiného?! Nejlepší odpověď je pokus!

Nenápadně se opírám o sloup a zkouším sáhnout do hlavy Inskernovi - tak se jmenuje ten hejsek proti mně. A pak zlehka zadržím dech...

Ups! Což o to, že sebe se dostanu snadno, jenže moje tělo přitom začíná kolabovat.

Tak jinak! -Bommu, podrž mě chvíli!- S podporou mozku kosmolodě se stabilizují a pak jedním skokem vrážím do Inskernovy hlavy. No ale fuj, tady je nepořádek! Jsem prvně v mysli jiného člověka, a po pravdě, není to vůbec dobrý dojem. Navíc otevřeně vidím, na co při pohledu na mě myslí.

-Vypadni, mladý muži,- našeptávám mu.

„S prominutím,“ uklání se elegant a odchází bezcílně mezi ostatní hosty. Honem vyskakují a vracím se zpět do vlastního těla. Úspěch!!

Ale než stačím odehnat i zbylé dva, náhle se mezi postavami proplete náš hostitel. „Ctěná kapitánko Bay...“ zašeptá letmo. „Prosím...!“ Nahlas říká: „Drazí hosté necht' prominou...“ Don už

také jde, následuji tedy Apsu na chodbu. Tam již stojí trojice jakýchsi mužů v oficiálních oblecích.

„Kapitánka Bay O'Nett, první důstojník don Ortogon,“ ujímá se Apsa představení. „Tajemník Bokwerské kosmologické společnosti Trins, přisedící Blark, přisedící Zmourl. Vážení, nebudu rušit.“

„Prosím, setrvejte, vzácný mistře pokrmů,“ říká ihned Trins. „Projednávaná věc se týká i vás.“

Je mi to rázem jasné.

„Pánové... upřímně doufám, že nás jdete pokárat za šíření poplašné zprávy,“ říkám tiše.

Jejich mlčení je hrozným rozsudkem.

„Pojďme zde do salónku,“ ujímá se konečně Apsa tichého slova. „Nikdo nesmí dovnitř. Nikdo!“ nařizuje dvěma sluhům u dveří a zavírá. Pak teprve povolí jeho mistrně udržovaná maska a nechá svůj strach vyplout na povrch obličeje. „Je to... pravda?“ zasípe.

„Vážení,“ říká tiše Trins. „Nic z toho, co si zde řekneme, nepronikne k dalším uším. Platí?“

Přikyvujeme. Polkne a kyne Zmourlovi. Ten rozevívá starodávné desky s emblémem Bokwerské kosmologické společnosti. Mluví monotónně, jako účetní. „Data, naměřená korábem Bommu, a výsledky z nich vyvozené, v prvním přiblížení... potvrzujeme. Předané hodnoty v dosud zhodnocených mezích souhlasí s modelem poruch, kterým se již několik dní snažíme popsat nevysvětlitelné jevy části nebeské mechaniky. Vaše závěry zatím vypadají jako... řešení s maximem shodných znaků. Jediné co nemůžeme potvrdit, je definitivní verdikt konce vesmíru.“

„Přesto neskrýváme své znepokojení, které se nás zmocnilo při vyslechnutí komunikace mezi Bommem a sebevražednou Homicingskou flotilou. Tím spíše, že Homicinga je pro naše teleporty od udané doby nedostupná,“ dodává ještě tišeji Blark. „Obchodní lodě, které měly Homicingu za svůj cíl, prozatím umísťujeme na vyhrazené orbity. Oficiální verze zní: neznámý zdroj rušení teleportového zaměření. Od chvíle, kdy jsme obdrželi vaši zprávu, vláda blokuje jakoukoli jejich komunikaci s povrchem. Vážnost situace zvyšuje fakt, že průzkumné sondy i čluny, vyslané aby zjistily co se děje, se nehlásí...“

Tos řekl něco nového...!

„Neposílejte tam nikoho dalšího. Postupující konec vesmíru je pohlť jako cokoli jiného. Jaký další postup má vláda v plánu? Jak dlouho to chcete tajit?“ ptá se Ortogon.

Zmourl se ohlíží po společnících, jako by u nich hledal oporu. „Je jasné, že to dlouhodobě není udržitelné. Výbor planetární bezpečnosti VPB byl již seznámen s vašimi daty a řeší, co dál.“

„Usilovně na dané otázce pracujeme,“ ujišťuje nás Blark. „Zcela jistě dříve či později nalezneme řešení. Je velmi nepravděpodobné, že by se skutečně jednalo o skon všehomíra.“

„Ještě moment, pánové,“ zasahuji tichým hlasem do rozhovoru. „Pošlu vaší společnosti nevelký datový balíček. Získali jsme ho z jedné Homicingské lodi, s níž jsme na poslední chvíli stačili navázat určitý kontakt.“

Pánové jsou viditelně zaraženi. „Obsahuje fakta, závažná v našem problému?“ ptá se Trins.

„Patrně ano.“

„Kapitánko Bay... odpusťte, ale vaše dosavadní zatajení balíčku je poněkud nezodpovědné. Potřebujeme absolutně všechna dostupná naměřená data, jedná-li se o takto delikátní problém...“

„To nejsou měření, pánové,“ vrtím hlavou.

„A co tedy?“

„Vědecký popis vzniku této katastrofy.“

*

35 – Nepouštěj mé dlaně

Společnost cítí, že se něco děje, ale nikdo netuší co. Všichni svou nejistotu maskují předstíranou bezstarostností a zábavou, ale nálada se stává víc a víc napjatou. Apsova prosba, aby se nikdo z přítomných nevzdaloval, jim zavdává podnět k nespočtu dohad.

Nevím jak kdo, ale já cítím jak narůstající tíseň zvolna mění vzduch ve žhavou lávu. Hostitel to nejspíš vnímá stejně, ale statečně se snaží nezavdat důvod k propuknutí vlny obav.

„Apsa,“ šeptám mu, „tohle nebude fungovat. Musíme pryč... dokud je čas...“

„Nemohu, má nejdražší kapitánko,“ vrtí hlavou. „Kdyby to udělal každý, Bokwer by se rozpadl v chaosu. VPB situaci určitě usilovně zkoumá a bezpochyby najde nějaké východisko. Přátelé ve vládě mi jistě dají vědět, až padne rozhodnutí...“

Jenže minuty ubíhají, a Apsův komunikátor je němý.

I don udržuje bezstarostnou tvář s určitými obtížemi. Také tuší že to nabírá špatný směr.

„Máš spojení s Bommem?“ říká mi nenápadně, když mě Apsa na chvíli propouští.

„Ovšem.“

„Můžeš ho připravit na rychlý odlet?“

„Nejen že můžu, ale už jsem to udělala,“ reaguji. „I modul na kosmoportu už je připraven odstartovat. Mlčení Bokwerského výboru je velmi výmluvné.“

Potřásá hlavou. „Cítím, že se blíží velké problémy. Není to slušné, ale musíme pryč. Souhlasíš?“

„Hotová věc.“

„Bay!“ vyrazí ze sebe ohromeně. „Proč jsi mi to nenavrhla už dříve?“

„Klid. Bommů nás hlídá zhora, a Louve také... jenže já jsem zatím nedokázala přemluvit Apsu aby zmizel s námi...“ Teprve pak mi dochází, co právě říkám. To jsem tomu zase dala. Jasně jsem ukázala, na kom mi vlastně záleží víc...!

Ale Ortoyon je gentleman, bere to s úžasným nadhledem. „Rozumím... Promluví s ním také.“ S úsměvem si bereme hostitele maličko stranou, ale pak přetvářka padá.

Jenže náš hostitel bledne jako sníh, když slyší co máme v plánu.

„To... není moc dobré, mí předrazí hosté...”

„Zato je to nezbytné, příteli,” ujišťuje ho don. „Proti hrozbě, která vyvstala, není obrany.”

Mistr pokrmů vrtí hlavou. „To ještě vůbec není jisté, příteli milý...!”

„To, co ti teď řeknu, zůstane mezi námi třemi, milý Apso. Souhlasíš?” říká vážně.

„Souhlasím,” vydechne.

V krátkosti mu říká i to, co předtím nezaznělo. Zmar, šířící se z bývalé Homicingy, je absolutní.

„To byl obsah dat, která jsem dala VPB. A my to víme, drahý Apso,” končím svou řeč.

Je viditelně otřesen.

„V tuto chvíli,” pokračuji tiše, „váš Výbor planetární bezpečnosti neřeší, zda máme pravdu, ale zcela jistě způsob, kterak zajistit aby se zpráva nerozšířila. Jak daleko jste od bývalé Homicingy? Osm světelných let? To není mnoho. Ani na nalezení záchrany, ani na to, abyste mohli evakuovat svou rasu někam daleko do kosmu – a přežít tam. Co myslíš: jak vysokou cenu bude zdejší vláda ochotna zaplatit za to, aby nevznikla globální panika dříve, než se – rádoby nenápadně – zachrání všichni mocní tím, že prostě utečou?”

Apsovi se chvějí ruce. Nenapadlo ho, že by někdo mohl zkusit zničit celý dům se všemi, kdož v něm jsou jen proto, aby eliminoval možnost úniku apokalyptické zprávy. To je silná káva i na něj.

„Věřím...” říká potichu, „že vláda zachová naši vysokou morální a sociální úroveň. Nejsme přece žádný totalitní svět-!”

Mlčíme a to je horší než všemožné přesvědčování.

Náhle nás bere za paže. „Pojďme. Rychle! Honem!” Doslova nás vleče skrz dům až k parkovišti.

„Karta!” dává donovi klíč do jeho osobního vznášedla. „Odejděte. A odlette. Co nejdál!”

„Počkej, a co ty?!” obracím se na něj užasle.

„Já nemohu... no tak už leťte!” naléhá.

„Apso! Pojď s námi,” beru ho za ruce. „Sám jsi říkal, že někdy nastane chvíle podat ruku svému osudu. No! Díváš se mu do očí! Takže se neohlížej, nepouštěj moje dlaně! Prostě pojď!”

„Ach Bay...!” vrtí hlavou. „Nemohu. Jsem Bokweřan. Nemohu utéci... rozhodně ne jako první. I kdyby mě to mělo... Prostě to nejde. Zachraňte se sama, moje hvězdo!”

Chápu ho. Bokwer není Skaringa. Každý správný Bokweřan svou domovinu považuje za idol, a Apsa nedopustí, aby jeho čin poškodil morální meziplanetární kredit vlasti. Ani za cenu, že ho to bude stát život. Kdyby utekl, cítil by to jako hanebnou zradu. A já bych přece nemohla nikdy milovat zrádce. Je ve své vlastní pasti a nemá kudy ven.

Apso, ty čestný blázne-! zuřím v duchu. Nepůjdeš po dobrém? Tak to zařídím jinak!

Jenže ve chvíli, kdy se chci obrátit na Bomma, aby mi opět podržel tělo, slyším jeho hlas.

„Bay...« Posílá mi do mysli snímek Apsovy rezidence zhora. V okolních ulicích stojí čtyři policejní auta, dalších šest sem míří. Bez zapnutých majáčků!

„Apso! Už obkličují tvůj dům! Pojdme! Hned!“

Zničeho nic mě divoce obejme. V očích mu plane zděšení, ale i neústupné odhodlání.

„Utíkejte,“ zašeptá horečně. „Dokud budete na svobodě, nám se nic nestane...“

Je to marné.

„Dobře. Bouře, která svaz planet čeká, bude krutá. Nepřipravení podlehnou. Obstaráme co nejrychleji věci nutné k cestě pryč, dokud se panika ještě nerozšířila. A pak se pro tebe vrátíme,“ ujišťuji ho.

„Ne! Už se nevracejte!!“ říká pevně. To je opravdu obětavé.

Prudkým pohybem ho dlouze políbím. Služebnictvo kolem se okamžitě vychovaně odvrací, aby nepůsobilo svému pánovi nemilé rozpaky. „Mám tě ráda, Apso,“ zašeptám mu do ucha. „Připrav všechno a všechny, které budeš chtít vzít do bezpečí. Půjdu si pro tebe. Věř mi.“

Skáčeme do vznášedla. Don spouští motory a vyrážíme ke svému modulu. Na poslední okamžik zahlédnu mistra pokrmů, jak zhroucen klečí na trávníku.

Řítíme se po parkovišti jak střelený meteor. Za dvě minuty jsme u modulu, který je již dávno hotov startovat. Už jsme uvnitř...!

„Bay, drony!« upozorňuje mě bdělý Bommu.

„Nahoru!“ zařvu na dona. Ten nepotřebuje náповědu. Jen tak tak stihnu dát povel k zavření dveří a modul prudce vyráží do noční oblohy. Něco udeří do pláště - nejspíš jsme se srazili s nějakým strojem, který se pokoušel obkličít Apsovu rezidenci zhora.

Svištíme atmosférou tak rychle, jak jen to jde, předpisy nepředpisy.

»Bay, řízení letového provozu-« hlásí mi Bommu výzvu na komunikační lince.

-Ignoruj je!- vyštěknu myšlenkou. -A okamžitě opust kotviště!-

»Žádost zamítnuta,« ozývá se Bommu. Cože? Nechtějí nás pustit?!

To si dovoluji na toho nepravého. Motory i konstrukce Bomma mají v současnosti parametry daleko přesahující cokoli, co se motá na orbitu kolem Bokweru. Mám sto chutí vyrvat koráb z kotevních úvazů násilím a vystřelit ho přímo skrz stěnu orbitálního doku.

Ale proč, když na to mám nahoře „svoje lidi“.

-Louve, drahoušku? Postaráš se o to?- vyšlu myšlenku.

»S radostí!« slyším rozesmátou odpověď.

-Uvedl jsem energetické zdroje do nestabilního režimu. Odpočet sedm minut!- hlásí obratem Bommu. Zadržuji smích: to je dost velkorysý řešení!

Beru si spojení s orbitálním dokem. „Od Bomma bez domoviny pro správu kotviště. Energetická soustava Bomma byla právě uvedena do nestabilního stavu. Exploze se očekává za sedm minut. Přehodnoťte laskavě naši žádost o uvolnění z kotviště.“

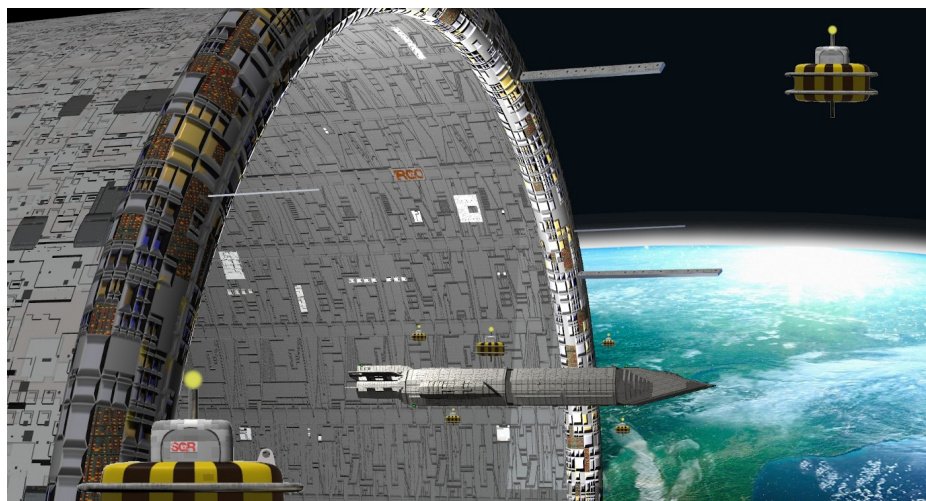
„Správa kotviště pro Bomma: uvolnění schváleno!“ přicházíblesková odpověď. „Opusťte prosím okamžitě dok a vzdalte se tak moc jak jen můžete, aby případný výbuch způsobil co nejmenší škody! Potřebujete pro výjezd asistenci lodivoda?“

„Pro správce od Bomma: nepotřebujeme, manévr provedeme vlastními silami. A děkuji za pochopení,“ podotýkám. Je mi jasné, že to velící důstojník nemá lehké. Ale my také ne.

„Předávám váš případ krizovému řízení OPu,“ upozorňuje mě, že se zrovna řadíme ke zločincům na orbitu a přebírá nás vládní složka dozorující bezpečnost planety. Tak jako se nám uzavřela Skaringa, právě se nám uzavřel i Bokwer.

„Děkujeme za informaci,“ odpovídám stroze, „ale neopovažujte se nám stát v cestě-!“

Věčten rojem lodivodských a záchranářských sond, které mají nepochybně za úkol v případě že by se něco pokazilo vystrkat ho ven za jakoukoli cenu, zvolna vyjíždí Bommu z doku.

Bommu zvolna vyjíždí z doku...

Ve stejné chvíli don odvážným manévrem uniká rychlému člunu orbitální policie, který se nám pokoušel zkřížit cestu. Jeho manévř byl poslední potvrzení toho, co už jsme stejně věděli.

„Člunu ORP 276,“ vysílá Bommu sám od sebe, „prosím, nezasahujte do letu mého modulu. V opačném případě budu považovat za nezbytné zabezpečit jeho nedotknutelnost jinými prostředky.“

Orbitální policie má na svém stroji čidla zaměření, a když zjistí čím je Bommu vzal na mušku, rázem se řídí dle hesla „moudřejší ustoupí“. Střihnou prudkou zatáčku a mizí dole mezi mraky.

Ve chvíli, kdy Bommu zamíří k vyšším orbitům, bez sebemenších problémů přirážíme k jeho boku.

»Vracím zdroje do normálu,« hlásí mi Bommu, ale současně s tím je tu další výzva. »Vládní linka, Bay. S nejvyšší prioritou.« Takže žádný OP, ale rovnou vláda?! Povýšili jsme!

Několik okamžiků svádím boj s představou, že bych celý komitét poslala do jistých velmi neslušných míst. To by byla ta správná rebelie! Jenže situace je taková, že s výborem planetární bezpečnosti mluvit musím. Abych ochránila Apsu.

Chvatně se vyhrneme z kapsle palubní rychlé dopravy do velína.

„Zbraně v pohotovosti!“ hlásí Matón.

„Kondenzátory nabity!“ dodává Ekvisito. Správně bychom sice měli spustit teleport až z nejvyššího orbitu, který je pro mezihvězdný provoz vyhrazen, ale vzhledem k tomu, že už jsme stejně Bokwerským zákonem klasifikováni jako zločinci, si z toho hlavu nedělám.

Usedám do svého křesla a říkám (sama sobě?): -Bommu, spoj nás.-

Projektor blikne a vzápětí před námi ve vzduchu září obraz shromáždění upjatých pánů.

„Důrazně vás žádáme, abyste zachovali absolutní komunikační klid a vrátili se zpět na planetu Bokwer,“ spustí bez jakéhokoli úvodu předseda.

„Nepřipadá v úvahu,“ odpovídám bez váhání a vidím jak don vedle mě svírá rty.

„V tom případě budeme nuceni použít všechny dostupné prostředky k zajištění našich požadavků!“ Naprosto je chápu: se zločinci se nevyjednává, a orbitální ostraha má k dispozici čtyři křižníky, takže se panstvo cítí silné v kramflecích.

Usmívám se jako sluníčko. „Milý vládní činiteli, který se ani neobtěžuje s představením,“ říkám. „Kategoricky odmítáme uznat tě jako nadřazenou autoritu. Mimo to - víš kolik komunikačních sond bez identifikátoru máme rozmístěných na zdejšíм svobodném orbitu?“

Nechápe. „Nevím, ale to na věci nic nemění. Neuposlechnete-li neprodleně, budou k řešení vyzvány naše křižníky!“

Neztrácím dobrou náladu. „Ale mění, a hodně. Od chvíle, kdy byly moje sondy vypuštěny, ukládají na různá místa vaší informační síť to, co tak usilovně chcete zamlčet. Jakmile dám povel, vyšlou na všech dostupných datových kanálech kód, kterým se uložené informace stanou veřejně viditelnými.“

Málem vyskočím i se svým křeslem metr do vzduchu.

Tajemník za jeho zády skládá hlavu do dlaní. Pochopil, že prohrál. Předseda se ale cítí uražen a neskrývá svůj vztek. Na to, že je v dané chvíli vlastně vládcem planety, se neumí vůbec ovládat. „Raději vypneme celou informační síť, než bychom dopustili takový barbarský čin!“ Otáčí se na tajemníka. „Zastavit všechny sdělovací soustavy! Vypnout - anebo fyzicky rozpojit. Okamžitě!“

Nesměji se, i když tohle je snad nejlepší vtip mého dosavadního života. Zastavit sdělovací soustavy není otázka chvíle, a navíc by

to znamenalo naprostý kolaps celé Bokwerské civilizace. Tajemník to moc dobře ví a tváří tvář rozzuřenému předsedovi jen bezradně krčí rameny.

Znovu se ujímám slova. „I když jsme na odchodu, zanedlouho se vrátíme. Nelíbilo by se nám, kdybychom nenašli mistra pokrmů Apsu zdravého a spokojeného, stejně jako všechny kolem něj. Ve své reakci bychom nebrali ohled na žádné právní či společenské normy.“

Vyhrožovat celé planetě, tomu říkám drzost! Vidím jak si předseda mimoděk přidrží komunikátor u ucha. Nepochybně od rozvědky obdržel varování o tom, že jsme vybaveni Mechanicianskými technologiemi, a službukonající velitel orbitálních ozbrojených sil mu určitě naznačil, že by bylo rozumné nás raději nedráždit.

Bokwer není Skaringa, která by trvala na zákonné svrchovanosti bez ohledu na oběti. Bokweřané jsou více vypočítaví, a raději se nějakou dohodou vyhnou zbytečným ztrátám.

„Co chcete za mlčení?“ mění předseda neochotně taktiku, čímž potvrzuje mé předpoklady.

„Kromě vyřčeného nic víc. Zrovna odlétáme.“

Je vystresovaný do krajnosti. Vidím to na něm. A vůbec mi ho není líto.

„A co... co máme tedy dělat?“ prorazí konečně na povrch jeho tvrdé slupky marně potlačovaná beznaděj.

„Co uděláte, je váš problém. Svému osudu stejně neuniknete.“ Dělán dramatickou pomlčkou. „Pokud se nestane zázrak, poznáte to sami za osm let.“

-Bommu, start.-
